LITERARY FICTION

PANDORA

Și porumbeii vorbesc englezește

STEPHEN KELMAN

Și porumbeii vorbesc englezește

TRADUCERE DIN ENGLEZĂ DE
IOANA FLAT

COLECȚIE COORDONATĂ DE
MAGDALENA MĂRCULESCU

Și porumbeii vorbesc englezește

STEPHEN KELMAN

LITERARY FICTION

PANDORA M

EDITORI:
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu
Silviu Dragomir

FONDATOR:
Ion Mărculescu, 1994

DESIGN:
Radu Manelici

DIRECTOR PRODUCȚIE:
Cristian Claudiu Coban

REDACTOR:
Domnica Drumea

DTP:
Corina Rezai

CORECTURĂ:
Lorina Chițan
Roxana Samoilescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KELMAN, STEPHEN
Și porumbeii vorbesc englezește / Stephen Kelman;
trad. : Ioana Filat - București : Pandora Publishing, 2012
ISBN 978-973-1989-12-9

I. Filat, Ioana (trad.)

821.111-31=135.1

Titlul original: Pigeon English
Autor: Stephen Kelman

Copyright © 2011 by Stephen Kelman

© Editura Pandora M, 2012
pentru prezenta ediție

C.P. 27-0490, București
T/F: +4 021 300 60 90
W: pandoram.ro

ISBN: 978-973-1989-12-9

Pandora M face parte din Grupul Editorial TREI

Pentru călător

Mai degrabă învăț de la o pasăre să cânte,
decât să învăț zece mii de stele cum să nu danseze.
E.E. Cummings

Martie

Se vedea sângele. Era mai întunecat decât te-ai fi aşteptat. Era acolo, pe jos, în faţă la Chicken Joe's. Era diliu de-a dreptul.

Jordan:

— Îţi dau un milion de lire dacă-l atingi.

Eu:

— N-ai un milion.

Jordan:

— O liră atunci.

Îţi venea să-l atingi, dar n-aveai cum să te apropii. O panglică îţi bloca drumul:

POLIŢIA. TRECEREA INTERZISĂ

Dacă treci de partea cealaltă, te faci praf şi pulbere.

N-aveam voie să vorbim cu poliţaiul, trebuia să se concentreze în caz că se întorcea criminalul. Vedeam că-i atârnau lanţuri de curea, dar nu-i vedeam pistolul.

Mama băiatului mort păzea sângele. Voia ca sângele să rămână la locul lui, asta era clar. Ploaia voia să vină și să spele sângele, dar ea n-avea de gând s-o lase. Nici măcar nu plângea, stătea doar țeapănă și fioroasă, de parcă treaba ei ar fi fost să pună ploaia pe fugă înapoi în cer. Un porumbel căuta ceva haleală. S-a dus direct în balta de sânge. Până și el era trist, îți dădeai seama după ochi, rozalii și morți.

Florile erau deja îndoite. Erau poze cu băiatul mort în uniforma școlară. Purta un pulover verde.

Puloverul meu e albastru. Uniforma mea e mai fainã. Singura chestie nasoală e cravata, e prea aspră. Nu-mi place când sunt aspre.

În loc de lumânări erau sticle de bere și prietenii băiatului mort îi scriau mesaje. Toți ziceau că era un prieten minunat. Mai scriau ei și cu greșeli, dar nu mă deranja. Pantofii lui de fotbal erau agățați de gard, legați de șireturi. Erau Nike, aproape noi, crampoanele erau din metal și toate alea.

Jordan:

— Să-i șutesc? Ce-i mai trebuie acuma?

M-am făcut că nu-l aud. Jordan nu s-ar apuca să-i fure pe bune, erau cu un milion de numere prea mari. Păreau așa părăsiți, cum atârnau acolo. Voiam să-i port eu, dar n-aveau cum să-mi vină-n veci.

Nu prea fusesem prieten cu băiatul mort, nu ne vedeam des pentru că era mai mare și nu învățam la aceeași școală. Putea să meargă pe bicicletă fără mâini și nici măcar nu-ți doreai să cadă. În minte, m-am rugat pentru el. Ziceam doar că-mi pare rău. Altceva nu-mi aminteam. Îmi băgasem în cap că, dacă mă uitam destul de fix, sângele ar fi luat iar forma băiatului. Așa îl puteam readuce la viață. S-a mai întâmplat, acolo unde locuiam pe vremuri era un șef care și-a înviat fiul așa. Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă, înainte să mă nasc. Mă jur, a fost o minune. De data asta n-a mers.

I-am dat mingiuca mea. Nu mai aveam nevoie de ea, mai am cinci sub pat. Jordan i-a dat doar o pietricică pe care a găsit-o pe jos.

Eu:

— Nu se pune. Tre' să fie ceva de-al tău.

Jordan:

— N-am nimica la mine. Nu știam că tre' să aducem cadou.

I-am dat lui Jordan un pachet de caramele cu căpșuni ca să i-l dea mortului, apoi i-am arătat cum să-și facă cruce. Ne-am făcut amândoi cruce. Tăceam amândoi chitic. Chiar părea important. Am alergat tot drumul până acasă. I-am luat-o lui Jordan înainte fără probleme. Pot să întrec pe oricine, sunt cel mai rapid din clasa a șasea. Voiam doar să nu ne ajungă moartea din urmă.

Toate clădirile de pe-aici sunt babane. Blocul meu turn e la fel de înalt ca farul din Jamestown. Sunt trei turnuri în șir: Luxembourg House, Stockholm House și Copenhagen House. Eu locuiesc în Copenhagen House. Apartamentul meu e la etajul 9 din 14. Nu-i ceva de groază, pot să mă uit de la fereastră și nici măcar nu mi se strânge stomacul. Îmi place la nebunie să merg cu liftul, asta e de groază, mai ales când ești singur. Atunci ai putea fi un spirit sau un spion. Uiți până și de mirosul de pișat, când urci așa de repede.

La poale bate vântul tare de tot, parcă-i un vârtej. Dacă stai la poale, unde turnul se înfige în pământ, și întinzi brațele, poți să te joci de-a pasărea. Simți cum încearcă vântul să te salte de la pământ, mai că zbori. Eu:

— Întinde-ți brațele mai larg!

Jordan:

— Mai larg de-atâta nu pot! Hai că-i prea pe invers, gata, nu mai fac!

Eu:

— Ba nu-i deloc pe invers, e foarte tare!

Mă jur, așa te simți cel mai viu. Numai că nu vrei să te ia vântul pe sus, că nu știi unde-o să te lase. S-ar putea să-ți dea drumul în boschete sau în mare.

În Anglia sunt o groază de cuvinte pentru orice. Dacă uiți unul, întotdeauna e altul rămas la îndemână. Așa merge foarte bine. Pe invers, stupid și nașpa înseamnă același lucru. Pișat, bere la gard și pișu înseamnă același lucru (ca și a da mâna cu primarul). Există vreun milion de cuvinte pentru bulla[1]. Când m-am mutat la școala cea nouă, știi ce mi-a zis Connor Green prima dată?

Connor Green:

— Ai pix?

Eu:

— Da.

Connor Green:

— Ești sigur că ai pix?

Eu:

— Da.

Connor Green:

— Da' chiar ești sigur?

Eu:

— Așa cred.

Mă tot întreba dacă am pix. Nu se mai oprea. Până la urmă m-am enervat. După aia n-am mai fost sigur. Connor Green râdea, habar n-aveam de ce. După aia Manik mi-a zis că era o șmecherie.

Manik:

— Nu te-ntreabă dacă ai pix, te-ntreabă dacă ai penis. Așa le zice la toți. E o șmecherie.

Pare doar că zice pix, dar de fapt înseamnă penis.

Pix.

Connor Green:

— Hai că te-am făcut! Ai înghițit gargara!

[1] Penis în dialectul ghanez-englez *(n.t.).*

Connor Green se ține tot timpul de șmecherii. Te bagă-n ceață. Asta afli din prima despre el. Măcar eu n-am pierdut. Chiar am penis. Șmecheria nu merge dacă-i adevărat.

Unii își pun rufele la uscat sau cresc flori pe balcon. Eu din al meu doar mă uit la elicoptere. Te cam ia amețeala. Nu poți să stai acolo mai mult de-un minut, că te faci țurțure. L-am văzut pe X-Fire pictându-și numele pe zidul de la Stockholm House. Nu știa că-l văd. S-a mișcat iute brici, da' cuvintele tot la marele fix au ieșit. Vreau și eu să-mi scriu numele cu litere din astea mari, numai că vopseaua din spray e prea periculoasă, dacă te pătezi, nu se mai spală în veci.

Copăceii sunt toți în cuști. Au pus cuști în jurul copacilor ca să nu-i furi. Mă jur, diliu de tot. Cine-ar fi în stare să fure copaci? Cine-ar fi în stare să cresteze un băiat doar ca să pună mâna pe mâncarea lui?

Când mama dă telefonul pe speaker, vocile se aud de departe. Glasul tatei are ecou, de parc-ar fi blocat într-un submarin, pe fundul mării. Îmi închipui că mai are aer doar pentru o oră, dacă nu-l salvează cineva până atunci, s-a zis cu el. Mă apucă groaza de fiecare dată. Eu sunt bărbatul casei până evadează tata. Așa a zis și el. E datoria mea să am grijă de toate. I-am zis de porumbelul meu.

Eu:

— A zburat un porumbel pe fereastră. Lu' Lydia chiar i-a fost frică.

Lydia:

— Ce? Ba nu mi-a fost!

Eu:

— Ba i-a fost. A zis c-o ia razna de la fâlfâitul ăla. A trebuit să-l prind.

Mi-am turnat niște făină în mână, iar porumbelul s-a lăsat pe ea. Îi era foame, atâta tot. L-am păcălit cu făina. Trebuie doar să mergi foarte încet, dac-o iei prea tare, porumbelul o să se sperie și o să zboare iar.

Lydia:

— Grăbește-te! O să muște pe careva!

Eu:

— Nu te prosti! Nu vrea decât să iasă. Tacă-ți gura, că-l sperii.

Gheruțele mă zgâriau pe mână ca la găini. Era minunat. L-am făcut porumbelul meu special. M-am uitat ca lumea la el ca să țin minte culorile, apoi l-am scos pe balcon, unde și-a luat zborul. Nici nu tre' să-i omori.

Tata:

— Bună treabă.

Glasul tatei zâmbea. Îmi place tare mult când zâmbește cu vocea, înseamnă că te-ai purtat frumos. N-a fost nevoie să mă spăl pe mâini după, porumbelul meu n-are microbi. Tot timpul ți se zice să te speli pe mâini. Mă jur, sunt atâția microbi aici, nici nu-ți vine să crezi! Toată lumea stă cu teamă de ei. Microbii din Africa sunt cei mai super-mortali, de-asta a fugit Vilis când am dat să-l salut, are impresia că, dacă trage în plămâni microbii mei, o să moară.

Nici nu știam c-am adus microbi cu mine. Nu-i simți și nu-i vezi, nimic. Adjei[2], microbii sunt foarte șmecheri! Ce-mi pasă mie că mă urăște Vilis, la fotbal joacă murdar și nu-mi pasează niciodată mingea.

Lui Agnes îi place la nebunie să facă bulbuci de scuipat. I se dă voie încă pentru că e doar un bebe. Eu chiar vreau să facă la greu. Câte are chef, la nesfârșit.

Eu:

— Bună, Agnes!

Agnes:

— O!

Mă jur pe Dumnezeu, când te salută Agnes, îți țiuie urechile ca un clopot diliu! Îți place oricum de mori. Când Agnes ne salută, mama plânge și râde, amândouă odată, numai ea poate să facă așa ceva, din câți oameni cunosc. Agnes n-a putut să vină cu noi, pentru că mama tre' să muncească tot timpul. Are grijă de ea bunica Ama. Numai până vinde tata tot din prăvălie, după aia o să mai cumpere niște bilete și o să fim iar împreună cu toții. Nu-s decât două luni de când am plecat, abia după un an începi să-i uiți. N-o să dureze atâta.

Eu:

— Poți să zici Harri?

[2] Exclamație în dialectul ghanez, echivalentul aproximativ al românescului „aoleu" (*n.t.*).

Tata:

— Încă nu. Mai las-o.

Eu:

— Ce face?

Tata:

— Face bulbuci. Mai bine te duci.

Eu:

— Bine. Să vii încoace repede. Adu nişte Ahomka, aici nu se găseşte. Te iubesc.

Tata:

— Te iu

Aici s-a terminat cartela. Urăsc când se întâmplă aşa. Mereu rămâi şocat, chiar dacă se întâmplă aşa de fiecare dată. E ca noaptea, când mă uit la elicoptere şi brusc nu se mai aud, de fiecare dată mă gândesc c-o să mi se prăbuşească în cap. Mă jur, când porneşte iar motorul, e aşa o uşurare!

Am văzut un mort pe bune. S-a întâmplat în locul în care locuiam pe vremuri, la piaţa din Kaneshie. A călcat-o un trotro[3] pe o vânzătoare de portocale, n-a văzut nimeni când a venit. Mi-am imaginat că toate portocalele care se rostogoleau în toate părţile erau amintirile ei fericite şi căutau să se lipească de cineva nou, ca să nu se irosească. Lustragiii au încercat să şterpelească o parte din portocalele care n-au nimerit sub roţi, dar tata şi încă un om i-au convins să le pună înapoi în coşul femeii. Lustragiii ar trebui să ştie că nu se face să furi de la morţi. E de datoria celui drept să le arate nelegiuiţilor calea cea bună. Trebuie să-i ajuţi când poţi, chiar dacă nu vor. Au doar impresia că nu vor, dar de fapt vor. Eşti virtuos doar dacă poţi să cânţi toate imnurile bisericeşti fără să te uiţi la cuvinte. Numai pastorul Taylor şi domnul Frimpong sunt în stare de-aşa ceva şi amândoi sunt foarte bătrâni. Domnul Frimpong e aşa bătrân, că are păianjeni în urechi, i-am văzut cu ochii mei.

[3] Un autocar.

La biserică am rostit o rugăciune specială pentru băiatul mort. Ne-am rugat ca sufletul lui să fie purtat în brațele Domnului și ca Domnul să înmoaie inima ucigașilor, ca să se predea. Pastorul Taylor a avut un mesaj special pentru toți copiii. A spus că, dacă știm pe cineva care are cuțit, să zicem.

Lydia curăța bame să facă fufu[4].

Eu:

— Ai cuțit! Te zic!

Lydia:

— Mă lași? Cu ce vrei să-i curăț, cu lingura?

Eu:

— Poți să-i cureți cu răsuflarea. Ca un balaur.

Lydia:

— Tu ai răsuflare de câine. Iar ai dat limbi în fund?

Ăsta e jocul nostru preferat, să vedem care din noi doi e în stare de cea mai mare jignire. De obicei eu câștig. Până acuma conduc cu o mie de puncte, iar Lydia n-are decât două sute. Jucăm doar când nu ne aude mama. M-am înțepat singur cu furculița. Doar în brat. Voiam să văd cât de tare doare și cât durează găurile. Aveam de gând să le zic tuturor că erau un semn fermecat din naștere și care înseamnă că pot să citesc gândurile. Dar au dispărut după un minut. Oricum, mă durea ca naiba.

Eu:

— Mă întreb cum o fi să te cresteze careva pe bune. Oare vezi stele?

Lydia:

— Chiar vrei să afli?

Eu:

— Sau foc. Pun pariu că vezi foc.

Mustangul meu are foc. Am patru mașini: un Mustang, o broscuță, un Lexus și un jeep Suzuki. Cel mai fain e Mustangul, e super-tare. E albastru cu flăcări pe capotă, iar flăcările sunt în

[4] Piure.

formă de aripi. N-are nicio zgârietură pentru că nu-l tamponez niciodată, doar mă uit la el. Pot să văd flăcările când închid ochii. Așa tre' să fie când mori, doar că focul nu mai e frumos, pentru că te arde cu adevărat.

Tatăl lui Manik mi-a arătat cum să-mi fac nod la cravată. Era prima zi la noua şcoală. Mi-am dosit cravata în geantă, aveam de gând să le zic că mi-a furat-o cineva. Însă, când am ajuns la şcoală, mi s-a făcut frică. Toată lumea era la cravată. Tatăl lui Manik venise cu Manik. Toată chestia a fost ideea lui.

Tatăl lui Manik merge cu el la şcoală în fiecare zi. Tre' să-l păzească pe Manik de hoţi. Odată Manik a rămas fără adidaşi. I-a furat unul din Gaşca de la Dell Farm. Când nu s-au potrivit la mărime, i-au agăţat într-un copac. Manik n-a mai putut să-i dea jos, pentru că e prea gras ca să se urce în copaci.

Tatăl lui Manik:

— N-au decât să mai încerce o dată. Se schimbă foaia cu golanii ăia mici.

Tatăl lui Manik arată cam de groază. Are mereu ochii roşii. Ştie să se bată cu sabia. Mă jur, mă bucur că nu-s unul din duşmanii lui Manik! Tatăl lui Manik mi-a pus cravata la gât şi mi-a înnodat-o. Mi-a arătat cum s-o scot fără să-i desfac nodul. Nu trebuie decât s-o lărgeşti destul cât să-ţi încapă capul, apoi îţi scoţi capul din ea. Aşa nu mai tre' să faci nodul ăla în fiecare zi. Şi chiar merge. Acuma nu mai trebuie să-mi fac nod la cravată câte zile oi avea. Am şmecherit cravata!

La noua şcoală nu sunt cântece. La şcoala dinainte cel mai mişto era când Kofi Allotey inventa versurile cântecelor.

Kofi Allotey:

Tatălui din tării
Noi înălţăm rugare.
Nu-mi da brânci pe scări,
Nu mă pune la frigare.

Mă jur, încasa atâtea lovituri, că îi spuneam Ciomagul Kofi!

La început, stăteam cu Lydia în pauză. Acuma stăm cu prietenii noștri. Dacă ne vedem, tre' să ne prefacem că nu ne cunoaștem. Ăla care se trezește salutând primul e fraierul. În pauză mă joc de-a teroristul sinucigaș sau de-a zombii. Când te joci de-a teroristul sinucigaș, te repezi la celălalt și te izbești de el cât de tare poți. Dacă îl dobori la pământ, câștigi o sută de puncte. Dacă se mișcă, dar nu cade, câștigi zece puncte. Cineva stă tot timpul de șase, pentru că jocul de-a teroristul sinucigaș e interzis. Dacă te prinde profu că te joci, te ține la școală după ore.

Jocul de-a zombii înseamnă să imiți un zombi. Câștigi puncte în plus pentru precizie.

Când nu te joci, poți să faci schimb de diverse. Cele mai râvnite lucruri la schimb sunt abțibildurile cu fotbaliști și dulciurile, dar poți să dai orice la schimb, dacă se găsește doritor. Chevon Brown și Saleem Khan au făcut schimb de ceasuri. Ceasul lui Saleem Khan arată ora pe Lună, dar ceasul lui Chevon Brown e mai mare, făcut din titan adevărat. Amândouă sunt de fițe. Toată lumea a fost mulțumită de schimb, numai că dup-aia Saleem Khan a vrut să schimbe ceasurile la loc.

Saleem Khan:

— M-am răzgândit, atâta tot.

Chevon Brown:

— Da' am bătut palma, frate.

Saleem Khan:

— Mi-am ținut degetele cruciș, este?

Chevon Brown:

— Eşti un pulangiu. Doi pumni.

Saleem Khan:

— Ba nu, frate, unu'.

Chevon Brown:

— Bine, da' în cap.

Saleem Khan:

— În umăr, în umăr.

Chevon Brown:

— Ete p…!

Chevon Brown l-a pocnit pe Saleem Khan foarte tare, de i-a omorât brațul. Era vina lui, dacă o dăduse la întors. Se temea doar să nu facă mă-sa spume.

Eu încă n-am ceas, ce-mi trebuie? Soneria îți zice unde tre' să fii și avem ceas de perete în clasă. Când nu ești la școală, nu tre' să știi cât e ceasul, burta îți zice când e ora de halit. Te duci acasă când ți s-a făcut foame și așa n-ai cum să uiți.

Eu eram băiatul mort. X-Fire ne învăța cum stă treaba cu crestatul. Nu cu un cuțit adevărat, doar cu degetele. Oricum, păreau ascuțite. X-Fire zice că, dacă crestezi pe careva, tre' să te miști super-rapid, pentru că o simți pe pielea ta.

X-Fire:

— Când bagi cuțitu', simți unde izbește. Dacă nimerești la os sau ceva, e grețos, frate. Mai bine dai în moale, cum ar fi în burtă, ca să intre ca uns, atunci nu simți nimic. Prima dată când am crestat pe cineva, a fost de groază, omule. I-au picat toate mațele din el. Era super bolnav. Încă nu știam unde să dau, l-am nimerit prea jos, știi? De-aia acuma dau mai într-o parte, lângă aripioară. Așa nu te trezești că-ți pică toate scârboșeniile alea.

Dizzy:

— Prima dată când l-am crestat pe unu', mi s-a blocat cuțitul. Nimerisem într-o coastă sau ceva. A trebuit să trag în disperare ca să-l scot. Era ceva gen: dă-mi înapoi cuțitu', băi, muistule!

Clipz:

— Este? Nu vrei decât să-l tai și să te cari în p… mea de acolo. Fără prostii.

Killa nu s-a băgat în vorbă. A rămas tăcut. Poate că încă n-a găurit pe nimeni. Sau poate c-a găurit atât de mulți că s-a plictisit. De-asta i se zice Killa probabil.

Eram băiatul mort pentru că X-Fire m-a ales pe mine. Nu trebuia decât să rămân nemișcat. Lui X-Fire nu-i plăcea când mă

mișcam. Tot trăgea de mine. Mă cam apucase greața, dar trebuia să ascult în continuare. Chiar voiam să ascult. Era ca atunci când am mâncat prima oară piure de mazăre: era scârbos, dar trebuia să-l termin pentru că e păcat să arunci mâncare.

Încă-i simțeam degetele în coaste după ce a plecat. Era o senzație dilie de tot. X-Fire mirosea a țigări și a lapte cu ciocolată. Nici măcar nu mi-a fost frică.

Sâmbătă mergem întotdeauna la piață. Toate sunt afară, așa că te apucă tremuriciul cât aștepți să plătească mama, tre' să-ți ții gura închisă ca să nu-ți scape dinții. Treaba merită doar pentru că poți să te uiți la toate chestiile alea super tari, gen o mașinuță teleghidată sau o sabie de samurai (e doar de lemn, da' tot e de groază. Dacă mi-aș permite, aș cumpăra-o pe loc și aș alunga năvălitorii cu ea).

Magazinul meu preferat e cofetăria. Acolo vând toate felurile de jeleuri imaginabile. Mi-am propus să gust din toate felurile de pe lume. Până acum am gustat cam jumate. Jeleurile au milioane de forme. Pentru toate lucrurile din lume există o variantă din jeleu. Mă jur c-așa e. Fac sticle de cola, viermi, milkshake-uri, ursuleți, crocodili, ouă ochiuri, manechine, colți, cireșe, broaște și milioane de alte lucruri. Sticlele de cola sunt cele mai bune.

Numai după bebelușii de jeleu nu mă dau deloc în vânt. E o cruzime. Mama a văzut pe bune un bebeluș mort. Vede așa ceva zilnic la muncă. Nu iau niciodată bebeluși de jeleu, ca să nu-i aduc aminte.

Mama căuta peste tot o plasă de porumbei. Mă rugam să nu găsească niciodată.

Eu:

— Nu-i drept. Doar pentru că Lydia se teme de ei.

Lydia:

— Mă lași? Nu mă tem!

Mama:

— Nu se poate să ne intre porumbei în casă una-două, sunt murdari și fac mizerie peste tot.

Eu:

— S-a-ntâmplat o dată. Era flămând, atâta.

Mama:

— Nu te mai burzului la mine, Harrison, nu stau la discuții cu tine.

Unii oameni întind plase la balcoane ca să nu intre porumbeii. Nu-s deloc de acord, doar nu fac niciun rău nimănui. Vreau să-mi vină porumbelul înapoi. Chiar am dosit niște făină de fufu numai pentru el în sertarul unde țin chiloții. Nu vreau să-l mănânc, vreau să-l îmblânzesc ca să stea pe umărul meu. Până la urmă nu m-am rugat degeaba: nu vând plase de porumbei la piață. Mă jur, am răsuflat tare ușurat!

Eu:

— N-avea grijă. Dacă se întoarce, o să-i zic să-și găsească altă casă.

Mama:

— Nu-i mai lăsa mâncare. Să nu crezi că n-am văzut făina înșirată peste tot pe balcon, mă crezi proastă?

Eu:

— Nu-i mai las!

Nu-mi place deloc când mama îmi citește gândurile! De azi înainte o să aștept să adoarmă.

M-am prefăcut că nu văd când Jordan i-a furat telefonul femeii. Nu voiam să creadă mama că sunt de acord, deja îl urăște pe Jordan pentru că scuipă pe scări. Eram la taraba cu țoale a lui Noddy. Am văzut toată chestia când mama achita tricoul cu Chelsea pe care mi-l luase. De fapt X-Fire și Dizzy au șterpelit telefonul femeii. Au fost foarte șmecheri: au așteptat până a început să vorbească, apoi s-au împins în ea ca să scape telefonul. A părut un accident. Telefonul a căzut pe jos, iar apoi a apărut Jordan din senin, a săltat telefonul și a fugit cu el. Și-a făcut loc prin mulțime și a dispărut cât ai clipi. Parcă era un spirit, a intrat în pământ. Tanti s-a uitat în

jur după telefon, dar ia-l de unde nu-i, ce mai putea să facă? A fost o combinație curată. Jordan nu primește niciun ban că-i ajută, se alege doar cu niște țigări sau o săptămână de libertate, când nu încearcă să-i dea omorul. Nu prea se scoate. Eu, unul, aș cere zece lovele de fiecare dată.

Tricoul cu Chelsea e un pic prea aspru. A trebuit să-mi lipesc leucoplast pe sfârcuri ca să nu mi se frece. Tot e mișto. Și băiatul mort ținea cu Chelsea. Avea un tricou adevărat, cu Samsung pe el, până și costumul din deplasare. Sper că în Rai sunt porți de fotbal adevărate, cu plasă, așa nu mai tre' să fugi o groază după minge când ai dat un gol.

Sunt milioane de câini pe-aici. Mă jur, câinii mai că egalează oamenii la număr. Cei mai mulți sunt pitbulli, pentru că sunt cei mai de groază, poți să-i folosești ca armă dacă rămâi fără gloanțe. Harvey e rău de tot. E câinele lui X-Fire. Îl pune să muște leagănele de pe terenul de joacă, așa îl păstrează super-horror. Chiar stă atârnat de ele cu dinții și se leagănă în aer ca un elicopter diliu. De câte ori îl văd pe Harvey apropiindu-se de mine, îmi țin răsuflarea, ca să nu-mi miroasă frica.

Câinele meu preferat e Asbo, e haios și prietenos. L-am cunoscut când jucam fotbal cu Dean Griffin pe iarbă și un câine a venit și ne-a luat mingea. Era Asbo. Ne-am luat după el și am încercat să ne azvârlim asupra lui, dar era prea rapid. A spart mingea din greșeală. Acuma nu ne-a mai rămas decât mingea mea de plastic. Tot timpul o ia vântul, pentru că e prea ușoară. E foarte enervant. O să-mi iau curând o minge ca lumea, o să fie din piele, ca să n-o ia vântul.

Câinii pot să strănute, știai? Mă jur că e adevărat. Am văzut cu ochii mei. Asbo a scos un strănut zdravăn. La început am rămas trăsnit. Nimeni nu bănuia. A strănutat de vreo sută de ori. După primul, nu se mai putea opri, parcă era mitralieră. Fiecare strănut mai aducea un strănut după el. Până și Asbo era mirat. Nu reușea să se țină mult timp.

Terry Abțibild:

— E alergic la bere, este?

Terry Abțibild și-a turnat un pic de bere în mână și i-a dat lui Asbo să bea, dar Asbo n-a vrut. Doar a făcut o moacă lungă, a întors capul și atunci s-a pus pe strănutat. Făcea bulbuci la bot.

I se zice Terry Abțibild pentru că pe orice pune mâna se lipește de el. Așa li se mai zice hoților. De câte ori îl vezi, duce ultima chestie furată. Mai mult DVD-uri sau un mobil, astea sunt cel mai simplu de furat. Te-ntreabă dacă vrei să le cumperi chiar dacă eşti doar un copil şi n-ai cu ce.

Terry Abțibild:

— Nu vreți să le cumpărați? E cupru adevărat, face o grămadă.

Dean:

— Ce să facem cu un morman de țevi de cupru?

Terry Abțibild:

— Nu ș', puteți să le vindeți.

Dean:

— Da' tu de ce nu le vinzi?

Terry Abțibild:

— Păi, io ce fac acuma?

Dean:

— Adică să le vinzi cui are nevoie de ele.

Terry Abțibild:

— Haide, fiule, ce-ai de-ți sare mușt*a*ru' așa, întrebam și eu.

N-aveam niciun muștar la noi! Mă jur, Terry Abțibild e sărit. Asta pentru că bea bere la micul dejun.

Îmi place la nebunie să mă ușurez după ce toarnă mama soluție cu clor în veceu. Clorul face spumă la greu și parcă te ușurezi pe un norișor. Mă abțin expres mult timp. Nimeni n-are voie să tragă apa până nu bag eu o pișare a mea. Îmi imaginez că sunt Dumnezeu ușurându-se pe norul lui preferat. M-am văzut pe spinarea unui nor. A fost în avion. Eram chiar deasupra norilor. Știi ce-i acolo? Încă și mai mult cer. Mă jur că așa e. Din ce în ce mai mult cer, nu se mai termină. Raiul urmează de-abia după.

Mama:

— Nu poți să vezi Raiul până când nu ești gata. De-asta Dumnezeu îl ascunde în cer.

Eu:

— Dar e încă acolo sus, undeva.

Mama:

— Sigur că da!

Voiam să-l văd acum. Voiam să văd ce face bunicul Solomon.

Eu:

— Pun pariu că joacă piatră-hârtie-foarfecă cu Iisus.

Lydia:

— Pun pariu că trișează.

Eu:

— Cum? Ba nu se poate zice deloc că trișează!

Lydia:

— Nu te prosti!

Bunicul Solomon zice că foarfeca e mai tare decât piatra pentru că până la urmă piatra se satură așa de tare de ciuruieli, că se face bucăți. Cui zice că piatra bate foarfeca îi e prea lene să aștepte până la sfârșit. Altceva nu-mi amintesc să fi zis, pentru că a murit când eram foarte mic. Însă e adevărat. Cine zice că trișează n-are minte.

Lydia credea c-o să se prăbușească avionul. Eram în al doilea avion, cel de la Cairo spre Anglia. Stăteam chiar lângă aripă. Vedeai cum se hâțână în zbor. Mie nu mi-era frică. Dacă se prăbușește avionul, e cel mai bine să fii lângă aripă, acolo e cel mai solid. Și tata a zis la fel. E normal să se hâțâne.

Eu:

— Ia uite! Acuma se hâțână și mai tare! O să se rupă!

Lydia:

— Termină!

Mama:

— Harrison! Nu te mai ține de trăsnăi și pune-ți centura.

Nici nu ne-am prăbușit. M-am rugat să se întâmple așa înainte să decolăm.

Când m-am întors de la școală, erau polițai în fața blocurilor. Erau două mașini de poliție și o groază de polițai care căutau toți

prin boschete și tomberoane de parcă pierduseră ceva special. Era și o polițistă. Mă jur, părea tare dilie treaba. Chiar voia să fie bărbat. Purta haine la fel și toate alea. Le punea întrebări puștilor, nu putea să plece nimeni acasă până nu era interogat. Era nasol. Cred că polițistele sunt o idee foarte bună. Doar vorbesc cu tine în loc să te pocnească non-stop.

Un berist:

— Nu-mi arăți și mie cum merg cătușele-alea? Am fost foarte rău, cre' că merit bătăiță.

Polițista:

— Ia vezi!

Polițista doar ne-a întrebat de băiatul mort. Știam pe unde a fost în ziua aia și dacă-l urmărea careva? Am văzut ceva ciudat? Am zis doar că nu. Nu știam nimic. Am fi vrut să știm mai mult, dar n-aveam ce face.

Dean:

— Ai vreo pistă?

Eu:

— Da' ce-i, aeroport?

Dean:

— O pistă ca să-l prindă pe criminal, bulă.

Polițista:

— Ne ocupăm de caz.

Dean:

— Îți dăm mesaj dacă auzim ceva. Ce număr ai?

Polițista:

— Obrăznicătură.

Apoi polițaii au trebuit să plece. Harvey se chinuia să rupă cu colții oglinda de la portiera uneia dintre mașinile lor. X-Fire chiar îl întărâta. Killa și Dizzy îl încurajau. S-au cărat numai când polițaii au scos sprayul cu acid și s-au dus să-l stropească pe Harvey în ochi. Pe oameni doar îi orbește, dar pe câini îi omoară în cinci secunde.

Eu:

— Am văzut unde-a fost omorât băiatul mort, era sânge peste tot.

Dean:

— Aș fi vrut să-l văd.

Lydia:

— Nu vreau să-l văd.

Eu:

— Ba vrei. Te-ai enervat doar că nu l-ai văzut. Era ca un râu. Chiar puteai să înoți în el.

Lydia:

— Nu te prosti.

Chiar mi-a venit să sar în el ca un pește. Dacă-mi țineam destul timp respirația, puteam să mă scufund până la fund și, dacă răzbăteam încă viu înapoi la aer, era ca și cum băiatul mort era încă prezent. Putea să fie aerul sau lumina pe care o vedeam când deschideam iar ochii. Mi-am ținut respirația și am încercat să-mi simt sângele curgându-mi prin trup dintr-o parte în alta. Nici nu eram în stare să-l simt. Dac-aș ști că o să-mi curgă tot sângele în cinci minute, mi-aș umple alea cinci minute cu toate lucrurile care-mi plac cel mai mult. Aș mânca o groază de orez chinezesc, m-aș pișa pe norișor și aș face-o pe Agnes să râdă cu strâmbătura mea, când mă uit cruciș și îmi vâr limba în nas. Măcar dacă știi poți să te pregătești. Altfel nu-i drept.

Ropotul e un fel de a bate la tobe. E cuvântul meu preferat pe ziua de azi. La ora de muzică am cântat la tobe. Un ropot de tobă e atunci când lovești toba foarte repede cu două bețe cât mai mult timp. Îmi place ropot pentru că seamănă cu sunetul pe care îl scoate. Mă jur, deșteaptă chestie.

Toba mare de la capăt (toba bas) are o pedală. Cânți la ea cu piciorul. E dur. Cei mai mulți lovesc prea tare în tobe, de parcă ar vrea să le rupă. Lor li se pare un joc. Eu le lovesc destul de tare cât să scoată un sunet ca lumea. I-am arătat lui Poppy Morgan cum să-ți miști piciorul pentru ca toba mare să păstreze același ritm. E mai ușor dacă numeri în minte. Numeri mereu până la patru. Apeși pe pedală la unu. Așa:

1 2 3 4
1 2 3 4

Și repeți cât ți se pare că e bine. Sau apeși pe pedală la unu și trei ca să iuțești ritmul:

1 2 3 4
1 2 3 4

Numai că așa e un pic prea rapid, te simți diliu, de parcă o să cazi dintr-o clipă în alta. Când îi arătam lui Poppy Morgan cum se cântă la toba bas, i-am mirosit părul din greșeală. Am stat prea aproape și l-am mirosit pur și simplu. Avea aromă de miere. Părul

lui Poppy Morgan e galben ca soarele. Când îmi zâmbește, mi se strânge stomacul, nici nu știu de ce.

Din balconul meu nu se văd decât parcarea și tomberoanele. Nu se vede râul din cauza copacilor. Se văd case peste case. Șir după șir peste tot, ca o mulțime de șerpi și blocuri mai mici unde locuiesc bătrânii și anti-normalii (cum le zice mama lui Jordan oamenilor cu probleme la cap. Unii așa s-au născut și alții au ajuns așa pentru că au băut prea multă bere. O parte dintre ei arată ca oamenii adevărați, numai că nu știu să facă socoteli și nici nu pot să vorbească cum trebuie).

Mama și Lydia sforăiau amândouă ca două purcele turbate. Mi-am pus paltonul și am luat niște făină. Era foarte târziu. Elicopterele zburau iar pe cer, vânând spărgători, le auzeam în depărtare. Vântul rece mă mușca de oase ca un câine turbat. Copacii din spatele turnului băteau, dar râul dormea. Tata și Agnes și bunica Ama mă visau cu toții pe mine, se uitau la mine ca la televizor. Porumbelul simțea că îl aștept, urma să se întoarcă la noapte, eram sigur.

Am așteptat să se miște vântul și după aia am pus o grămăjoară bună de făină pe balustradă. Am întins-o bine, ca s-o vadă porumbelul de la kilometri depărtare. Adjei, a venit vântul înapoi iute-iute și a spulberat-o! Nu-mi rămânea decât să sper c-o să-mi miroasă planul și o să vină înapoi. Îmi plac picioarele lor portocalii și cum mișcă din cap când merg, de parcă ar asculta muzică invizibilă.

Îmi place mult la etajul nouă, poți să te uiți în jos și, dacă nu te lași prea tare peste margine, nimeni de jos nu știe de tine. Am dat să arunc o flegmă, dar am văzut pe cineva lângă tomberoane, așa c-am înghițit-o la loc. Stătea în genunchi lângă containerul pentru sticle și își vâra mâna dedesubt de parcă scăpase ceva pe acolo. Nu-i vedeam fața pentru că purta glugă.

Eu:

— Poate e spărgătorul! Repede, elicopterule, aici e omul pe care-l cauți! Pune reflectorul pe el! (Am zis-o doar în minte.)

A scos ceva de sub tomberon. Era bine împachetat. S-a uitat în toate părțile și apoi a despachetat chestia și am văzut ceva lucios dedesubt. L-am zărit doar o secundă, dar era sigur un cuțit. Altceva nu văd ce-ar putea fi, lucios și ascuțit. L-a împachetat la loc și l-a vârât în pantalon, apoi a luat-o la picior spre râu. A fost chiar caraghios. Elicopterele nici nu l-au văzut. Nu s-au luat după el, erau prea sus. Alerga tare caraghios, ca o fată, cu coatele în afară. Pun pariu că pot să-l întrec.

Voiam să mai stau de pază să văd dacă se mai întâmplă ceva, numai că prea îmi venea să dau mâna cu primarul. Am stat cât am putut. Nu știu de ce n-a venit porumbelul. Crede c-o să-l omorâm, dar se înșală. Nu vreau decât ceva viu pe care să-l hrănesc și să-l învăț șmecherii.

Am privit răsăritul şi l-am văzut pe băiat plecând la şcoală, la fiecare început de zi îi simt visele pe limbă. Gustul tuturor viselor voastre. De aici de sus păreți atât de nevinovați, atât de ocupați. Cum vă îngrămădiți în jurul unui obiect care v-a stârnit curiozitatea sau fugiți de ceva nedorit, avem mai multe în comun decât vă închipuiți. Dar nu prea multe.

Uite-mă sus la etajul nouă, cocoțat pe un pervaz, mistuind în liniște rămăşițele meiului ciugulit la ultima masă. Uite-mă cum vă plâng de milă, viața voastră e atât de scurtă și totul e atât de nedrept. Nu-l ştiam pe băiatul care a murit, nu era al meu. Însă ştiu cum arată durerea de mamă, ştiu cum se agață ca afinele acelea încăpățânate care cresc din belşug pe marginea şoselei. Îmi pare rău şi tot. Păziți-vă căpățânile, eu, unul, n-am încotro. Uite-o cum trece. Nu trageți în mesager.

De câte ori cineva închide prea tare uşa, se cutremură apartamentul. Chiar se simte. Când închide cineva o uşă, toată lumea simte. E chiar dur, parc-am trăi cu toții laolaltă într-un căsoi. Poți să te prefaci că e cutremur. Domnul Tomlin a zis că nu au loc cutremure decât în acele părți ale lumii unde pietrele se gâdilă. Toată lumea a râs. Domnul Tomlin e foarte haios. Chiar face poante mai bune decât Connor Green.

Nu-mi place doar când țipetele se aud prea tare. Mă zguduie de-a dreptul. Parcă năvălește o armată să ne omoare. Când țipetele se aud prea de-aproape, dau televizorul mai tare ca să le acopăr.

Dacă vine vreun năvălitor, e treaba mea să-l alung. Pentru asta e bun bărbatul casei. Tot timpul ținem lanțul la uşă şi încuietorile

încuiate, ca să nu intre năvălitorii. Dacă pătrund înăuntru, trebuie să-i găurim cu furculița (nu poți să-i găurești cu cuțitul, pentru că e crimă. Cu furculița nu. Furculița e pentru autoapărare). O să mă pun în fața Lydiei ca s-o apăr. Și a mamei, dacă-i acasă. Cât timp mă bat eu cu năvălitorii, Lydia și mama cheamă poliția. Aș încerca să-i lovesc în ochi, pentru că acolo sunt cel mai vulnerabili. Doar i-aș orbi. Și când nu mai văd nimic, i-aș împinge afară și după aia în lift. Liftul e sigur.

Asta doar dacă vin năvălitorii. S-ar putea nici să nu se întâmple.

M-am uitat pe vizor. Nu erau decât Miquita și Chanelle. Am descuiat încuietorile și le-am lăsat în casă.

Miquita:

— Ce ești tu, paznic la bancă?

Lydia:

— Dă-le drumul să intre, Harrison.

Eu:

— Nu-mi zice Harrison, nu ești mama.

Mă jur, Lydia tot face pe șefa când vin prietenele pe la ea. Tot mă ia la derută și îmi zice să mă duc la mine în cameră să-mi fac temele. N-am chef să mă duc la mine în cameră. Vrea să mă duc doar ca să se uite ele la Hollyoaks. Li se pare cine știe ce minunăție. Nu sunt decât oameni care se pupă tot timpul. Uneori sunt chiar doi băieți care se pupă! Mă jur pe Dumnezeu, e adevărat! Sunt scârboși.

Eu:

— Te spun lu' mama că te-ai uitat cum se pupă ăștia. E scârbos.

După aia, Lydia îmi închide ușa în nas. Așteaptă până mă apropii bine și închide ușa. E o mare răutate. Altădată nu-mi închidea ușa-n nas. Acuma o face tot timpul, doar ca să râdă de mine prietenele ei cretine.

Eu:

— Dă-mi drumul!

Lydia:

— Miquita nu vrea să intri. O tot ciupești de fund.

Eu:

— Ia nu te mai face! Nu-i adevărat.

Chiar nu e adevărat. N-am ciupit-o niciodată de fund pe Miquita. Mai bine îmi vâr degetele într-un mușuroi de furnici-de-foc. Miquita și Chanelle sunt amândouă sărite, tot toarnă gogoși cu ce băieți au luat la supt (adică s-au pupat mai apăsat). Miquita are un ruj de cireșe. Chiar are gust de cireșe. Tot timpul se dă cu el. Zice că vrea să aibă buze dulci și bune când o să mă pupe.

Eu:

— N-o să mă pupi niciodată. O s-o întind.

Miquita:

— Încotro? N-ai unde să fugi. Nu-ți fie teamă, ce dacă mă iubești prea mult?

Eu:

— Ba nici nu te iubesc. Vreau să pici într-o groapă.

Miquita ar fi drăguță dacă și-ar ține gura. S-a așezat pe mâna mea și am simțit că iau foc. A fost doar un accident, n-am vrut să-i pun mâna pe fund. Oricum, prea toarnă gogoși, mereu se poartă urât cu televizorul nostru doar pentru că e din lemn și foarte vechi. L-am luat de la magazinul canceroșilor, a fost al unui mort. Imaginea nu se vede imediat, trebuie să aștepți să se încălzească. Când apare imaginea, e foarte întunecată, după aia se văd și culorile. Toată chestia ia timp la greu. Poți să te duci să dai mâna cu primarul de când aprinzi televizorul și până se vede imaginea. Eu am testat faza și funcționează.

Miquita nu se duce la înmormântarea băiatului mort. Nu l-a cunoscut.

Miquita:

— La ce bun, omule? Toate înmormântările sunt la fel, este?

Eu:

— Așa, doar din respect.

Miquita:

— Dar nu-l respect. E vina lui c-a fost omorât, nu trebuia să se ia în vorbe cu nimeni. Dacă te joci cu focu' tot te arzi până la urmă, este?

Eu:

— Habar n-ai ce vorbești, nici n-ai fost de față măcar. Nu s-a luat în vorbe cu nimeni, criminalul voia doar să-i ia mâncarea.

Miquita:

— Cum zici tu. Știi o laie, ești doar un țânc.

Eu:

— Nici tu nu știi nimic. Mă jur, ești doar o proastă.

Miquita:

— Mă jur, mă jur! Mă jur pe Dumnezeu! Parc-ai fi o potaie schelălăitoare. Acuma piei din ochii mei, mă calci pe nervi.

Eu:

— Păi, fața ta mă calcă pe nervi, buze de pește.

M-am cărat înainte să mă atac prea tare. Dacă Miquita o să mă ia vreodată la supt, o omor. E prea scârboasă și are mâini grase.

Ușile centrului comercial se deschid ca prin farmec. Nici măcar nu tre' să le-atingi. E un anunț mare, cu toate regulile:

ALCOOLUL INTERZIS
BICICLETELE INTERZISE
CÂINII INTERZIȘI
SKATEBOARDURILE INTERZISE
FUMATUL INTERZIS
ORICE JOC CU MINGEA INTERZIS

Sub regulile adevărate cineva a scris cu pixul o regulă nouă:

NAȘPETELE INTERZISE

Nașpetele sunt fetele care se țin de tine să le faci copii. Dean Griffin mi-a explicat cum stă treaba.

Dean:

— Dacă te pupi cu o naşpetă, o să-ţi toarne imediat un plod. Numai dacă te uiţi la ele prea lung, şi imediat le bagi unu' pe ţeavă, pe bune. Sunt nişte janghinoase, omule, ţine-te departe de ele.

Nici nu-ţi vine să te-apropii prea tare, au bube pe faţă şi put a ţigări. Şi plozii lor put a ţigări. Ne-am făcut că naşpetele vin după noi. Erau zombi şi ne urmăreau toate, trebuia s-o luăm la fugă. Dacă ne pupa vreuna, ne preschimbam în naşpete zombi. Era foarte haios. Am scăpat la timp.

Dean e al doilea prieten la cataramă pe care-l am. E cel mai bun prieten de la şcoală, iar Jordan e cel mai bun prieten din afara şcolii. Dean mi-a zis să-mi pun banii de mâncare la ciorap, ca să nu-i găsească hoţii. El aşa face tot timpul şi nu-l mai jefuiesc.

Am încercat, dar mă deranjau, ca o gâlmă. Nici nu puteam să merg ca lumea. Îmi ţin banii de mâncare în buzunar. Pe mine n-o să mă jefuiască nimeni, nu i-am făcut nimănui nimic.

Eu:

— Crezi că e vina băiatului că l-a crestat? Aşa zice prietena soră-mii. Eu n-o cred. S-ar putea să fie naşpetă. Crezi c-o să-l prindă pe ăla care a făcut-o?

Dean:

— Nu conta pe asta, sticleţii de-aici nu le au. Mai bine cheamă echipa CSI să se ocupe de caz, o să-i dea de cap una-două.

Eu:

— Ce-i aia CSI?

Dean:

— Sunt, gen, cea mai tare echipă de detectivi din America, ştiu cele mai mişto şmecherii şi-ţi găsesc indicii care nu i-au trecut nimănui prin cap. Nu-s numai la televizor, chiar există. Am văzut o fază, era o bandă care caftea lumea, gen, cu bâte de baseball şi călcându-le capetele în picioare şi din astea.

Eu:

— De ce?

Dean:

— Nu ș', așa, în doru' lelii. Și nu era martori, nimic, numa' că CSI-ul are programu' ăsta special pe calculator care zice ce fel de adidași ai în picioare doar după modelul de pe talpă, bine? Și au comparat urma de talpă de pe fața mortului cu amprenta de la picioru' criminalului, așa l-au prins. Super-deștept.

Eu:

— Chiar că-i super-deștept. Ar trebui să facă la fel și aici. Poate-am găsi amprenta piciorului.

Dean:

— Poate, da' noi avem tehnologie de rahat, este? Nici măcar n-avem echipament ca lumea. Hopa, ai grijă!

Terry Abțibild era să intre în noi. Fugea de mânca pământul. Nici măcar nu ne-a văzut. Avea sub braț o caserolă mare cu pui. Îmi dădeam seama că era prea grea. Caserola a alunecat și câțiva pui au căzut pe jos. Terry Abțibild nici nu s-a oprit, a ținut-o tot într-o goană. Avea ochii cât cepele, atât era de concentrat, super-haios. A trebuit să ne ferim din drum.

Măcelarul:

— Vino încoace, jigodie mică!

Măcelarul a încercat să se țină după el, dar era prea gras. A renunțat. Ceilalți berişti așteptau afară, pe treptele bibliotecii mari. Fiecare a înhățat un pui și a tăiat-o în altă direcție decât ceilalți. Până și Asbo a luat-o la fugă. A crezut că se joacă. Lătra de-și dădea sufletul. Noi chiar țineam cu ei să scape. Mă jur, era super-haios. Dean a zis că ar trebui să mergem pe aici în fiecare zi. Asta a fost noua regulă.

Nici nu știu unde-au dispărut puii adevărați. Lumea îi cumpără deja morți și jumuliți. Dilie chestie. Mi-e dor de fețele lor. Ochii lor morți erau minunați, parcă visau la timpurile bune când se fugăreau la soare, ciocănindu-se în cap cu ciocul unul pe altul.

Un pui:

— Cioc cioc cioc cioc!

Alt pui:

— Du-te de-aici cu ciocănitul tău!

Când moare un bebe, tre' să-i dea un nume, altfel n-ajunge în Rai. Uneori sunt prea trişti ca să se gândească la nume. Atunci le găseşte mama un nume. De obicei le ia din Biblie. Dacă mama bebeului nu crede în Biblie, atunci ia un nume din ziare. A murit un bebe azi. Era ectopic.

Mama:

— E atunci când creşte în afara uterului. N-ai ce să faci. Uneori se mai rătăcesc.

Mama a trebuit să boteze bebeul mort. I-a zis Katy, după o tanti din ziar. Mama bebeului a fost foarte mulţumită. I-a plăcut la nebunie.

Eu:

— Data viitoare când mai moare un bebe, po' să-i zici Harrison. O să-i placă foarte mult mamei.

Mama:

— Nu pot, e cu ghinion.

Eu:

— Cum aşa?

Mama:

— Aşa. Harrison e numele tău. Nu mai vreau să aibă nimeni numele ăsta.

Tre' să ai nume ca să te găsească Iisus. Altfel Iisus n-o să ştie pe cine caută şi o să plutești în spaţiu la nesfârşit. Ar fi ceva de groază. Dacă pici în soare, te prăjeşti ca o bucată de pâine!

Nu-i nimic, bebeluşii morţi cresc mari în Rai. Mă jur, m-am simţit tare uşurat. Mie nu mi-ar plăcea deloc să rămân mic la nesfârşit. Aşa nu înveţi niciodată să citeşti sau să vorbeşti. N-ai avea niciun rost. Nici măcar nu ţin minte cum era pe vremea când eram bebe. Pe-atunci dormeam mai tot timpul. Era super-plictiseală. Dac-ar trebui să rămân aşa la nesfârşit, probabil că m-aş dili din cap până-n picioare.

Ar trebui să fie urme de picioare pe lângă tomberoane, ar fi trebuit să rămână, ca atunci când sari într-o baltă şi după aia sari

înapoi afară. Le-am căutat înainte să plec la şcoală, dar dispăruseră. Poate că criminalul purta adidaşi speciali, fără model pe talpă, sau poate n-a apăsat destul ca să meargă faza asta. Eu apăs mereu zdravăn, aşa îţi ies cele mai mişto urme. În pauze putem să sărim în bălţi, mai ales dacă plouă şi sunt prea mulţi profi ca să ne jucăm de-a teroristul sinucigaş. Am trântit o urmă babană. Apoi am încremenit, nu ştiam dacă o să mă găinăţeze porumbelul, însă a trecut pe lângă mine. Nu-mi dădeam seama dacă e porumbelul meu, era prea departe. În Anglia e cu noroc dacă o pasăre se găinăţează pe tine. Toată lumea crede asta.

Eu:

— Chiar dacă ţi se cacă în cap?

Connor Green:

— Nu contează unde, doar să pice pe tine. Poa' să fie oriunde.

Eu:

— Dar dacă îţi nimereşte în ochi? Dacă îţi intră în gură şi-l mănânci?

Connor Green:

— Tot cu noroc e. Rahatu' e întotdeauna cu noroc. Toată lumea ştie.

Vilis:

— Harri tre' să fie norocos atunci, pentru că pute a rahat.

Mă jur, m-am atacat rău de tot când a zis asta. Mi-a venit să-l fac una cu pământul, dar erau prea mulţi profi. A trebuit să ţin totul în mine.

Dean:

— Nu vorbeam cu tine, bolândule. Du-te pe câmp să culegi cartofi cu mă-ta.

Connor Green:

— Du-te să f… o vacă.

Vilis a zis ceva pe limba lui şi a fugit, a luat-o drept prin baltă şi ne-a stricat jocul. Data următoare când mai vorbeşte urât cu mine o să-l pocnesc în biluţe.

Sicriul meu o să fie un avion. Sicriul băiatului era normal, doar că avea pe el emblema echipei Chelsea. Oricum arăta fițos. Toți ai lui erau foarte triști. Totul părea super-întunecat din cauza ploii și a negrului în care era îmbrăcată toată lumea. Nu se cânta.

Mama:

— Dumnezeu să-l odihnească.

Mama ne-a ținut tot timpul foarte strâns de mână pe mine și pe Lydia. Nu puteai să-i zici să termine. Nu puteai să dansezi, pentru că nu mai dansa nimeni și oricum era prea alunecos pământul. Nu ne-au lăsat în biserică, pentru că nu-l cunoșteam destul de bine. A trebuit să așteptăm afară. Nu prea vedeai nimic, erau oameni în față. Am văzut cameramanul de la TV. Tanti care zicea știrea se tot oprea să-și aranjeze părul. I-a luat o groază. Era foarte enervant. Nu voiam decât să tacă odată, ca să aud ce ziceau vorbitorii.

Eu:

— Mă întreb ce cântec o să pună.

Un puști mai mare:

— Dizzee Rascal! Ar trebui să bage „Sugi p…“, este?

Alt puști mai mare:

— Corect, frate!

Tanti de la știri:

— Puteți să vă moderați vocabularul, vă rog, filmăm, mersi.

Puștiul mai mare:

— Ia modifică-mi-o tu, ștoarfă!

S-a făcut că se prinde de bulla și și-o îndreaptă spre tanti. Ea nici nu l-a văzut, deja se întorsese cu spatele. Vorbea și el la plesneală. Nici n-a zis-o destul de tare să-l audă.

Alt puști mai mare:

— Ete curu'!

De unde vin eu, unii oameni au un sicriu special în forma unui obiect adevărat. E ceva ce le-a plăcut cel mai mult în viață. Dacă tanti cosea tot timpul, atunci sicriul era o mașină de cusut. Dacă unuia îi plăcea berea, era o sticlă de bere. Le-am văzut pe toate. Sicriul îți spune ce-i plăcea omului cel mai mult și mai mult. Odată sicriul a fost un taxi. Mortul era Joseph taximetristul. Am salutat lumea strânsă la înmormântare. Tocmai mă întorceam după ce dusesem sticlele la Coliba lui Samson, una dintre tanti m-a tras și m-a pus să dansez cu ea. A fost criminal. Toată lumea era fericită. Oricine se putea alătura. Am uitat până și că murise cineva.

Eu:

— Ar fi trebuit să-i facă un pantof de fotbal pe post de sicriu. Așa ar fi fost mai bine.

Mama:

— Taci, Harrison. Fii respectuos.

Eu:

— Pardon!

Eu vreau să am un avion pentru că n-am mai văzut niciunul așa. Al meu ar fi primul.

Sângele băiatului mort a dispărut acum, l-a spălat ploaia. N-aveai cum să oprești lucrurile. Voiam să-i văd corpul, mai ales ochii. Voiam să văd dacă erau ca ochii de pui și ce vise trădau, însă sicriul era deja închis când am ajuns.

Am plecat pe furiș de lângă mama și Lydia, nici nu și-au dat seama că am dispărut. Dean mă aștepta în parcare. Eram spioni. Urmăream mulțimea ca să observăm niscaiva activități dubioase. Ca atunci când oamenii se fofilează pentru că au ceva de ascuns, Dean a învățat chestia asta din serialele cu detectivi adevărați.

Dean:

— Uneori criminalul se întoarce ca să privească înmormântarea, vrea să le râdă-n nas polițailor. Ca și cum ar zice: nu puteți să mă prindeți, tontălăilor. Ca și cum le-ar arăta degetul mijlociu. Numa' că nu vrea să-l prindă, nu-i așa de prost. Uită-te după moși cu glugi pe cap.

Eu:

— Toți au glugi pe cap, plouă de rupe pământul.

Era adevărat: nu se vedeau decât o groază de glugi, ca niște vase pe mare. Astea erau în spate, oamenii din față care chiar îl iubeau pe băiatul mort stăteau sub umbrele. Mă întreb dacă e cu dublu ghinion să-ți deschizi umbrela în biserică. Probabil că da. Probabil c-ai pica mort pe loc. Măcar ai fi unde trebuie, ar putea să te îngroape imediat, înainte să te găsească muștele!

Dean:

— Bun, ce culoare avea hanoracul moșului? Nu, lasă, până acuma s-a descotorosit de el. Pune-ți mintea la contribuție.

Eu:

— A, știu, am putea să salutăm pe toată lumea și cine nu dă mâna cu noi tre' să ascundă ceva. Cine nu dă mâna cu tine la o înmormântare? Hai să mergem la toată lumea și să-i felicităm și vedem cine nu se bagă.

Dean:

— Condoleanțe, nu felicitări.

Eu:

— Ce-o fi. Noi zicem doar că ne pare rău. Haide cu mine.

Ne-am făcut loc la marginea mulțimii, unde stăteau toți glugații, fumând și ferindu-se de camera TV, să nu-i prindă. Ne-am prefăcut că suntem gazdele oficiale, am pornit-o de la un capăt de rând, dând mâna cu toată lumea și zicând că ne pare rău. Cei mai mulți ne strângeau mâna și spuneau că și lor le pare rău, știau că e serios și că trebuiau să fie respectuoși. Totul mergea super-rapid și fără zgomot.

Dean și cu mine:

— Îmi pare rău.

Un glugat:

— Îmi pare rău.

Dean și cu mine:

— Îmi pare rău.

Următorul glugat:

— Îmi pare rău.

Unii erau negri și alții erau albi. Unii chiar au aruncat țigările înainte să dea mâna cu noi, de parcă numai așa era corect să se facă într-o asemenea ocazie. Doar câțiva nu s-au băgat.

Dean și cu mine:

— Îmi pare rău.

Al zecelea sau al unșpelea glugat:

— Mă luați la mișto?

Eu:

— Nu. E de condoleanțe.

Dean:

— Problemă?

Al zecelea sau al unșpelea glugat:

— Te bag în p… mă-tii, jigodie obraznică.

L-am fi trecut pe lista suspecților, numai că era măcelarul și era prea gras ca să fie criminalul. Se poartă urât cu toată lumea. A trebuit s-o lăsăm baltă dup-aia, pentru că scoteau sicriul. Mai să-l scape, unul dintre purtători era torpilat și aproape a căzut. Toată lumea și-a ținut răsuflarea, însă și-au revenit la timp. Era să iasă cu scandal la coada mulțimii. Killa venea pe bicicletă. Nu putea să înainteze printre mașinile din parcare. A tot sucit de bicicletă în zigzag, încercând să se strecoare printre ele și era să-l calce dricul la plecare. S-a oprit în ultimul moment. Killa a alunecat prin ploaie și a căzut de pe bicicletă.

Tipu' de la pompe funebre:

— Vezi pe unde mergi!

Am crezut c-o să iasă cu caft sau măcar Killa o să-i arate tipului degetul murdar, însă el doar s-a urcat înapoi pe bicicletă și a roit-o. S-a hâțânat iar când a trecut pe lângă spatele mașinii

cu sicriul. Pe florile de pe sicriu scria Fiu și Veșnicie. Dar Veșnicia parcă se terminase deja. Parcă o răpise cineva când îl omorâseră pe băiatul mort. Nu așa trebuie să se întâmple. Copiii nu trebuie să moară, numai bătrânii. Chiar m-am îngrijorat că s-ar putea să fiu eu la rând. Am scuipat ce mai rămăsese din carameaua Hubba Bubba Măr Atomic, să n-o înghit din greșeală și să mi se încleieze mațele.

***

Treptele din fața cantinei sunt ale Găștii de la Dell Farm. Nimeni altcineva n-are voie să stea acolo. E cel mai mișto loc din toată școala. Treptele sunt sub streașină, așa că nu te udă ploaia și de-acolo vezi toată școala, așa că dușmanii nu te pot lua pe nepregătite. Doar cei din clasa a zecea se pot apropia și numai dacă te invită X-Fire.

Dacă te așezi pe scări fără să ceri voie, o încasezi. Nici dacă e destul loc pentru toată lumea, nu-s scările tale. Sunt ale Găștii de la Dell Farm. Le-au câștigat la război. Acuma sunt ale lor pe veci.

Îi cheamă Gașca de la Dell Farm după numele de Dell Farm Estate. X-Fire este șeful pentru că e cel mai bun la baschet și la bătaie. E recunoscut de toată lumea. El i-a tăiat pe cei mai mulți. El mi-a furat geanta. Eu doar treceam pe lângă el. Nici măcar nu bănuiam.

Dizzy:

— Aruncă-i-o pe acoperiș, omule.

X-Fire:

— O vrei?

Eu:

— Da.

X-Fire:

— Ce faci ca să ți-o dau?

Toată lumea se uita. Am încetat să mă mai chinui să apuc geanta. Știam că n-am cum să ajung la ea pentru că ținea mâna prea sus. Aveam de gând să le zic profilor că s-a năpustit un șoim și mi-a furat-o.

X-Fire:

— Din ce țară mai ești și tu?

Eu:

— Ghana.

Dizzy:

— Polițaii au pistoale pe-acolo? Au, este?

Clipz:

— Ăștia își fac case din baligă de vacă, este? Am văzut io.

X-Fire:

— Nu fi dobitoc, omule. E OK puștiu'. Uite, îți dau geanta înapoi dacă faci o treabă pentru mine.

Eu:

— Eu n-am nicio treabă. Doar încui ușile și car chestiile grele.

Killa:

— Ce tot zice? Eşti haios, omule.

Dizzy:

— Dacă te ții cu noi, o să-ți arătăm care-i mișcarea. O s-avem grijă de tine, este?

X-Fire poate să arunce mingea de baschet la kilometri depărtare. Întotdeauna înscrie. Eu nu pot, pentru că mingea e prea grea. Cred că bagă în ea o piatră ca să trișeze. Eu doar driblez și i-o pasez lui Chevon sau lui Brayden. Când o să fiu în clasa a zecea, o să fiu și eu plin de mușchi, ca X-Fire. Deja sunt cel mai rapid. Aș putea să fiu și cel mai puternic.

X-Fire mi-a dat până la urmă geanta înapoi. Mare ușurare.

X-Fire:

— Fii pe față, Ghana. Dacă se ține cineva de rahaturi cu tine, vii la mine, da?

N-aveam chef de rahaturi, nu voiam decât să-mi iau haleală înainte s-o șutească Manik pe toată. N-ai voie să mănânci cu degetele, ci cu furculița, altfel femeile de la cantină nu te mai lasă înăuntru. Încă mai apuc mâncarea cu degetele uneori, doar ca s-o îngrămădesc pe furculiță. Nimeni nu poate să te oprească, doar suntem într-o țară liberă.

O tanti care locuiește în blocurile anti-normalilor are un scaun auto. E doar un scaun pe roți. Se conduce ca o mașină, numai că în loc de volan are manete. Tare mi-ar plăcea să conduc așa ceva odată. Însă nu merge decât încet.

Se ducea la cumpărături. Eu mergeam acasă. Doi puștani au apărut din senin. Nici n-am bănuit măcar. Au năvălit de pe alee și au sărit în partea din spate a scaunului auto. Am văzut cu ochii mei. Mă jur, era haios rău. S-au ținut de scaun tot drumul până la magazine.

Tanti nici măcar nu știa cine sunt. A încercat să-i dea jos, dar nu ascultau.

Tanti din scaunul auto:

— Hei, ce joc mai e și ăsta? Dați-vă jos!

Dar nici nu s-au sinchisit. Când au ajuns la magazine, doar au sărit jos și au fugit. Nici măcar nu i-au mulțumit că i-a dus! A fost cea mai haioasă chestie pe care am văzut-o în viața mea.

E vina femeii. Nici măcar nu-i bolnavă. Poate să vorbească și tot. Are nevoie de scaunul auto pentru că e prea grasă ca să meargă pe jos.

Tanti din scaunul auto:

— Ce caști gura? De ce nu i-ai oprit, ai?

N-am zis nimic. Nici măcar nu voiam să mă ducă cu scaunul. Prefer să alerg, așa ajungi mai repede și nu te pocnește nimeni.

N-am vreun strop de ploaie preferat, toți sunt la fel de buni. Toți sunt cei mai buni. Așa cred eu oricum. Întotdeauna privesc în sus spre cer când plouă. E dur. E un pic cam de groază, fiindcă picăturile sunt așa de mari și de iuți și ai impresia c-o să-ți intre în ochi. Dar trebuie să-ți ții ochii deschiși, altfel n-o să simți. Încerc să urmăresc o singură picătură de ploaie de când cade din nor și până ajunge pe pământ. Mă jur, e imposibil. Nu vezi decât ploaie. Nu poți să urmărești doar o picătură, sunt prea multe și toate celelalte picături se bagă în față.

Cel mai mișto e să alergi prin ploaie. Dacă-ți ții fața spre cer în timp ce alergi, aproape simți că zbori. Poți să-ți închizi ochii sau

poți să-i ții deschiși, cum vrei. Îmi place în amândouă felurile. Poți să-ți deschizi gura dacă vrei. Ploaia are gust de apă de la robinet, numai că e caldă. Uneori are gust de metal.

Înainte s-o iei la goană, găsește-ți o bucată de lume fără nimic pe ea. Fără copaci sau clădiri și fără alți oameni. Așa n-o să intri în nimic. Încearcă să alergi în linie dreaptă. Apoi aleargă cât de repede poți. Mai întâi ți-e frică să nu intri în ceva, dar nu te lăsa distras. Aleargă numai. E simplu. De la ploaia de pe față și de la vânt ți se pare că alergi super-rapid. Te simți foarte vioi. Mi-am închinat cursa prin ploaie băiatului mort. Era un cadou mai bun decât o mingiucă. Mi-am ținut ochii închiși până la capăt și nici n-am căzut.

Odată Lydia şi cu mine am rămas blocați în lift. Nu s-a mişcat vreo oră. Nici măcar n-a fost de groază. Lydia urla ca o dementă. A trebuit să-i liniştesc criza jucând piatră-hârtie-foarfecă. Iar am fost eroul zilei.

Lydia:

— Nu te prosti! N-am urlat deloc!

Eu:

— Ba da. Lydia de colo: Fă-l să se mişte, fă-l să se mişte! Urăsc să fiu blocată!

Lydia:

— Tacă-ți gura, Harrison. Minte.

Îi arătam lui tanti Sonia liftul nostru. Tanti Sonia zice că n-are lift la ea, doar scări. Nu mi s-a părut corect.

Eu:

— Nu ți se strânge burta decât la început. N-o să ți se facă rău.

Lydia:

— Nu te prosti, doar a mai văzut lifturi. A fost în America. Acolo lumea urcă şi până la etajul o sută.

Eu:

— Cum?! Nu te cred!

Tanti Sonia:

— Aşa e. Ei le zic elevatoare. Chiar simți că-ți pocnesc urechile în ele, ca în avion.

Eu:

— Tare!

Tanti Sonia a fost peste tot. A întâlnit o groază de celebrități. Odată i-a făcut patul lui Will Smith (a jucat în „Legenda vie“).

Nu stau în cameră când le face patul, aşteaptă afară. Uneori îți dau bacşiş. Odată i-au dat lui tanti Sonia o hârtie de douăzeci de dolari. Odată un tip de la hotel i-a dat lui tanti Sonia o sută de dolari doar ca să se babardească un pic. A refuzat pentru că era prea urât. Mama s-a atacat când i-a zis. Nu-i plac deloc discuțiile despre ciocăneală.

Mama:

— Nu de față cu ei!

Lydia și cu mine:

— Nu ne deranjează!

Data viitoare când se duce în America, tanti Sonia ne aduce nişte Fruit Loops. Sunt cele mai dulci cereale din lume. O să mănânc aşa ceva la micul dejun în fiecare zi cât oi trăi.

Mama:

— Deja plănuieşti să pleci? De-abia ai ajuns.

Tanti Sonia:

— Sunt aici de şase luni.

Mama:

— Şi deja te mănâncă tălpile?

Tanti Sonia:

— Nu de tălpi mi-e mie acum.

Mama s-a uitat la degetele lui tanti Sonia, înnegrite şi crăpate. Dacă te făceai că nu ştii de ele, totul era normal. Cuvântul meu favorit pe ziua de azi e ciocobanghez. Mama şi tanti Sonia striveau roşii ca să facă sos de malanga. Parcă se luau la întrecere să vadă care din ele poate să le omoare prima. Mă jur, mi-a părut bine că nu-s roşie!

Mama:

— Şi-i zice lui Janette: nu mai aveți alte moaşe pe-aici? Şi Jeanette o întreabă de ce. Şi ea zice că e prima dată când naşte, oare chiar mă pricep? Zice că nu vrea o scârmâză sosită cu ultima barcă.

Tanti Sonia:

— Scârmâză? Pe-asta n-am mai auzit-o.

Mama:

— Mă jur pe Dumnezeu. I-am zis că n-am venit cu barca, am venit cu avionul. Avem avioane acuma în țara de unde sunt. N-ar fi trebuit să zic nimic. A trebuit să-mi cer scuze.

Tanti Sonia:

— Cum?! Tu a trebuit să-ți ceri scuze? Eu, una, aș intra tare în ea. I-aș zice că i-am făcut vrăji, o să nască un plod cu două capete. Probabil că m-ar crede.

Mama:

— Nu poți să zici așa ceva, nu-i profesionist.

Tanti Sonia:

— Scârmâză. Tre' să țin minte.

Eu:

— Ce-i aia scârmâză?

Mama s-a întrerupt din strivitul roșiilor. Îți doreai ca ele să profite de ocazie și să evadeze. Fugiți, scăpați cu viață!

Mama:

— Așa ți se zice când te-ai angajat de curând la un spital. Uneori, dacă ești nou-venit, pacienții nu au încredere că te pricepi la munca ta. Înseamnă doar cineva nou.

Eu:

— Da' cum vine asta, scârmâză? Nu pricep.

Mama:

— Nu știu. Nu te băga în treabă.

Tanti Sonia:

— Vine de la zgomotul pe care-l scot pantofii asistentelor. Când sunt noi, scârțâie pe podea. Zgomotul seamănă cu scârmâz, asta-i tot.

Eu:

— Cum de nu faci același zgomot cu pantofii și aici?

Mama:

— Nu iese decât pe podele lustruite.

Mi s-a părut destul de dilie treaba. S-ar putea să fie adevărat. Când o să-mi ia pantofi noi, o să-ncerc faza. Holurile din blocuri

au podele lustruite ca lumea. Pun pariu c-o să scoată cel mai mișto scârțâit pe care l-ai auzit de când ești.

Data viitoare mergem la tanti Sonia. Ea stă în Tottenham, tre' să mergi cu metroul. Connor Green zice că polițaii de la metrou au mitraliere și, dacă o iei la fugă, trag în tine. O să trebuiască să mă abțin dacă-mi vine să alerg și gata. Doar până ajung în cealaltă parte.

Jordan nu se duce la școală. A fost exmatriculat pentru că a lovit un prof cu piciorul. Exmatriculat înseamnă dat afară. Mai întâi n-am crezut, însă și maică-sa a zis că-i adevărat. I se pare dur. Mama lui Jordan fumează țigări negre. Foițele au aromă de lemn dulce. Jordan are pielea mai deschisă decât a mea pentru că maică-sa e obruni[5]. Ce ți-am zis, pe-aici totul e sărit de tot!

Jordan:

— Maică-mea încearcă să mă dea la altă școală, da' nimeni nu mă primește, este? Mie nu-mi pasă, omule, școala-i oricum de rahat.

Eu:

— Și ce faci ziua?

Jordan:

— Mă joc Xbox. Mă uit la filme pe DVD.

Eu:

— Maică-ta te pune la treabă?

Jordan:

— Nici gând. De ce, a ta te pune?

Eu:

— Uneori.

Jordan:

— Asta-i pe invers rău.

Eu:

— Numai treburi de bărbat. Să încui ușile, să văd dac-au intrat năvălitori, din astea.

[5] Albă *(n.t.)*.

Jordan:

— Tot pe invers e.

Am salutat ghena (e o țeavă specială unde se aruncă gunoiul. Înăuntru e metal și miroase a rahat, se întinde până jos de tot, în Iad). Tre' s-o salutăm de fiecare dată ca să ne poarte noroc, asta e tradiția. Vârâ-ți capul în ea și strigă:

Jordan și cu mine:

— Coaie!

și scoate un sunet mișto de tot. Numai nu-ți vârî capul prea adânc, să nu te tragă în jos. Jordan mi-a sărit în spate și a încercat să mă împingă în ghenă, dar m-am întors la timp. După aia a trebuit să țin ușa liftului cât a tras Jordan o flegmă zdravănă pe toate butoanele. Când a ieșit, tocmai intra Lil Scrum. Am așteptat să se închidă ușile. Am auzit-o când a apăsat pe butonul pe care scuipase Jordan. Nu știa de flegmă.

Lil Scrum:

— Ce mama dracului!?

A zis mama dracului! Era super-haios. Doar dup-aia mi s-a făcut frică. Lil Scrum și-a omorât bărbatul, l-a făcut plăcintă și l-a mâncat. Toată lumea crede asta. De-asta are ochi umezi de nebună, de la carnea de om.

Jordan:

— „Mama dracului, mama dracului! Corcitură[6] proastă!

Eu:

— Corcitură!

Ai voie să zici corcitură, înseamnă cineva care n-are tată. Tata lui Lil Scrum a murit acum un secol, așa că nu-i minciună. Coaie înseamnă biluțe.

La ora de arte, a lipsit Tanya Sturridge și în locul ei a stat Poppy. Așa era aproape lângă mine. Acolo a rămas toată ora, nici nu s-a mutat în altă parte. Am simțit că mă încing tot. Nu puteam

[5] În original, *bastard (n.t.).*

să mă concentrez, pentru că voiam să văd ce face Poppy. Își dădea unghiile cu vopsea. S-a dat pe unghii chiar cu vopseaua de pictat. M-am uitat tot timpul la ea. Chiar nu puteam să mă abțin.

S-a dat cu roz pe o unghie, apoi cu verde pe următoarea unghie și după aia iar cu roz pe următoarea și tot așa. I-a luat foarte mult. A fost foarte atentă, n-a făcut nici măcar o greșeală. Era foarte relaxant. Simțeam că mă ia somnul uitându-mă. Am ales părul lui Poppy pentru culoarea galben. Doamna Fraser spune că inspirația pentru desenele de dispoziție poate veni de oriunde, din lume sau din interior. Eu m-am inspirat de la părul lui Poppy Morgan. Numai că nu i-am zis, ca să nu strice totul.

Teoria culorilor te învață cum să te folosești de culori ca să arăți diverse dispoziții sau să spui o poveste. Culorile le zic oamenilor cum te-ai simțit în sufletul tău. Nu-i nevoie de forme, pot să fie doar culori. Nu tre' să semene cu nimic anume. Al meu e din verde, galben și roșu. Galbenul e lumina soarelui și părul lui Poppy Morgan. Verdele e de când Agnes mergea de-a bușilea prin iarbă în parcul copiilor și a văzut un greier și a încercat să-l prindă. A fost foarte haios. Să fi văzut ce față a făcut când greierul a sărit în altă parte, a rămas uluită. Nu s-ar fi așteptat la așa ceva nici într-un milion de ani. Când a aterizat, a încercat iar să-l prindă. Nu s-a lăsat bătută, a tot încercat să-l prindă. Până la urmă i l-am prins eu. L-a apucat de picior. A strâns prea tare mai întâi, mai să-l rupă, însă dup-aia l-a atins doar încet și cu binișorul. Are degete micuțe de tot, dar și durdulii. Îmi plac cel mai mult. Numai bebelușii pot să fie mici de tot și durdulii în același timp, au mare noroc.

Roșul e sângele băiatului mort. Nu-mi ieșea destul de închis la culoare, așa că l-am amestecat cu niște negru, doar un pic, încetul cu încetul. Tot nu semăna cu ce-aveam eu în minte. Nu reușeam să-l fac să semene. Mă jur, era foarte enervant.

Doamna Fraser:

— O să găurești hârtia dac-o ții tot așa!

Până la urmă, am lăsat-o baltă. Mi se împăienjeniseră ochii și Poppy se uita la mine ciudat, de parcă m-ar fi crezut bolând. Atunci mi-am dat seama că trebuie să renunț.

Peste tot sunt semne de avertizare. Sunt acolo doar ca să te ajute. Sunt foarte haioase. Gardul care împrejmuiește partea din față a școlii are niște țepușe de toată groaza la capăt, ca să nu-l sară hoții. Pe gard e un semn:

Mă jur, e foarte haios. Peste tot în școală sunt semne care-ți zic să-ți închizi telefonul mobil:

Connor Green:

— Asta pentru că profii sunt toți roboți și semnalul de la telefoane le dă circuitele peste cap, este?

Nathan Boyd:

— Ar trebui să ai și tu un semn din ăsta de atenționare. Nu vorbiți cu acest băiat. Risc serios de abureală.

Connor Green:

— Te bag în mă-ta.

Am mai găsit un semn din ăsta diliu pe malul râului:

Ne place la nebunie semnul ăsta. E favoritul absolut.

Eu:

— Ar trebui să punem pariu cu Nathan Boyd că n-are tupeu să mănânce măcriș.

Dean:

— Bună idee. N-o s-o facă în veci.

Râul e după copaci. E tot timpul întunecat. E prea mic ca să înoți în el, iar apa e de fapt acid, dacă ai cădea, ți-ar arde toată pielea. E o platformă care acoperă țeava de rahat unde aveți loc să stați amândoi. Poți să stai acolo și să te uiți cum trec diverse obiecte pe râu. De obicei sunt doar bețe sau cutii sau hârtii. Cine vede primul un cap de om câștigă un milion de puncte.

Ne uitam după cuțitul cu care a fost ucis băiatul mort. Se numește arma crimei. Dacă o vedeam, o pescuiam din apă și o duceam la poliție.

Eu:

— Fii cu ochii în patru, ar putea fi oriunde.

Dean:

— Recepționat. Am totul sub control, căpitane.

Acuma suntem detectivi în toată regula. E o misiune personală. Băiatul mort chiar le-a zis derbedeilor să mă lase în pace odată, când se luaseră de mine că purtam nădragi trei sferturi (cu cracii prea scurți). Nu i-am cerut, m-a ajutat fără motiv. După asta, am vrut să mă împrietenesc cu el, însă a fost omorât înainte să se întâmple. De-asta tre' să-l ajut acum, eram prieteni chiar dacă el nu știa. A fost primul meu prieten ucis și e prea dureros ca să uiți așa ceva. O să fie amprente și sânge pe arma crimei. Dac-am găsi-o, am putea să aflăm identitatea criminalului, așa a zis Dean. El s-a uitat la toate serialele.

Dean:

— Și dacă îi ajutăm să prindă criminalul o să ne dea o recompensă, este?

Eu:

— Cât?

Dean:

— Nu ș.' Un miar. Poate mai mult.

Miar e o mie. Mi se părea prea mult. Dac-aș avea un miar, aș cumpăra bilet pentru tata, Agnes și bunica Ama și, dacă mai rămâne ceva, mi-aș cumpăra o minge ca lumea, din piele, pe care n-o ia vântul.

Eu:

— Mai uită-te. Sigur a luat-o încoace.

Dean:

— Ești sigur că era un cuțit?

Eu:

— Da! Era atât de mare.

I-am arătat cât era de mare cu mâinile.

Dean:

— Bine, șefu.' (Așa vorbesc detectivii. E doar o regulă.)

Dacă ucigașul a aruncat cuțitul în râu, până acuma se poate să fi ajuns în mare. S-ar putea să fie deja prea târziu. Mă jur, era foarte agitat. Nu voiam să scape. Am tăcut iar, ca să căutăm mai bine.

Nici măcar nu sunt peşti în râu. Mă simţeam tare trist din cauza asta. Ar trebui să fie peşti, chiar dacă nu din ăia gustoşi. N-au mai rămas nici raţe, puştimea le-a omorât cu o şurubelniţă. Bobocii au fost striviţi. N-am zărit arma crimei. Am văzut doar o roată de bicicletă ruginită şi îndoită. Data viitoare o să venim cu lanterne şi mănuşi, ca să scormonim în ierburile mai tăioase.

Aprilie

Spălătoria e un local doar cu maşini de spălat. E jos în Luxembourg House. Maşinile nu sunt ale nimănui, pot fi folosite de toţi locatarii din blocuri. Trebuie să le plăteşti ca să meargă. Toate maşinile sunt destul de mari ca să încapă un om înăuntru. Odată o să încerc faza. O să dorm înăuntru, e una dintre ambiţiile mele de când mă ştiu.

Poţi să foloseşti orice maşină, nu tre' să fie de fiecare dată aceeaşi. Preferata mea e cea care se află cel mai aproape de fereastră, cineva a scris o poezioară pe ea:

Chiloţii mei se tot rotesc,
Cine-o şti un' se opresc.
Pârţăii mei de cap îşi fac,
Îmi ţin coaiele-n hamac.

Trebuie să ne facem că n-am văzut-o, altfel mama ne duce la altă maşină.

Ia o groază de timp până se spală rufele. Lydia şi cu mine ne jucăm un joc. Privim cum se învârt rufele în maşinile altora. Când vedem o pereche de chiloţi, e o sută de puncte. Când vedem un sutien, e o mie. Trebuie să vorbeşti foarte încet când anunţi, să nu afle mama de joc. Trebuie să strigi în şoaptă.

Eu:

— Chiloţi!

Lydia:

— Unde?

Eu:

— Uite, acolo! Ăia albi.

Lydia:

— Sunt aceiaşi!

Eu:

— Nu, ăia aveau floricele pe ei. Ăştia sunt simpli, nu vezi? O sută de puncte!

Lydia:

— Trombonistule!

Odată am văzut o pereche de cizme de cowboy. Erau roz. Tanti le spăla în mașină! Era genial. Am câștigat un milion de puncte. Lydia nu mai are cum să mă bată acum. N-o să mai vezi cizme roz de cowboy câte zile oi avea.

Altaf e foarte tăcut. Nimeni nu-l cunoaște de fapt. Nu trebuie să vorbești cu somalezi pentru că sunt pirați. Toată lumea crede asta. Dacă vorbești cu ei, s-ar putea să dai de gol vreun indiciu despre unde-ți ții comoara și dup-aia te trezești că ți-au sugrumat nevasta de vie și pe tine te-aruncă la rechini. Altaf și cu mine nu trebuie să mergem la ora de religie. Mama nu vrea să aud de falșii dumnezei, zice că e pierdere de timp, iar mama lui Altaf gândește la fel. În loc de religie, mergem la bibliotecă. Trebuie să învățăm, dar de obicei citim o carte. Eu am început să vorbesc primul. Voiam doar să aflu ce crede Altaf. Ce-ar vrea să fie mai mult, robot sau om?

Eu:

— Cred că e mai bine să fii om, pentru că poți să mănânci toate mâncărurile astea gustoase. Roboții nu mănâncă niciodată așa ceva, ei n-au nevoie de mâncare.

Altaf:

— Dar e mai bine să fii robot, pentru că nu poți să fii ucis.

Eu:

— Așa e.

Până la urmă, am hotărât amândoi că mai bine suntem roboți.

Alaf o să facă modele de mașini când crește mare. Să-i vezi numai desenele, sunt mișto de tot. Tot timpul desenează mașini și tot felul de chestii dilii. A desenat un 4x4 cu o mitralieră la spate.

Altaf:

— Ca să nu te prindă dușmanii. E o mitralieră specială, care nu rămâne niciodată fără gloanțe. Și toate geamurile și caroseria sunt antiglonț, poa' să treacă și un tanc peste ea, că n-o strivește.

Eu:

— Ce fain! Dacă se fabrică o maşină ca asta, eu sigur o cumpăr!

Nu cred că Altaf poate să fie pirat odată ce nici nu ştie să înoate. Se teme de apă şi cu perne de aer la mâini.

Mamei nu-i plac emisiunile de la televizor, zice că e prea multă vorbărie. Programul ei preferat sunt ştirile. În fiecare zi mai moare cineva la ştiri. Aproape de fiecare dată e un copil. Uneori sunt găuriţi, ca băiatul mort, şi altă dată sunt împuşcaţi sau călcaţi de o maşină. Odată o fetiţă a fost mâncată de un câine. Au arătat o fotografie cu câinele şi semăna perfect cu Harvey. Probabil că fetiţa îl trăsese de coadă. Câinii îi atacă doar pe oamenii care se poartă crud cu ei. Ar fi trebuit să-i spună cineva să nu tragă niciodată un câine de coadă, nu le place deloc. Nu i-a zis nimeni şi de-asta a murit.

Cel mai mult, mamei îi place când ştirea e despre un copil care a murit. Atunci se roagă cel mai cu foc. Se roagă foarte tare şi te strânge în braţe până crezi c-o să plesneşti. Oamenilor mari le plac la nebunie ştirile triste, aşa au un motiv special să se roage. De-asta nu se dau decât ştiri triste la televizor. Încă nu l-au găsit pe ucigaşul băiatului mort.

Crainicul:

— Poliţia încă solicită martori.

Eu:

— Cum crezi că arată criminalul?

Mama:

— Nu ştiu, ar putea fi oricine.

Eu:

— Crezi că-i negru sau alb?

Mama:

— Nu ştiu.

Eu:

— Pun pariu că-i unul din drogaţii de la cârciumă.

Mama:

— De unde-ai scos-o? Lydia, de ce-i spui așa ceva?

Lydia:

— Cum?! Nu i-am zis nimic.

Criminalii sunt la fel peste tot în lume, nu se schimbă niciodată. Au ochișori de porc și fumează țigări. Uneori au dinți de aur și pânze de păianjen pe gât. Au ochii roșii. Tot timpul scuipă și își trag tăria din umbre. Cârciuma e probabil plină de criminali, numai că noi o să-l căutăm doar pe cel care l-a omorât pe băiatul mort, numai de el știam. Dacă l-am prinde, ar fi ca și cum am lua înapoi Veșnicia. Ca și cum totul ar merge așa cum trebuie. O să aștept să vină Dean cu mine, pe post de întăriri. Detectivii lucrează doar în perechi, e mai sigur așa.

Dacă te atacă un câine, cea mai bună metodă ca să-l oprești e să-ți bagi degetul în fundul lui. În fundul câinelui e un buton secret, și, când îl atingi, i se deschide automat gura și dă drumul la ce mușca. Ne-a zis Connor Green. După ce ne-a zis, toată lumea a spus că-i un pervers pentru că își bagă degetul în fundul câinilor.

Kyle Barnes:

— Perversule!

Brayden Campbell:

— F… câini!

Nathan Boyd poate să-şi bage trei bomboane imense odată în gură. Toată lumea ştie că, dacă înghiți una, mori, dar lui nici că-i pasă. Nathan Boyd nu se teme de nimic. Mereu ne stoarcem creierii să-l punem să facă ceva şi mai al naibii. De fiecare dată tre' să fie ceva şi mai şi.

Kyle Barnes:

— Tre' să alergi prin toată şcoala țipând coaie păroase.

Eu:

— Tre' să arunci stiloul cuiva pe fereastră.

Connor Green:

— Tre' să lingi lingura aia cu coca.

Era o lingură în iarbă, lângă poarta principală. Era îndoită şi arsă toată. Era cea mai scârboasă lingură din lume.

Connor Green:

— Tre' să ți-o bagi pe toată-n gură şi s-o sugi.

Nathan Boyd:

— Nu sug chestia aia, are coca pe ea.

Kyle Barnes:

— Bulangiule.

Nathan Boyd:

— Du-te-n p… mea. Pot s-o şterg mai întâi?

Connor Green:

— Nu, tre' s-o sugi aşa.

Nathan Boyd:

— De ce n-o sugi tu? Doar sugi p… una-două, eşti obişnuit.

Kyle Barnes:

— Ia nu mai încerca s-o dai la-ntors. Nu po' să ne zici că faci orice şi dup-aia să nu faci ce te punem să faci.

Eu:

— Tu ne-ai zis.

Nathan Boyd:

— Atunci îmi bag p…

Nathan a lins lingura. A lins-o ca lumea şi a aruncat-o. Am crezut c-o să-şi verse mațele, dar nu s-a întâmplat aşa.

Kyle Barnes:

— Bine, da' n-ai supt-o, ai lins-o doar!

Nathan Boyd:

— Suge-o tu atunci.

N-a mai vrut nimeni să sugă lingura. N-a mai vrut nimeni nici măcar să se atingă de ea. Nathan Boyd e cel mai curajos din clasa a opta, e oficial de-acum. Însă nici măcar Nathan Boyd n-ar îndrăzni să declanşeze alarma de incendiu. Când se declanşează alarma pe bune, trebuie să vină pompierii ca să stingă focul. Chiar dacă nu e niciun foc de fapt, tot trebuie să verifice. Dacă e alarmă falsă şi află cine-a pornit-o, face puşcărie. E o crimă să tragi alarma dacă nu-i niciun incendiu pentru că, în timp ce pompierii verifică, ar putea fi un foc adevărat în altă parte şi ar putea muri cineva.

X-Fire:

— Sigur eşti pregătit? Nu tre' s-o faci dacă n-ai sânge.

Dacă aş fi în Gaşca de la Dell Farm, Vilis nu ar mai putea să-mi vorbească urât. Dacă aş vrea să fac schimb de adidaşi, celălalt n-ar putea zice nu şi n-ar mai fi niciun schimb la loc. I-am dat prăjitura mea cu brânză lui Manik. Am ieşit primul. Erau câțiva la bibliotecă, însă pe hol nu era nimeni.

X-Fire:

— Sparge geamul, bine? E uşor, e doar plastic.

Eu:

— Şi dacă nu se sparge din prima?

Dizzy:

— Dă-i înainte până se sparge. Tre' să ştim că le ai.

X-Fire:

— O să-ți ținem spatele, bine? Îți zic dacă vine careva.

Cel mai bine dai cu muchia mâinii decât cu pumnul. Nu am voie să fug până nu se pornește alarma. S-a făcut liniște de tot. Îmi simțeam inima bătând tare de tot, ca o tobă dilie, aveam în gură gust de metal. Au trecut unii pe lângă mine. A trebuit să aștept până au plecat. Grăbește-te, grăbește-te, grăbește-te! Repede-repede! Îmi venea să mă uşurez, dar nu mai aveam timp.

X-Fire și Dizzy așteptau la uși.

X-Fire:

— Haide! Fii și tu mai cu tupeu!

Am izbit alarma. Am făcut-o tare de tot, dar geamul nu s-a spart. Doar mi-am simțit mâna dubios. Am încercat să apăs geamul cu degetul mare, dar nu voia și pace. Îmi doream un ciocan. Îmi venea s-o iau la fugă. M-am uitat în jur după ajutor, dar X-Fire și Dizzy dispăruseră, doar îi auzeam râzând departe.

Dizzy:

— Bulangiule!

Mi s-a pus pata pe loc. Iar am izbit în geam. N-avea niciun rost. Pur și simplu n-aveam forță. Nu voiam decât să fug înainte să mă vadă careva. Am gonit în jos pe scări. Îmi simțeam picioarele de cauciuc. Am crezut c-o să mă prăbușesc, dar am ținut-o tot într-un alergat. Am fugit pe scări și după aia pe sub pod, spre clădirea științelor umaniste. Am ajuns la toaletă. Teafăr. Simțeam că mi-e rău la stomac. Cred că Gașca de la Dell Farm îmi sunt acum dușmani. Așa se întâmplă când dai greș în misiune. Adjei, am mâinile prea moi, nu sunt în stare de nimic!

La biserică, domnul Frimpong cântă cel mai strident, chiar dacă e cel mai bătrân. Întotdeauna cântă cel mai tare dintre noi toți. Vrea doar ca Dumnezeu să audă mai întâi vocea lui.

Chiar nu-i corect. Şi dacă domnul Frimpong cântă atât de tare, încât Dumnezeu nu mai poate auzi pe nimeni altcineva? Atunci el o să se aleagă cu favorurile tuturor. Nu-i drept, dacă stai şi te gândeşti. Năduşeşte tot, pentru că tot timpul e la cravată şi e încheiat până la ultimul nasture.

Lydia:

— Probabil că şi în baie poartă cravată.

Eu:

— Nu fi nepoliticoasă!

Lydia:

— Tacă-ți gura, ciudățenia pământului!

Domnul Frimpong atâta a năduşit, că s-a prăbuşit. A adormit şi tot restul. Cumetrele s-au bătut care să-l ajute prima. Pastorul Taylor a trebuit să-i tragă palme peste față ca să-l trezească. Când s-a trezit, cumetrele au zis slavă Domnului. Dar eu cred că Dumnezeu l-a adormit de la bun început. Probabil că nu-i mai plăcea cum cânta, e prea tare.

De-asta pun cuşti la ferestre. Nu ca să nu mai arunce golanii cu pietre, ci ca să nu se mai spargă ferestrele de la vocea domnului Frimpong.

Ne-am mai rugat o dată pentru mama băiatului mort şi pentru poliţai, să le dea Dumnezeu discernământ, ca să-l prindă pe criminal.

Eu:

— Ce-i aia discernământ?

Pastorul Taylor:

— Înseamnă înțelepciune. E un mare har de la Dumnezeu.

Domnul Tomlin e probabil cel mai înțelept om din câți cunosc. E profesorul meu de științe. Poate să facă o baterie dintr-o lămâie. Nu-ți torn gogoși, chiar a făcut așa ceva: doar pui bănuțul într-un capăt al lămâii și cuiul în celălalt. Acidul din zeama de lămâie e electric. Moneda și cuiul sunt conductori. Conductorii dau viață electricității. Când am conectat patru lămâi una de alta, au produs destulă electricitate ca să iasă lumină. A fost chiar uimitor. Toată lumea a izbucnit în exclamații. Dacă domnul Tomlin ar lucra la poliție, l-ar prinde pe criminal cât ai bate din palme.

M-am rugat să mi se dea discernământ ca să pun întrebările care trebuie. Dean nu crede în asemenea chestii, așa că m-am rugat pentru amândoi.

Dean:

— Po' să te rogi și ca să nu ne spargă capetele în picioare?

Eu:

— Lasă că n-o să pățim nimic. N-o să ne omoare azi, sunt prea prinși cu pileala.

Era foarte riscant, însă intervievarea suspecților face parte din schemă. Dacă te sperii una-două, atunci nu ai nicio treabă cu meseria de detectiv, nu-ți rămâne decât să-ți predai insigna și să te duci acasă. Cârciuma puțea a toată berea din lume, asta încă de-afară. Am încercat să ne ținem respirația, ca să nu ne pilim (Dean zice că-ți întunecă mințile). Oricine intra sau ieșea putea fi criminalul. Toți ne priveau ca un vampir flămând. Am rămas lângă ușă. Câtă vreme rămânem cu un picior pe trotuar, n-avem cum să pățim nimic.

Dean:

— Pe cine căutăm, mai precis?

Eu:

— Nu știu. Cred că era negru, dar nu-s sigur. N-am văzut decât o mână, când s-a aplecat să ia cuțitul. S-ar putea să fi fost o mănușă. Eram destul de departe.

Dean:

— Atunci hai să începem cu negrii. Ce zici de ăla?

Eu:

— Nu, prea înalt. Omul nostru era mai scund.

Dean:

— Recepționat. Bun, dar ăsta?

Era un bărbat lângă aparatul cu fructe (nu-ți dă fructe de fapt, e doar un joc pe care-l joacă la cârciumă. Bagi niște bani în aparat și toate luminițele încep să clipească). N-avea pânze de păianjen, dar avea cercel și ochii săi păreau ucigași, de parcă voia să-i facă praf pe toți. Clătina aparatul ca să se aprindă luminițele și înjura. Criminalii au întotdeauna probleme cu nervii.

Eu:

— Se prea poate. Ce să-l întrebăm? Tu ai făcut-o?

Dean:

— Nu fi retardat, nu poți să-ntrebi din prima. Trebuie să încerci să-l prinzi în cursă. Întreabă-l dacă o cunoștea pe victimă și vezi ce ochi face. Dacă-și ferește privirea, înseamnă că e vinovat.

Eu:

— Îl întrebi tu? Eu te acopăr.

Dean:

— Nu-l întreb nimic. A fost ideea ta, întreabă-l tu.

Eu:

— Nu vreau să intru. O s-aștept până iese.

Dean:

— Știam eu c-așa o să faci. N-am chef să aștept toată ziua aici.

Eu:

— Atunci du-te și întreabă-l.

Dean:

— Imediat. Hai să vedem mai întâi ce face. Nu-l lăsa să observe că îl urmărești, vrem să se poarte firesc.

Ne-am ascuns după ușă și am tras cu ochiul pe geam. Criminalul și-a terminat jocul la aparatul cu fructe și și-a mai luat un pahar de bere. Ceilalți bărbați își beau băuturile, trimiteau mesaje pe mobil sau doar se uitau la sânii barmaniței, chiar dacă era bătrână și semăna cu o sperietoare. Tot timpul mirosul de bere ne intra în nas și ne înnebunea. Din cauza asta, Dean parcă avea furnici în chiloți. Când a ieșit suspectul, a trebuit să ne abținem să n-o luăm la fugă. Nu poți să arăți că ți-e frică, imediat te miros, ca viespile.

Suspectul:

— Care-i treaba, băieți, căutați pe cineva?

Dean:

— Îl așteptăm pe taică-meu.

Suspectul:

— Mai bine nu stați pe-aici, sunt prea multe jigodii.

Era o șmecherie. Încerca să se descotorosească de noi înainte să se trădeze. Și-a aprins o țigară: un alt semn care-l dădea de gol!

Eu:

— Îl știai pe băiatul care a murit?

Suspectul:

— Ce să știu?

Dean:

— Pe băiatul care-a fost înjunghiat. Era văru-su.

Suspectul:

— Nu, nu-l știam.

Eu:

— Știi cine-a făcut-o?

Suspectul:

— Aș vrea eu. Puștii ăștia împuțiți, mai bine-i înec imediat ce se nasc.

Dean:

— De unde știi c-a făcut-o un puști?

Suspectul:

— Mereu e câte un puști de vină, este? Mai bine nu vă băgați în rahaturi de-astea, băieți, întotdeauna se termină la fel. Fiți deștepți, da?

Eu:

— Suntem.

Ne intra în ochi fumul lui. Era altă șmecherie ca să ne orbească, să nu fim în stare să observăm niciun indiciu. Îți zic eu, sunt foarte șireți. Până la urmă, a trebuit să ne lăsăm păgubași.

Dean:

— N-o să ne zică în veci nimic. Cum se prind că sunt interogați, ne duc cu vorba. N-o să ajungem nicăieri punând întrebări, trebuie să aflăm singuri.

Eu:

— Cum?

Dean:

— Supraveghere și dovezi solide, numai așa se poate. Ca în CSI, amprente, ADN. Chestiile astea nu mint.

Mi-am tras o moacă gânditoare, de parcă știam ce vorbește. Dean e creierul operațiunii pentru că el a văzut toate serialele. Mi-am spălat de pe mine duhoarea de bere înainte să se întoarcă mama de la muncă. Ea zice că bărbatul care miroase a bere o să-ți facă numai necazuri.

Întotdeauna v-a fost prea uşor să recurgeți la violență, aici e problema. Întotdeauna v-a plăcut prea mult. Aminteşte-ți când ai călcat prima dată pe o furnică și, cu o pecete nou-născută, ai încremenit mişcarea, ai preschimbat prezentul în trecut. Nu-i aşa c-a fost o epifanie grețos de dulce? Ce putere în picioarele acestea ale tale și ce ispite în degete! Ar fi nevoie de un act de binefacere ca să renunți la toate bunătățile astea. Ar trebui să fii ceva mai măreț decât o altă invenție a unui zeu răzbunător.

Kyle Barnes și-a înfipt compasul în piciorul lui Manik. Manik a țipat ca o fată, deși nu-i curgea sânge. Toată lumea a râs.

Manik:

— De ce-ai făcut asta?

Kyle Barnes:

— Ca să faci asta.

Kyle Barnes l-a mai găurit o dată. Manik a mai țipat o dată. Guița ca un porcușor. Compasul părea o furculiță și Kyle Barnes îl încerca să vadă dacă era gata. Mă jur, era foarte haios. Lui Kyle Barnes îi place la nebunie când avem un suplinitor. De cele mai multe ori, nici măcar nu țin ora, doar citesc ziarul. Atunci se ia Kyle Barnes de tine cu compasul. Trebuie să te fereşti să fii găurit, dar n-ai voie să te ridici de la locul tău. E super-greu. Pe mine m-a găurit de vreo trei ori. Nu te doare de fapt, doar te surprinde ca naiba. Niciodată nu curge sânge.

Cea mai bună armă ar fi o umbrelă care de fapt e un pistol cu otravă. Ai impresia că e doar o umbrelă, dar de fapt poți să tragi cu gloanțe otrăvite printr-o parte a țevii. Discutam care sunt cele mai bune arme.

Kyle Barnes crede că cea mai bună armă e un AK-47.

Dean crede că e un box cu țepi mai lungi.

Chevon Brown crede că arbaleta ar fi cea mai bună armă. Însă trebuie să fii foarte puternic ca să tragi cu ea, pentru că e super-grea. Săgețile se cheamă țepușe. Sunt mai lungi decât tine.

Brayden Campbell:

— N-ai fi în stare să tragi cu arbaleta. N-ai putea nici măcar s-o ții în mână.

Chevon Brown:

— Du-te-n p… mea, frate. N-ai fi în stare să tragi cu un AK-47, reculul ți-ar zbura capul de pe umeri.

Brayden Campbell:

— Aiurea. Pot s-o fac și c-o mână.

Dean și cu mine:

— Ete curu'.

Dean și cu mine:

— Pușchea pe limbă!

Am zis-o imediat. Acuma nu mai poate să ne atingă blestemul.

Acum știu aproape toate regulile. Sunt mai bine de o sută. Unele ca să te păzească de pericole. Altele doar ca să poată profii să te controleze.

Unele ca să știe prietenii tăi cui îi ții partea. Dacă respecți regulile, o să știe că pot să aibă încredere în tine și atunci poți să freci menta cu ei. O altă regulă e: dacă zici ceva în același timp cu prietenul tău, trebuie să zici pușchea pe limbă, altfel o să fii blestemat. Dacă nu zici pușchea pe limbă, o să te caci pe tine o zi întreagă după aia.

<u>Câteva reguli pe care le-am învățat la noua mea școală</u>

Nu se aleargă pe scări.

Nu se cântă în clasă.

Ridică întotdeauna mâna înainte să pui o întrebare.

Nu înghiți guma de mestecat, altfel o să ți se lipească de mațe și o să mori.

Dacă sari în bălțoace, înseamnă că ești retardat (nu sunt de acord cu asta).
Dacă ocolești bălțoaca, înseamnă că ești fată.
Ultimul intrat închide ușa.
Primul care răspunde la întrebare o iubește pe profă.
Dacă o fată se uită de trei ori la rând la tine, înseamnă că te iubește.
Dacă te uiți la spatele ei, o iubești.

Cine a mirosit-o, ăla a fâsâit-o.
Cine s-a atacat, ăla s-a scăpat.
Cine a comentat-o, ăla a strecurat-o.
Cine a raportat-o, ăla a adiat-o.
Cine s-a supărat, ăla a poluat.
Cine s-a hlizit, ăla s-a pârțâit.
Cine s-a șucărit, ăla s-a împuțit.
Cine s-a scandalizat, ăla a gazat.
Cine a urlat, ăla s-a parfumat.
(Toate astea sunt numai pentru bășini.)

Dacă te uiți în spatele oglinzii, îl vezi pe diavol.
Nu mânca supa. S-au pișat bucătăresele în ea.
Nu-i împrumuta lui Ross Kelly stiloul. Își scarpină moțoțoaiele de la cur cu el.
Stai pe stânga (oriunde). Dreapta e în afara terenului.
Scările de la bibliotecă sunt sigure.
Dacă poartă inel pe degetul mic, e homo.
Dacă poartă brățară la gleznă, e lesbiană (se babardește cu alte tanti).

Mai sunt, da' nu mai țin minte. Ete curu' înseamnă că nu crezi. E ca și cum i-ai zice că minte.

X-Fire nu voia să ne lase să trecem. Așteptau în fața cantinei. Stăteau toți în drum și nu voiau să se miște. Nu știai dacă-i o șmecherie sau dacă-i pe bune.

Dizzy:

— Care-i treaba, bulangiilor?

Clipz:

— Am auzit c-ai dat-o-n bară la prima probă. Hai că-i jalnic, omule!

Voiam să fiu o bombă. Voiam să-i pun pe toți la podea. Așa mă simțeam. Am tot așteptat să râdă, dar mutra i-a rămas țeapănă, de parcă vorbea serios. De parcă eram dușmani.

X-Fire:

— Lasă, Ghana. O să-ți găsesc ceva mai ușor de făcut data viitoare, o să te descurci. Ce-ai acolo, Morcoveață?

Dean a înlemnit. M-a luat cu frig la stomac.

Dean:

— N-am nimic.

Dizzy:

— Pe noi să nu ne minți, omule. Ce-ai în buzunare? Arată-mi.

Nu puteam să ne mișcăm. Trebuia să le arate, altfel nu treceam în veci. Nu era deloc drept.

Dean:

— Am doar o liră, atâta. Îmi trebuie.

Dizzy:

— Da, bine, se mai întâmplă și rahaturi, este?

I-a luat lira lui Dean. N-aveai ce să faci ca să-l oprești. Era foarte trist, se vedea. Ar fi trebuit s-o bage înapoi la ciorap după masă. Aș fi vrut să am eu o liră, numai că mama îmi dă bani exacți, nimic în plus.

Dean:

— Ce p… mea, omule?

Dizzy:

— Nu comenta, muist mic, că te pocnesc de nu te vezi.

Până la urmă ne-au lăsat să trecem. Mi-a părut rău de Dean că i-au furat lira, însă n-am putut să nu-l admir. Aș vrea să facă ce le zic eu. Dac-aș fi eu un pește mare, toți peștișorii s-ar teme de

mine. S-ar da din calea mea și așa toată marea ar fi a mea și toată mâncarea din ea. Nu i-aș lăsa decât pe preferații mei să-mi rezolve treburile, ca atunci când peștele-pilot mănâncă tot praful de mare de pe rechin ca să nu i se înfunde branhiile (am citit în „Fărpturi ale adâncurilor", doar 10 penny la piață).

Eu:

— Eu sunt negru, atâta tot. Dac-ai fi negru, te-ar lăsa și pe tine în gașcă.

Dean:

— Nu vreau să fiu în gașca lor cretină, doar jefuiesc oameni toată ziua. Nu te duce cu ei, sunt muci.

Eu:

— Mă fac doar, ca să nu intre așa de tare în noi.

Dean:

— Îi urăsc, omule.

Eu:

— Și eu.

Cineva a lăsat o saltea veche pe iarbă. Deja se jucau o groază de puștani pe ea. Le-am zis să se care.

Dean:

— Întindeți-o de-aici sau vă luăm la pumni!

I-am lăsat pe puștani să se uite. Am făcut vreo zece tumbe. Dean a făcut vreo cinci. Era aproape la fel de bine ca pe o plasă elastică. Am sărit sus de tot. Numai mie aproape mi-a reușit o tumbă dublă. Unii puștani au izbucnit în urale. A fost dur. Am stat o groază acolo. Uitai și de foame, nu voiai decât să sari și mai sus.

Aveam de gând să punem stăpânire pe saltea. Voiam să le cerem puștanilor 50 de penny ca să sară pe ea. A fost ideea lui Dean.

Dean:

— Ne trebuie niște reguli totuși. Numai doi oameni în același timp pe saltea și tre' să-ți scoți pantofii.

Am fi făcut un milion de lire. După aia a venit Terry Abțibild și Asbo s-a ușurat pe toată salteaua. Așa îți pierea cheful să mai țopăi pe saltea.

Eu:
— Asbo, împuțitule! Aveam nevoie de ea!
Terry Abțibild:
— Îmi pare rău, băieți! Câinele tot câine!

Am făcut un acoperiș beton pentru prăvălia tatei. Tatei i-a plăcut mult de tot, se vedea. A zis c-o să ne îngroape pe amândoi. O să țină totul la adăpost de umezeală când plouă și papa o să se răcorească sub el când e soare. Am clădit acoperișul din chemshi[7] și lemn. Tata a făcut scheletul de lemn și după aia l-am acoperit cu chemshi. Eu am vârât bolțurile. M-a ajutat doar la primul, restul am făcut singur. A fost ușor. Când plouă, e zgomot, nu glumă. Pare că plouă și mai tare. Te simți în siguranță sub chemshi. Te simți puternic, pentru că l-ai clădit cu mâinile tale.

A luat o groază să clădim acoperișul. Când am terminat, prăvălia arăta mai mișto decât înainte. Am băut o sticlă întreagă de bere cu tata ca să sărbătorim. Tata a băut cel mai mult, dar și eu am băut un pic. Nu m-am pilit, a fost doar minunat, parcă râgâiam foc. Mama, Lydia, Agnes și bunica Ama au venit toate să laude acoperișul cel nou. Le-a plăcut la fel de mult ca și nouă, se vedea. Toată lumea zâmbea cu gura până la urechi.

Mama:
— L-ai făcut singur? Ce băiat deștept.
Eu:
— M-a ajutat și tata.
Bunica Ama:
— A lucrat bine?
Eu:
— E cam leneș.
Tata:
— Ei! Fugi de-aici!

[7] Foi de aluminiu sau tablă galvanizată *(n.t.).*

Eu:

— Glumesc și eu.

Am atârnat un felinar de acoperiș, așa prăvălia poate să rămână deschisă toată noaptea. Felinarul a fost preferatul lui Agnes. Bebelușii se dau în vânt după chestiile care atârnă sau se leagănă. Încearcă mereu să le atingă, chiar dacă sunt fierbinți. A plâns când felinarul i-a ars degetele. I le-am supt ca să-i treacă. Se simte cel mai bine după ce i le sug eu, am scuipat care vindecă orice.

Tata meșterește chestii foarte faine. Scaunele lui sunt cele mai moi și mesele sunt destul de tari ca să te urci pe ele. Le face din bambus pe toate. Chiar dacă sertarele sunt de lemn, scheletul e de bambus. Bambusul e cel mai bun material, pentru că e foarte solid și ușor în același timp. E ușor să-l tai cu o macetă sau un fierăstrău. Trebuie să tai cu atenție, ca să iasă drept. Trebuie să-ți închipui că tot ce faci îți iese cel mai bine.

Tata:

— Dacă poți să tai bambusul drept, poți să tai și un picior. E la fel. Așa înveți cum se face. Imaginează-ți că bambusul e piciorul cuiva. Trebuie să tai cât mai drept, ca să se vindece ca lumea.

Eu:

— Dar nu vreau să tai piciorul nimănui.

Tata:

— S-ar putea să n-ai de ales. Doctorul nu-și alege pacienții. Se bazează pe tine.

Asta a fost acum o veșnicie, pe vremea când încă voiam să mă fac doctor. Am tăiat cu și mai mare atenție. Mi-am imaginat că e pe bune, chiar m-am străduit să nu-l doară. Când am ajuns la capăt și bucata de bambus a căzut, chiar am încercat s-o prind. Am crezut că e piciorul.

Tata:

— Acuma hai fuguța, pune-l la gheață! Putem să-l dăm altcuiva.

Eu:

— Bine, dar nu mai e bun de nimic.

Tata:

— Gunoiul care nu-ți trebuie ție poate să fie mană cerească pentru alții. O să-l dăm unui boșiman, pentru ei nu-i nicio diferență.

Mă jur, a fost foarte haios.

Nu știu de ce mama trebuie să muncească și noaptea. Nu-i deloc drept. De ce nu se nasc copiii ziua și gata?

Mama:

— Vin când au ei chef. Și tu te-ai născut noaptea. Ai așteptat să iasă stelele.

Lydia:

— Și era lună plină, de-aia ești atins la cap.

Eu:

— Ba nu sunt!

Ce-aș vrea să fie mama acasă, așa Miquita n-ar mai tot veni pe la noi una-două. Am lăsat-o să intre de-abia după ce mi-a promis că nu mă ia la supt.

Miquita:

— Bine, bine. Promit. Ce te lași așa de greu?

Eu:

— Nu mă mai bate la cap!

Miquita:

— Nu fi așa, ciungă. Îmi pare rău.

Am scos lanțurile și am descuiat încuietorile. Țineam telul la spate în caz că trebuia s-o pun pe fugă.

Miquita și Lydia își probează costumele pentru carnaval. Amândouă sunt papagalițe. Îți dai seama doar după pene. Costumul e mai mult un body. Când și l-a pus prima oară, Lydia arăta ca o găină jumulită. Penele pe care și le-a lipit pe costum nici măcar nu-s adevărate, sunt de la Clubul de Dans. Unele sunt roz. Nu găsești nicăieri pe lumea asta vreun papagal roz.

Lydia:

— Ba da, am văzut eu.

Eu:

— Ăla-i flamingo. Nu există papagali roz, îți zic.

Miquita:

— Însă există limbi roz. Ia uite.

Miquita mi-a arătat limba. A şerpuit-o ca pe un vierme mare şi urât. A fost dezgustător.

Dacă o fată poartă inel în limbă, atunci e ușoară. Toată lumea e de acord cu asta.

Miquita îmi tot arăta cum dansează. Nu voiam să mă uit. Îşi tot bâțâia dosul în nasul meu. Adjei, n-am avut ce face, m-am lăsat bătut. M-am dus la mine în cameră să dau drumul la CD-player (cinci lire de la ceasornicarul din piață). Muzica lui Ofori Amponsah e cea mai potrivită ca să acopăr cu ea vocea tâmpită a Miquitei.

Miquita:

— Unde te duci, Harri, nu vrei să-ți faci buzele dulci şi moi pentru mine? Nu vrei să împrumuți strugurelul meu?

Eu:

— Nu, mersi, mutră de purcică! Mai bine mă pup singur în dos!

Mă jur, Miquita arată aiurea în costum. Sânii îi sunt aşa de săltați, de parcă sunt gata să sară pe tine şi să te mănânce de viu. Chiar mi-aş dori să nu existe sâni pe lume, aşa nu ți-ar veni tot timpul să-i strângi în mâini.

N-a mai fost nevoie să ies decât ca să dau mâna cu primarul, făceam pe mine deja. Miquita tocmai pleca. I-a dat Lydiei o Nisa bag. Se uitau amândouă în ea de parc-ar fi fost nu ştiu ce comoară dilie. Când m-a văzut, a încercat s-o ascundă, însă era prea târziu. Au făcut o față de parcă aş fi stricat nu ştiu ce secret special. După aia, Miquita s-a cărat. Lydia a băgat geanta în săculețul negru, cu rufele pentru spălat. Şi-a scos capul pe uşă şi s-a uitat afară de parcă se ferea de dușmani.

Lydia:

— Stai locului, mă întorc imediat.

Eu:

— Te duci la spălătorie? Vin și eu! O să te bat iar la jocul cu mașinile de spălat.

Lydia:

— Prea târziu!

Lydia mi-a trântit ușa în nas. N-aveam de gând să stau cu mâinile-n sân: am numărat până la zece și după aia am deschis ușa foarte încet. Am văzut ușa de la lift închizându-se. Am fugit pe scări și am văzut-o pe Lydia coborând la parter. Am urmărit-o super-atent pe drum spre spălătorie. M-am ascuns după colț, de unde încă se vedea prin geam.

Nu mai era nimeni. Lydia a scos doar lucrurile din Nisa bag și le-a băgat în mașina mea preferată. După aia a urmat o chestie ciudată — a luat clorul mamei din sacul cu rufe și l-a stors pe tot în mașină, peste lucrurile dinăuntru. A făcut totul super-rapid, de parcă era în misiune. Mâinile i se mișcau așa de repede, că nici n-a reușit să bage banii din prima. Trebuie să împingi ca lumea în fanta pentru monede, dacă nu apeși bine, banul sare înapoi și iar tre' s-o iei de la capăt. I-a luat vreo cinci încercări până i-a ieșit. Apoi, în timp ce mașina se învârtea, a luat sacul cu rufele adevărate încă înăuntru și a tăiat-o. Era să dea nas în nas cu mine afară.

Lydia:

— Ce?! De ce te-ai ținut după mine? Ți-am zis să rămâi înăuntru.

Eu:

— Ce era în geantă?

Lydia:

— Nimic!

Eu:

— Deja am văzut.

Lydia:

— Ce-mi pasă? Atunci ce e?

Eu:

— Nişte prostii acolo.

Lydia:

— Ia nu te face, habar n-ai. Sunt doar nişte resturi de costum. Nu mai erau bune de nimic, le-am pătat cu vopsea.

Îţi dai seama când minte Lydia, pentru că face o faţă înfuriată (eu zâmbesc mereu când încerc să mint. Nu mă pot abţine. Până la urmă, mă las bătut. E prea riscant şi după aia mi-e rău). Am văzut ce era în geantă şi nu făceau parte din niciun costum, erau de altă culoare şi materialul nu era lucios. Erau haine de băiat. Am zărit gluga şi rinocerul din sigla Ecko. Erau pline de roşu. Era prea închis la culoare ca să fie vopsea şi prea deschis la culoare ca să fie sos de peşte Shito. Am simţit gheaţă în stomac.

X-Fire venea cu Harvey. Când l-a văzut, Lydia a tăcut mâlc. Harvey trăgea de lesă şi se lingea pe bot ca un lup hămesit. Mi-am pregătit degetul la spate, în caz că trebuia să i-l vâr în fund. N-o să mă mănânci tu pe mine azi, câine rău! Ţi-am pregătit o şmecherie!

X-Fire:

— Te-a văzut careva?

Lydia:

— Nu.

X-Fire:

— Mai bine o-ntinzi, Ghana. E flămând rău, este?

Harvey trăgea şi amuşina în toate direcţiile, de parcă aerul era din carne. Lydia şi cu mine am tăiat-o înainte să se dezlănţuie de tot.

Eu:

— O să te ia mama la căpăcit când află c-ai terminat clorul.

Lydia:

— O să-i zic că tu l-ai terminat. Nu eu tre' să mă uşurez tot timpul pe un norişor.

Eu:

— Ba nu.

Nu trebuie s-o fac tot timpul. Voiam doar să văd cum e să fii Dumnezeu.

Adidașii cei mai de top sunt Nike Air Max. Toată lumea e de acord cu asta. Sunt cei mai meseriași dintre toți.

Adidas e pe locul doi. Sau dacă-ți place Chelsea, poate să fie pe primul loc, pentru că echipamentul Chelsea e de la Adidas.

Reebok e pe trei și Puma e pe patru. Echipamentul echipei naționale a Ghanei e de la Puma. Nu mă crede nimeni, dar e adevărat. K-Swiss e tot tare. K-Swiss ar putea chiar să fie pe locul întâi, dac-ar ști mai multă lume de ei.

Adidașii mei se cheamă Sports. Sunt albi peste tot. I-am luat de la magazinul lui Noddy, din piață. Sunt foarte rapizi. Toată lumea zice că-s jafuri, dar de fapt se oftică pentru că sunt mai rapizi decât ei.

Connor Green dă mereu vina pe adidași când dă mingea prea sus. El nu-i niciodată de vină, numai adidașii.

Toată lumea:

— Pasă aiurea!

Connor Green:

— N-am ce face, frate! Adidașii-s de vină. Nu-s de fotbal, sunt doar de alergat! Măcar nu-s de neam prost, ca ai lui Harri!

Eu:

— Ei, taci, eu măcar sunt în stare să alerg mai tare ca melcul!

Nimeni nu-mi pasa mingea la fotbal pe vremuri. Am crezut că mă urau, de-aia. După aia am aflat că dădeam comanda care nu trebuie. În loc să zici pasează, trebuie să zici vezi la băiatu'. În afară de asta, sunt aceleași reguli ca în locul de unde vin eu. Vilis tot nu-mi pasează, dar nu-mi pasă. În țara de unde e el (Lituania) negrii sunt arși până se transformă în smoală și din ei fac șosele.

Toată lumea crede. Nici nu vreau să-mi paseze mingea, n-are decât s-o păstreze. Tot mai închid ochii când lovesc mingea cu capul. Nu mă pot abține. Mereu mă aștept să mă doară.

Vilis:

— Hai că ești super pe invers!

Eu:

— Mă lași, măi casă de cartofi!

(Pentru că locuiește într-o casă clădită din cartofi.)

La ora de mate a venit o viespe să mă vadă. A lălăit-o pe banca mea o groază. Stăteam lângă Poppy. Poppy era gata să izbucnească în plâns. Tot credea că o s-o înțepe viespea.

Poppy:

— M-a înțepat una când eram mică. Acuma am alergie.

Eu:

— Nu-ți face probleme, e doar în vizită. N-o s-o las să te-nțepe.

Am încercat s-o fac să se simtă mai bine, dar n-a mers. Voia s-o strivesc, însă eu am mutat-o pe caietul meu de exerciții și apoi i-am dat drumul să zboare pe fereastră. Dean a deschis fereastra și eu i-am dat drumul să zboare afară. Toată lumea a bătut din palme. Poppy a fost foarte ușurată, se vedea. I-am oprit frica.

Poppy:

— Mersi, Harri.

Eu:

— Pentru puțin. Floare la ureche!

(Așa zici când ceva a fost ușor.)

N-am mai iubit decât o fată. A fost în țara de unde vin. O cheamă Abena, e o prietenă de-ale soră-mii. Am iubit-o doar o zi. E foarte proastă. Credea că, dacă doarme cu fulgi de săpun pe față, o să se trezească obruni a doua zi dimineață. Chiar a încercat. Voia să fie albă o zi. A crezut că, dacă e albă, o să pună mâna pe diamante, ca doamna din filmul american.

Abena e îndrăgostită de diamante. Nici măcar n-a văzut vreunul.

Și-a întins fulgii de săpun pe toată fața, ca un strat de vopsea. N-a mers, dimineața era tot neagră. Doar că pielea a început să i se cojească tare de tot. Am poreclit-o Jupuita. Nu i-a plăcut deloc.

Toată lumea:

— Jupuita, Jupuita!

A zis c-a glumit doar, însă chiar voia să meargă, se vedea. Abena e proastă rău. Mă bucur că n-a venit cu noi. Are ochi prea mici și urlă dacă arunci cu coji de nucă de cocos în ea, de parc-ar fi bombe sau ceva. Până la urmă mă călca prea tare pe nervi, așa că n-am mai iubit-o.

Poți să-ți faci temele, să trimiți e-mailuri și să stai pe internet la calculatoarele din Clubul Calculatoarelor. Nu mai poți să stai pe chat, pentru că toată lumea întreba ce culoare au chiloții tăi. Acum accesul la chat e blocat. Dar poți să stai pe Messenger.

Eu:

— Haide, întreab-o. Întreab-o ce culoare au chiloții ei.

Lydia:

— Ce te interesează? O mai iubești?

Eu:

— Ce?! Nici vorbă, e proastă! Glumeam și eu!

Lydia și Abena vorbesc doar despre Anglia și băieți. Abena are numai noutăți plicticoase. Doar despre înc-o pană de curent sau

Lydia:

— Au găsit gemenii.

Eu:

— Dumnezeule! Sunt în viață?

Lydia:

— Stai așa, nu pot să bat așa de repede.

Gemenii au dispărut înainte să venim aici. Toată lumea își făcea o groază de griji. Întotdeauna omoară gemeni. Oamenii din nord cred că gemenii poartă blestemul diavolului, așa că-i omoară ca să nu-i atingă fermecătura.

Lydia:

— Au găsit doar scheletele. Se țineau de mână.

Eu:

— Dumnezeu să-i odihnească.

Trebuia să fii trist un minut. Parcă vedeam oasele. Mi-am imaginat că iese un șarpe prin găvanul ochiului. Voiam să fiu trist, dar nu-mi ieșea de tot. Nu mă puteam gândi decât la buzele lui Poppy Morgan. Sunt minunate, nu prea groase, ca ale Miquitei. Chiar mă uit la ele când vorbește cu mine, mă adorm ca un magician. Dac-ar fi să iau pe cineva la supt, ar fi Poppy Morgan. Am hotărât asta azi.

Eu:

— Putem să mergem? Mor de foame!

Lydia:

— Imediat!

Eu:

— Nu răcni la mine!

Mă jur, Lydia răcnește tot timpul la mine acuma. Nici nu știu cum s-a întâmplat. Anglia înnebunește lumea, cred că de la prea multe mașini se trage. Când mergeam la piață în Kaneshie, ți se aburea creierul rău de la atâta fum de mașini și tro-tro-uri și nu erau decât vreo sută cu totul. Aici sunt vreun milion. Odată am traversat strada prin spatele unui autobuz și mi-a venit fum fix în nas: mă jur pe Dumnezeu, mi-a venit să borăsc două zile la rând. Chiar am avut draci pe toată lumea. Probabil de-asta. De azi înainte o să-mi țin respirația și gata.

Pounds arată cam stupid. Regina arată super-haios, de parcă nu ia lucrurile în serios. Arată de parcă se chinuia să nu zâmbească în clipa când s-a făcut fotografia, de parcă a zis cineva o glumă amuzantă și încerca să se abțină să râdă. Mama e întotdeauna serioasă când îi dă banii lui Julius, am văzut o dată, când a lăsat deschisă ușa de la bucătărie. Își mișcă mâinile super-rapid, de parcă banii ar fi mânjiți cu mizerie și nu vrea să-i rămână pe

degete. Julius se uita super-atent. Şi când a terminat mama, a mai numărat o dată banii. N-o crede în stare să numere corect, dar e.

Mama:

— Sunt toți.

Julius:

— Stai așa.

Se linge pe degete înainte să numere banii. Are mâini de groază, sunt prea mari şi inelele par super-grele. A terminat de numărat şi a prins banii într-o clamă specială de argint. Mai erau o groază de bani acolo. Mă jur, Julius e mai bazat decât preşedintele. Are un Mercedes-Benz. E meseriaș de tot. O maşină de-asta o să-mi cumpăr şi eu când mai cresc, scaunele sunt super-moi şi toată lumea încape în spate fără să te găurească nimeni cu cotul. Chiar am fost în ea când Julius ne-a dus la apartamentul cel nou.

Jucam un joc cu Lydia: de câte ori vedeai un alb, trebuia să zici obruni! foarte tare. Aveai un punct de fiecare dată.

Am câştigat pentru că eu sunt cel mai bun privitor şi cel mai rapid vorbitor. Am văzut negri şi aproape la fel de mulți albi. Mă jur, nu mai văzusem atâția de când mă ştiam. Mi se părea diliu de tot. Îmi plăcea la nebunie.

Lydia:

— Ob

Eu:

— Obruni! Eşti prea înceată!

Lydia:

— Nu-i drept! Ăla era al meu, eu l-am văzut prima!

Eu:

— Dar eu am zis primu'. Încă un punct pentru mine!

Mă jur, când am zărit prima dată turnurile, chiar m-a luat amețeala. Am încercat să ghicim care turn era al nostru. Lydia a zis că cel din mijloc şi eu am zis cel de la capătul îndepărtat.

Am avut dreptate.

Apoi a trebuit să ghicim ce etaj o să fie al nostru. Lydia a zis 7 pentru că 7 este numărul ei norocos. Eu am zis ultimul pentru că ultimul e cel mai tare.

Amândoi am greșit. Era 9.

Eu:

— Cred că ușa o să fie albastră.

Lydia:

— Cred c-o să fie verde.

Amândoi ne-am înșelat. Ușa era maro. Toate sunt maro.

Treaba mea era să încerc totul. Am câștigat-o pentru că eu am cerut-o primul. Dacă nu ești pe fază, ăla ești. Mai întâi am încercat toate becurile. S-au aprins din prima. După aia am dat de veste:

Eu:

— Becurile merg!

După aia am încercat toate robinetele. Mergeau toate. Nici nu trebuia să aștepți o groază să curgă apa, curgea imediat. Am încercat robinetele de la bucătărie, apoi de la baie. Apoi am dat de veste:

Eu:

— Apa merge!

Apoi am încercat podeaua, căutând bucăți desprinse sau gropi. Ca metodă, am țopăit peste tot pe podea. Am țopăit pe fiecare petic de podea. Mi-a luat o groază. Am grăbit treaba cu un dans scurt. Apoi am dat de veste:

Eu:

— Podeaua e bună!

Apoi am cercetat toate tavanele, căutând găuri prin care ar putea intra ploaia. Nu trebuia decât să mă uit în tavan. A fost simplu.

Eu:

— Tavanele sunt bune!

După aia am încercat mobila și altele. M-am plimbat căutând diverse, și, când găseam obiectul, dădeam de veste:

Eu:

— Avem o canapea!

Eu:

— Avem o masă!

Eu:

— Avem un pat!

Eu:

— Mai avem un pat!

Eu:

— Avem un frigider!

Eu:

— Avem un aragaz!

Am zis tot ce-am găsit, chiar dacă era mărunt. Am deschis toate sertarele și am anunțat ce era în ele:

Eu:

— Avem cuțite!

Eu:

— Avem furculițe!

Eu:

— Avem linguri!

Lydia:

— Te căpăcesc! Tacă-ți gura!

Eu:

— Avem farfurii!

Eu:

— Avem castroane!

Eu:

— Avem un tel!

Mă jur, erau atâtea chestii noi, că vedeam ca prin ceață. Nici nu-mi trecuse prin cap c-o să văd atâtea lucruri noi într-o singură zi. Chiar am uitat că tata nu era cu noi. Mi-am amintit de-abia noaptea, când mama s-a pus pe sforăit. Când e tata cu noi, o întoarce pe-o parte ca pe un cârnat mare, ca să nu mai sforăie (mama zice că nu sforăie, dar de unde să știe ea, doar doarme!).

Covorul din camera mea nu era destul de mare ca să acopere toată podeaua. Încă se vedea lemnul de sub el în unele părți. Am săltat covorul, ca să caut bani. Cineva scrisese o urare pe podea:

Du-te-n mă-ta

Nu cred că era pentru mine. Nu știa nimeni c-o să vin.

Nu știu pentru ce sunt banii. Nu-s de chirie, pentru că mama a făcut rost de apartament prin firma Apartamente Ideale. Nu știu cu ce se ocupă Julius, doar că ne-a dus cu mașina la noul apartament și e îndrăgostit de tanti Sonia. Mereu o plesnește peste dos. Ea îl lasă, chiar și când era să cadă pe ușă. Adulții fac prostii din astea. Chiar le place când îi doare.

Tanti Sonia:

— Pe curând, copii!

Julius:

— Hai să mergem!

(Palmă peste dos.)

Tanti Sonia:

— Au!

După aia mama face o mutră cruntă și strivește roșiile de parcă vrea să le omoare. Zice că nu pot să fac rost de un inel ca ale lui Julius pentru că numai bogah[8] poartă așa ceva.

Eu:

— Nu numai bogah, și președintele.

Mama:

— Nu te prosti! Numai bogah. Și nu te mai burzului la mine.

Dac-aș avea un inel din ăsta, toată lumea m-ar crede mardeiaș. Dacă s-ar lua de mine, i-aș păli cu mâna cu inele. E așa de grea, că s-ar duce învârtindu-se de nu s-ar mai opri o săptămână.

[8] Escroc, mafiot *(n.t.).*

M-am trezit odată cu băiatul, am zburat drept prin vijelie și printre crengile copacilor. Am urmărit împreună vântoasa și mai târziu am visat împreună. Visăm fiecare din interiorul celuilalt. Dăm mai departe mesajele noastre de bunăvoință, ei ne trimit cererile lor și noi punem un cuvânt bun, pentru scoici, dacă nu șalupe. Trăim și respirăm în apropierea celor pe care îi avem în grijă; intrăm în legătură cu ei când punțile dintre ei și dumnezeul lor s-au blocat.

S-a prăbușit un copac pe terenul școlii. Probabil că s-a întâmplat noaptea. Azi-noapte a plouat rău și a fost furtună, m-am uitat împreună cu porumbelul meu. A zburat când m-am dus să deschid fereastra, dar am știut că el era.

Eu:

— Pe curând, porumbel! Să nu mă uiți!

Copacul a fost dărâmat de vânt. A picat pe casa cuiva. N-a pătruns înăuntru, doar a aterizat pe acoperiș. Se vedeau rădăcinile și tot. M-am cățărat cam până la jumătate. E mai ușor când copacul e prăbușit, nu trebuie decât să mergi pe el. E chiar prea ușor. Niște copii mai mici tot încercau, însă nu reușeau să răzbească așa departe. Voiam să le arăt cum se face, dar dacă întârzii la apelul de prezență, îți trec numele în cartea neagră. Dacă îți apare numele acolo de trei ori, ești reținut la școală și profesorul are voie să te violeze (e ca la loviturile murdare, dar mai rău).

Am văzut un cuib de pasăre în copac. Era foarte trist. Toate păsările au căzut când a picat copacul. Probabil că au murit. Le-a strivit copacul. Eram sigur.

Eu:

— După școală o să mă urc până-n vârf ca să văd ce-i în cuib. Dacă mai e vreo pasăre, o s-o adopt.

Lydia:

— Nu te prosti, habar n-ai cum se îngrijesc.

Eu:

— E ușor, doar le hrănești cu râme până se întremează destul ca să zboare iar.

Puii mănâncă doar râme. Nici nu pot să facă diferența dintre o râmă adevărată și o râmă de jeleu de la Haribo. Asta doar până cresc destul de mari ca să zboare singuri. Iubesc toate păsările, nu doar porumbeii. Le iubesc pe toate.

Dacă ești polițai și are nevoie cineva foarte tare să se ușureze, trebuie să-i dai voie s-o facă în chipiul tău. Așa mi-a zis Connor Green.

Eu:

— Ce?! Nu te cred!

Connor Green:

— Jur pe tot ce-am mai sfânt.

Dean:

— Așa e, frate.

Eu:

— Dar un soldat? Poți s-o faci în șapca lui?

Dean:

— Nu ș'. Nu cred.

Eu:

— Dar un pompier?

Connor Green:

— Nu, cre' că e valabil doar pentru polițai.

Eu:

— Faci mișto de mine!

Connor Green:

— Atunci întreabă-l, hai.

Eu:

— Ba întreabă-l tu.

Domnul McLeod:

— Șșșt! Liniște acolo!

Era o adunare specială. Polițaiul vorbea despre băiatul mort, că, dacă știm ceva, să nu ne fie frică să spunem. N-o să te salte pentru asta. O să aibă grijă polițaiul să nu pățești nimic.

Polițaiul:

— Puteți să-l opriți pe omul ăsta să mai facă rău altcuiva. Trebuie să cooperăm ca să-l oprim. Așa că, dacă puteți să ne ajutați, spuneți-le părinților voștri sau profesorului sau sunați la numărul de pe afiș și tot ce spuneți o să fie strict confidențial.

Nu știai dacă să ai sau nu încredere în el, pentru că era prea gras. Pur și simplu nu părea în regulă. Un polițai gras e doar un mincinos, nici nu e-n stare să fugărească răufăcătorii ca lumea. Cineva din spate a strigat porcule, numai că a mascat cuvântul sub tuse. Polițaiul nici nu s-a prins, nu prea are cine știe ce talente de detectiv.

Dean:

— E varză, omule, noi am fi mai buni la slujba lui decât el. Probabil că lucrează în camera de comandă. Probabil stă la birou toată ziua și mănâncă tăiței la pahar.

Eu:

— N-o să prindă criminalul nici într-un milion de ani.

Nu-ți venea să crezi că ucigașul putea fi un copil. Părea prea diliu. Ne-am uitat în jur la toate fețele, să vedem dacă aveau ochi ucigași. Era prea greu. Toată lumea părea normală. Nu se putea să fie ei.

Eu:

— Ai văzut pe careva?

Dean:

— Nu prea. Tu?

Charmaine de Freitas are ochișori de purcică, dar așa e stilul ei. Nu sunt roșii.

Eu:

— Fetele nu pot să ucidă, nu?

Dean:

— Uneori da. Dar de obicei le fac vânt pe scări sau îi otrăvesc. Nu-i înjunghie de obicei, MO-ul[9] lor nu e ăsta. Nu cre' c-o să-l găsim pe criminal aici, ar fi auzit cineva ceva până acum.

Eu:

— Înapoi la planşetă atunci.

(Asta înseamnă că tre' s-o iei de la capăt.)

Connor Green:

— Mai sunt şi agenţii de circulaţie. Poţi să te pişi în cascheta lor.

Dean:

— Da, ar mai fi ei. Ştiam eu c-am uitat ceva.

Aveam de gând să vorbesc cu poliţaiul, dar trebuia să rămân sub acoperire. Dacă prietenii criminalului ne vedeau împreună, ştiau că mă ţin pe urmele lor şi, dacă ciripeşti, îţi bagă capul în veceu şi trag apa. L-am întrebat doar pe poliţai dacă putem să încercăm cătuşele. N-a vrut să ne lase, ca să nu le folosim între noi. (Avea dreptate. Voiam să i le punem lui Anthony Spiner şi să-l legăm de gard, numai că s-a prins şi a fugit înainte să-l prindem.)

Cicatricele dau mai bine la albi. Cicatricele mele nu se vedeau foarte bine, pentru că am pielea prea închisă la culoare. Oricum arătau meseriaş. Trebuia doar să te uiţi de-aproape.

Le-am făcut la ora de cultură civică. Trebuia să dăm lucrare de control, dar noi terminaserăm deja (te întreabă doar despre ce se întâmplă în Anglia, gen, pe ce parte a şoselei circulă maşinile şi ce fel de carne e sănătoasă). Am folosit o cariocă, nu un marker, pentru că poţi să ameţeşti de la miros. E uşor să desenezi o cicatrice. E o linie tăiată de linii mai mici, aşa:

[9] *Modus operandi (n.t.)*

Linia mare e tăietura și linioarele care o brăzdează sunt copcile. Așa se desenează corect o cicatrice. Așa arată cele mai multe cicatrice, chiar și la zombi.

Connor Green își desenează cicatricele așa:

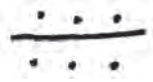

Linia mare e tot tăietura. Punctele sunt în locul copcilor. Copcile au fost scoase. Punctele arată unde a intrat acul.

Mie îmi place cel mai mult stilul meu. Mi se pare mai bun, atâta tot.

Connor și-a imaginat că are cicatricea de când s-a luptat cu un terminator. Eu mi-am imaginat că o am de când m-am luptat cu un asasabonsam.

Connor Green:

— Ce p… mea mai e și asta?

Eu:

— E un fel de vampir. Trăiește în copaci. Te mănâncă dacă te duci prea departe în pădure.

Connor Green:

— Tare.

E o pădurice la marginea școlii, treci pe lângă ea de câte ori trebuie să dai o tură de alergat în jurul terenului. Merele care cresc în copaci sunt otrăvite, n-ai voie să le mănânci. Mă jur, toți pomii de aici sunt fie otrăviți, fie scârboși. Până și ciupercile sunt prea murdare ca să le mănânci. Connor Green a mâncat o dată și a dormit trei zile la rând, când s-a trezit, uitase cum îl cheamă sau aroma preferată de biscuiți Poptart, a trebuit să învețe din nou totul. Nu mi se pare corect. De ce mai ai pomi dacă nu poți să mănânci fructele? E doar o șmecherie răutăcioasă.

Nici n-am putut să mă urc pe copac. Când am ajuns, era deja prea târziu, tăietorii tăiau crăcile și le încărcau în camionete. Aveau drujbe. Toată lumea a trebuit să se dea în spate. Era foarte enervant. Uram tăietorii. Erau foarte răi, se vedea. Parcă torturau

copacul. Un puștan se uita cu mine. Îi plăcea la nebunie. Avea ochii cât cepele. Chiar voia să taie toate crăcile.

Când tăietorii au ajuns la craca unde era cuibul de păsări, au oprit drujbele și unul din ei s-a urcat și a luat cuibul. L-a pus pe capota camionetei și m-a lăsat să mă uit în el.

Nu era nimic înăuntru. Nici măcar ouă. Nu era nimic.

Puștanul:

— Știam eu că n-o să fie nimic. Le-o fi luat o pisică.

Mă jur, mi-a venit să-l omor pe loc. Furia a apărut din senin și mi-a sărit țandăra. Nu i-a luat nicio pisică. Erau doar puișori.

Eu:

— Nu le-a luat nicio pisică! Ce prostie!

L-am înghiontit pe puștan. A căzut în noroi. Nici nu se aștep-tase. S-a ridicat și a fugit. A fost dur. Chiar am vrut să plângă, merita.

Voiam să iau o creangă ca amintire. Voiam s-o plantez ca să văd cum copacul se întoarce la viață, dar tăietorii nu m-au lăsat. Credeau că era copacul lor.

Un tăietor:

— Îmi pare rău, micuțule. Ne trebuie.

Eu:

— De ce?

Tăietorul:

— Astea-s regulile, atât. Îmi pare rău.

Sunt proști. Copacul nu-i al lor, e al tuturor. I-am lăsat să-l ia doar pentru că au drujbe. Gaura care a rămas în locul copacului părea dilie. Mă întrista rău de tot, nici eu nu știu de ce.

Ca detectiv, poți să faci o mulțime de chestii cu scotch-ul. Poți să prinzi amprente sau fire de păr pe el. Poți să întinzi capcane. Poți să-ți lipești notițele, ca să nu le ia vântul. Poți chiar să prinzi și criminalii dacă ai destul, dacă ai face un fel de pânză de păianjen din el. Numai că ți-ar trebui tot scotch-ul din lume ca să înțepenești un om în toată firea.

Mai întâi am încercat cu amprentele noastre. A mers de minune. Se vedeau toate modelele, cât de mărunte. Fiecare are altfel de modele.

Dean:

— Mișto. Ți-am zis că merge.

Eram iar la râu. Cercetam toate suprafețele, în cazul în care criminalul își lăsase amprentele când se descotorosise de arma crimei. Avuseserăm de gând să cercetăm mai întâi scena crimei, dar Chicken Joe ne-a alungat, a crezut că vrem să furăm florile noi pe care mama băiatului mort le-a înfipt în gard. Cineva furase deja sticlele de bere, probabil Terry Abțibild.

Chicken Joe:

— Plecați de-aici, copii bolnavi ce sunteți! Un pic de respect, ce p… mea!

Dean și cu mine:

— Avem respect, avem respect! Dăm doar o mână de ajutor!

Chicken Joe:

— Valea de-aici până nu chem curcanii!

Dean:

— Carnea de la voi e stricată! Are viermi în ea!

De-asta cercetam la râu. Amprentele rămân doar pe unele suprafețe, de pildă metal și plastic. Nu rămân pe frunze sau iarbă. Ne-am despărțit ca să meargă mai repede. Trebuia doar să lipești scotch pe orice suprafață pe care ar fi putut s-o atingă criminalul. Dacă se lipea vreo amprentă, însemna că era criminalul.

Dean:

— O să facem rost mai încolo de o mostră de la locul crimei. Dacă se potrivește o amprentă de la locul în care a fost omorât băiatul cu una de unde a fost ascuns cuțitul, înseamnă că cel pe care l-ai văzut e criminalul.

Dean știe ce vorbește, a văzut toate serialele. Am început cu semnul despre măcrișul din râu. Trebuia să mă ridic pe vârfuri ca să lipesc scotch-ul. Nu a rămas nimic pe el. Nu era nicio amprentă.

Dean a încercat cu felinarul. Ghinion.

Am încercat cu aleea, însă asfaltul nu e bun pentru amprente. Dean a încercat cu o frunză mare, doar ca să fie sigur. Mă jur, unele frunze de pe mal sunt mai înalte decât mine. Parcă-i junglă. Nu-i de mirare că ucigașul a venit încoace, e ascunzătoarea perfectă.

Dean:

— Erau maci aici anu' trecut. Au trebuit să-i taie, pen' că toată lumea îi fuma. Am fumat și eu unu'. A fost diliu de tot.

Eu:

— Ce s-a întâmplat?

Dean:

— Te simți doar obosit. Îți simți capul ciudat, de parcă ai fi departe. Eu am fumat doar semințele. Le amesteci cu niște tutun. Cre' că tre' să pui mai mult, eu am pus doar câteva.

Stăteam de șase cât timp Dean strângea mostre. A luat niște nămol de pe malul râului. Ne-am uitat amândoi la el super-atent, dar n-am văzut nici urmă de sânge. După aia am făcut schimb și Dean a stat de șase, cât timp eu am căutat amprente ca-n CSI. Am avut mare grijă. Era minunat să cauți. Totul se cufunda în

tăcere, de parcă erai într-o misiune importantă şi numai tu puteai să rezolvi problema.

Dean:

— Vezi ceva?

Eu:

— Nu!

Dean:

— Probabil şi-a acoperit urmele. Şi a plouat. Probabil că toate indiciile au fost şterse. Trebuie să mai găsim nişte piste, atâta tot.

Eu:

— Ce-o să-ţi cumperi cu jumătatea ta de recompensă?

Dean:

— Un Playstation 3 probabil. Şi o bicicletă nouă şi o groază de artificii.

Eu:

— Şi eu.

Dean e cel mai bun partener pentru orice detectiv, ştie toate şmecheriile. Nici nu-mi pasă că are păr portocaliu. De-asta-i aşa de mintos (cel mai de preţ talent al detectivului).

Mă jur pe Dumnezeu, mai întâi am crezut că visez. Nu mi se părea real. Credeam că sub pământ sunt doar tot pământ şi oase şi făpturile care trăiesc acolo, când am văzut tunelele şi toate luminile şi oamenii, a trebuit să mă ciupesc singur. Era până şi un om care cânta la vioară. Avea păr lung prins în coadă chiar dacă era bărbat. Mă jur, totul era dur de tot. Aţi fost vreodată la metrou? Peste tot sunt un milion de oameni, care se mişcă toţi prea repede. Nu vorbesc cu tine, doar îşi înfig coatele-n tine dacă le stai în cale. Scările pe care cobori se mişcă, sunt la fel ca alea de la aeroport. Poţi să-ţi închipui că sunt dinţii lui asasabonsam şi încearcă să te mănânce. Au pus proptele la mijloc, ca să nu poţi să te dai pe balustradă. E foarte enervant. Mă jur, dac-o să văd vreo scară rulantă fără proptele, o să mă dau până jos! Chiar e noua mea ambiţie.

Voiam să alerg prin tunel, dar erau prea mulți oameni în drum. În schimb, am făcut un ecou. Am făcut cel mai tare ecou și l-am ținut o groază de timp:

Eu:

— Suntem la metroooooooou!

A fost dur. Toată lumea a sărit. Ecoul meu se auzea până pe cealaltă parte a lumii. Mi-am închipuit că tata, Agnes și bunica Ama l-au auzit. Mi-am închipuit că strigă și ei:

Tata, Agnes și bunica Ama:

— Te-am auzit! Sperăm că îți place!

Când vine metroul, e un miros ciudat. E ca vântul. E fierbinte și miroase diliu de tot. E scârbos când îți suflă în față.

Eu:

— Sunt bășini.

Mama:

— Nu te prosti. Nu sunt.

Eu:

— Ba sunt. Sunt toate bășinile oamenilor din metrou. Tocmai s-au fâsâit pe fața ta. Acum ai vânturi pe față.

Când sosește metroul, toată lumea începe să se împingă. De-abia așteaptă să intre în metrou. Se sperie că n-o să mai fie loc. Nu te prosti! E loc destul pentru toată lumea! Metroul e lung cât tot tunelul! Când metroul a luat-o din loc, mi s-a strâns stomacul ca în avion, era să cad. Toată lumea se împingea. Mă jur, a fost dur.

Voiam să stea și mama în picioare cu noi, dar n-avea chef să stea în picioare. Îi place mai mult să stea jos. Tanti care stătea lângă ea avea păr roz. M-am simțit minunat.

Unde stă tanti Sonia e la fel ca unde stau eu. Nici n-a părut prea departe. Sunt tot turnuri, dar nu la fel de înalte ca ale mele, doar ca blocurile anti-normalilor. Tanti Sonia stă la casă. E un șir lung, toate arată la fel, numai că unele uși au altă culoare, iar unele grădini sunt doar ciment.

Unii oameni își pun mașina în grădină. Mașina era fix la fereastră. Părea să aștepte să intre în casă, numai că nimeni n-o lăsa. Mi-am închipuit că mașina era un câine. A fost trimis în grădină să se ușureze și acum voia înapoi în casă, dar nu asculta nimeni. Mă jur, era foarte haios. Chiar mi-a părut rău de el.

La început am crezut că tanti Sonia are toată casa, dar de fapt sunt două apartamente înăuntru. Apartamentul lui tanti Sonia e la parter, iar sus e încă unul. Tanti Sonia are un televizor imens. E super-subțire și e atârnat de perete ca un tablou. Totul pare nou în apartament. Tanti Sonia are până și un copac într-un ghiveci. Doar că e foarte mic. Părea diliu să văd un copac înăuntru, nu mi-a plăcut. M-am îngrijorat cum o să fie când o să crească și o să ajungă în tavan. Atunci o să moară.

Eu:

— Ce-o să fie când crește mare?

Tanti Sonia:

— Nu crește, așa rămâne. E un copac special, care nu crește.

E ca un bebeluș care moare când e încă bebeluș. E o mare răutate să faci un asemenea copac. Dac-aș fi eu copacul, aș răcni tot timpul, până vine cineva și îmi dă drumul afară.

Tanti Sonia a făcut kenkey[10] cu pește. M-am simțit atât de sătul, că parcă stătea să-mi plesnească burta. Chiar am băut o cană de ceai cu două linguriță de zahăr. Tanti Sonia a scăpat lingurița pe podea. A scos un zgomot asurzitor. I-a împietrit fața.

Eu:

— E din pricina degetelor?

Mama:

— Harrison.

Tanti Sonia:

— Nu-i nimic. Nu mai sunt mici, ar trebui să știe.

Lydia:

— Vreau să știu. Mereu vă ascundeți de noi.

---

[10] Un fel de mămăligă fiartă în foi de banane sau porumb *(n.t.).*

Mama:

— Lydia.

E adevărat, însă, mama chiar e secretoasă. I-am găsit biletele loto când căutam ciocolată în sertarul secret. Mama spune mereu că numai proștii joacă la loto, e ca și cum ai arunca banii într-o fântână.

Tanti Sonia:

— Ce rău face? Nu vreau să-i mint.

Mama a oftat adânc. Asta înseamnă că se dă bătută. A continuat să spele vasele foarte rapid, de parcă era într-o cursă contra cronometru. Ce-mi place când câștigă tanti Sonia. Ea știe cele mai frumoase povești. Și chiar sunt adevărate.

Tanti Sonia și-a ars degetele la aragaz. Așa e cel mai ușor.

Tanti Sonia:

— Nu-i mare brânză. Doar îți ții degetele pe aragaz până ți se arde toată pielea.

Lydia și cu mine:

— Te-a durut?

Tanti Sonia:

— Prima dată ți-e frică. Îți vine miros de piele friptă, chiar pielea ta. Trebuie să-ți iei degetele înainte să rămână lipite. Atunci am plâns singura dată în viață.

Mi s-a făcut greață când m-am gândit cum a fost. Deja îmi plăcea mult povestea.

Tanti Sonia:

— De fapt de-abia dacă simți ceva. E mai ușor când ești pilit. Ca orice lucru.

Mama:

— Nu le zice asta.

Lydia:

— Le simți ciudat?

Arată ciudat. Degetele lui tanti Sonia sunt negre la vârfuri și lucioase. Pare că dor. Parc-ar fi degete de zombi.

Tanti Sonia:

— Uneori. Nu mai simt lucrurile de-aproape.

Lydia:

— Care lucruri?

Am pus la încercare degetele lui tanti Sonia. I-am dat o groază de lucruri ca să le pipăie și trebuia să zică dacă le simțea sau nu. Am încercat cu telecomanda televizorului. La început nici nu putea să dea sonorul mai tare sau mai încet.

Tanti Sonia:

— Sunt prea mici butoanele.

Nici nu mințea măcar. Lydia a pus-o să pipăie modelul de pe bluza ei. Sunt doar niște steluțe pe mâneci. Tanti Sonia a părut să se concentreze foarte tare. Nu mergea, se vedea.

Mama:

— Ajunge. Lăsați-o în pace, nu-i un animal de la grădina zoologică.

Lydia:

— Adjei, nu știu cum de-ai fost în stare. Eu n-aș putea în veci.

Tanti Sonia:

— Dacă trebuie, trebuie.

Mama:

— Nu trebuia s-o faci.

Tanti Sonia:

— Am crezut că trebuie pe atunci. Mama voastră și cu mine n-o să cădem niciodată de acord când vine vorba de asta.

Mama:

— Nu numai de asta.

Tanti Sonia:

— Dar oricum mă iubești, nu?

Tanti Sonia și-a ars degetele ca să scoată amprentele. Acum nu mai are amprente. Asta ca să n-o poată trimite poliția înapoi dacă o prind. Amprentele le zic cine ești. Dacă n-ai amprente, nu poți să fii nimeni. Așa nu știu de unde ești, și prin urmare nu te pot trimite înapoi. Atunci trebuie să te lase să trăiești aici.

Tanti Sonia:

— Am ales calea ușoară. Unii o fac cu bricheta sau cu briciul. Așa ia o groază de ore. Eu am zis să termin odată cu asta.

De câte ori îi cresc amprentele la loc, trebuie să le ardă iar. Pare chiar de groază. Tanti Sonia zice că n-o să le mai ardă când o să găsească un loc perfect. Când o să poată să rămână pentru totdeauna în locul ăla și n-o să aibă cine să strice totul și s-o alunge, atunci o să-și lase amprentele să-i crească de tot.

Eu:

— Ar putea fi aici locul.

Tanti Sonia:

— S-ar putea. O să vedem.

Eu:

— Sper să fie, atunci am putea să venim pe la tine de Crăciun. Dacă-mi iau Playstation, putem să ne jucăm pe televizorul mare, pun pariu c-ar arăta meseriaș.

Tanti Sonia nici n-a făcut ceva rău. N-a omorât niciodată pe nimeni și n-a furat nimic. Îi place doar să meargă în tot felul de locuri. Îi place să vadă cum sunt diverse lucruri acolo. În unele țări nu poți să intri dacă ești negru. Trebuie să intri pe furiș. Când ai ajuns înăuntru, te porți ca toată lumea. Tanti Sonia face și ea ce fac toți. Merge la lucru și la cumpărături. Mănâncă și se duce în parc. În New York, i se zice Central Park. E atât de mare, că încap o sută de parcuri de copii în ele și are chiar și un patinoar.

Eu:

— Dacă pici pe gheață, trebuie să-ți îndoi degetele în palmă ca să nu ți le taie. Prietena mea Poppy mi-a zis.

Tanti Sonia:

— Harrison are prietenă?

Eu:

— Nu! Așa fac și pompierii, când nu văd nimic de la fum, trebuie să o ia pe bâjbâite. Pipăie totul cu partea de dinafară a mâinilor, dacă pipăi cu partea dinăuntru și dai de un fir, degetele tale îl apucă automat și așa te electrocutezi.

Tanti Sonia:

— Ei, nu zău?

Eu:

— Zău!

Mă jur, mi-ar plăcea tare mult să mă dau pe gheață. Chiar mi-aș arde amprentele ca să ajung acolo. Aș face-o la aragaz, e mai rapid. N-aș trișa, mi-aș cumpăra patine ca toată lumea. Tanti Sonia mi-a adus o minge de fotbal adevărată, din piele. Lydia a primit un CD cu Tinchy Stryder. Tanti Sonia știe întotdeauna ce vrei cel mai mult, poate să-ți citească gândurile.

A trebuit să plecăm când s-a întors Julius. Avea o bâtă de baseball, dar n-avea minge, așa că n-am putut să ne jucăm. Julius și-a poreclit bâta Convingătoarea. Mereu o aduce acasă de la muncă. O mângâie și îi vorbește foarte blând, de parc-ar fi un câine credincios. Poți să-ți închipui că toate zgârieturile din ea sunt din încăierările cu alți câini.

Julius:

— Și-a câștigat pâinea pe ziua de azi. Fă-i baie, bine?

Tanti Sonia a luat bâta la bucătărie s-o spele. Și ea a trebuit să-și închipuie că e câine. Numai că nu poți să întrebi de ce, pentru că pe Julius îl apucă durerile de cap de la prea multe întrebări. Trebuie doar să-l lași să-și bea în liniște rachiul.

Julius:

— Harri, vrei și tu?

Eu:

— Nu, mersi!

Julius:

— Bărbatul n-are nevoie decât de doi prieteni: bâta și băutura. Una ca să pui mâna pe ce vrei, cealaltă ca să uiți cum ai pus mâna pe ce ai. O să-nțelegi într-o zi. Numai fii cuminte cât poți de mult, da? Rămâi așa cum ești.

Eu:

— Bine!

În metrou la întoarcere am văzut o tanti cu mustață. La început am crezut că e murdărie, dar după aia m-am mai uitat o dată și era clar păr. Nu era așa de des ca al domnului Carroll, însă știai de el. Mi-a venit să râd, dar m-am abținut.

Nu se vedea niciun frizer pe bicicletă, nu cred că au așa ceva pe-aici. Kwadwo era frizerul meu preferat unde locuiam, bicicleta lui avea și radio și întotdeauna te atenționa când te rădea cu briciul la ceafă, ca să ai timp să te pregătești. Acum a trebuit să mergem la o frizerie. Pe frizer îl chema Mario. E cam morocănos de felul lui. Când mi-a mișcat capul, a fost prea aspru. A făcut-o prea rapid. Și avea degete prea păroase. Mario nici nu vorbea cu mine. Chiar urăște să tundă părul oamenilor.

Dean:

— E frizer doar ca să vândă tot părul vechi în China. Fac haine din el, este?

La început am întrebat-o pe mama dacă pot să-mi fac codițe împletite.

Mama:

— De ce, ca să arăți ca un bogah?

Eu:

— Nu. Îmi plac, atâta tot. Sunt meseriașe.

Lydia:

— Vrea codițe doar pentru că Marcus Johnson poartă așa ceva.

Eu:

— Mă lași? Nu-i adevărat.

Mama:

— Cine-i Marcus Johnson?

Lydia:

— E-n clasa a zecea. Se crede mardeiaș. Îi pun pe copiii mai mici să facă șmecherii pentru ei. Îi trimit peste tot unde au chef. E foarte trist. Și-a luat porecla de X-Fire.

Eu:

— Nu e X-Fire, proasto. E Crossfire[11]. Arată ca X-Fire doar când îl scrie pe pereți.

Lydia:

— Cum zici tu. Tot trist e.

Eu:

— Nu e. Măcar nu-i zice nimeni ce să facă tot timpul, cum mă pui tu să-ți omor ploșnițele. Strivește-le singură, pe mine nici măcar nu se suie.

Lydia:

— S-a întâmplat o dată, ce-ai? Vrei să zici că sunt împuțită?

Eu:

— Ți-a intrat una în nas când dormeai. Am văzut-o cu ochii mei. De-acuma probabil că și-a făcut casă în creierul tău. Și-a săpat grădină și și-a luat antenă prin satelit, acolo o să trăiască în veci.

Lydia:

— Mă lași?

Mama:

— Nu-ți mai necăji sora! Oricum n-ai păr destul de lung pentru codițe. Poți să-ți faci o tunsoare la minim. Și nu te burzului la mine.

Așa că mi-am făcut o tunsoare la minim. Mario nici nu știa ce-i asta.

Mario:

— Adică numărul unu sau numărul doi?

A zis că e numărul doi! Mă jur pe Dumnezeu! N-am mai auzit în viața mea ceva mai haios! Mario e cizmă rău. De azi înainte îmi las să crească părul până e destul de mare ca să-mi fac codițe, nu-mi pasă ce zice mama. Atunci o să am forță să trec prin orice misiune și o să mă lase în gașcă.

Numărul doi se mai zice la rahat. Știu, nici mie nu mi-a venit să cred.

[11] Foc Încrucișat *(n.t.)*.

Dacă o iei de la turnul meu, treci pe sub tunel și pe lângă școala primară și alte case, ajungi la terenul școlii. E destul de mare. Sunt două porți de fotbal fără plase și un teren de joacă cu leagăne, un carusel și alte câteva chestii. Mai sunt o corabie mică a piraților și o mulțime de chestii pe arcuri: un jeep pe arc și o motocicletă pe arc și două gărgărițe. Te așezi pe ele și te hâțână dintr-o parte în alta. Eu nu mă mai urc în ele, pentru că sunt pe invers. Toată lumea e de acord. Sunt pentru țânci. Leagănele sunt tot timpul stricate de la fălcile lui Harvey.

Cel mai tare e panoul de cățărat, însă acolo n-ai cum să te urci, pentru că e al Găștii de la Dell Farm. Stau tot timpul călare pe el. Nici măcar nu se joacă, stau doar și fumează și urlă la lume când trece pe lângă ei. Dacă te urci pe el după ei, pute a țigări și sunt prea multe cioburi de sticlă peste tot. Eu nu mă mai obosesc. O să mă urc doar când mă invită, însă dacă-mi oferă o țigară, o să zic doar nu, mersi, încerc să mă las, mi-a ordonat doctorul (așa scapi cel mai bine de orice pacoste).

Lângă terenul de joacă e un semn:

Nici măcar nu se zice la care întrebare să le zici nu. Tre' să zici nu orice te-ar întreba.

Eu:

— Și dacă te întreabă unde-i spitalul? Dacă au nevoie de ajutor?

Jordan:

— Nu fi pe invers. Ce nevoie au ei de ajutorul tău? Nu vor decât să te ia în dubă și să ți-o tragă în cur, este?

Mi s-a părut diliu de tot. N-a mai cerut nimeni s-o comită cu mine. Cei mai mulți vor doar să-i ajuți. Dacă văd un străin, mai întâi o să-l întreb ce caută. Dacă vine cu un răspuns bun, atunci e sigură treaba. N-o să încerce s-o comită cu mine. Jordan e varză.

Jordan:

— Haide, omule, mai uită-te.

Până acum am găsit o singură sticlă de bere. Jordan avea trei. Nu mă uitam chiar cu atenție. De fapt căutam arma crimei. Dacă nu-i la râu, poate-i aici. Mereu găsești ace pentru drogat pe terenul de joacă. Nici măcar nu încearcă să le îngroape, zac deasupra. Ar putea fi și un cuțit. Totul depinde de cât de deștept e criminalul. Dacă e deștept, arma crimei a luat calea mării sau a îngropat-o adânc sub pământ. Dacă era drogat sau trotilat, poate să o fi scăpat oriunde.

Există o gaură în terenul de joacă, unde era pe vremuri jocul de twister. I-a dat foc Jordan. Asta a fost acum o groază de timp, înainte să mă mut eu. Unde era jocul, pământul e negru și ars de parcă a picat trăsnetul. Jordan se laudă mereu cu isprăvile lui rele:

<u>Cele mai rele isprăvi rele pe care le-a făcut Jordan</u>
A dat foc la twister.
A băut o sticlă întreagă de votcă (e ca rachiul).
A dezumflat cauciucurile mașinii de poliție.
A băgat artificii în tomberonul pe roți.
I-a tras un picior profului.
A azvârlit o pisică la ghenă.
A șutit o pungă cu produse la reducere de la supermarket.
A crestat niște oameni.
L-a făcut pe un adult p… bleagă.
A făcut zob sticlele de bere.

Îmi venea să tușesc de la mâna lui Jordan, pe care și-o ținea pe gâtul meu. M-am uitat sus pe cer, dorindu-mi să vină porumbelul meu să i se găinățeze în cap, însă, ghinion, toți treceau în zbor pe lângă noi și niciunul nu se oprea. Până la urmă am cedat, ca să nu-mi dau duhul de atâta tușit.

Jordan:

— Tre' s-o faci, omule. Eu fac tot timpu' totu'. Dacă n-o faci, eşti bulangiu.

Eu:

— O fac, o fac!

Nu voiam decât să mă duc acasă, dar a trebuit să aștept să se întoarcă Lydia de la clubul de dans. Ar fi cazul să am și eu o cheie. Nu mă interesează că Lydia e în clasa a opta, nu-i drept că ea are cheie și eu nu. Tot eu sunt bărbatul casei.

Jordan:

— Mai întâi eu. Nu închide ochii, tre' să te uiți la fiecare. O să le facem zob, în p… mea.

Trebuia să le spargem pe toate. Nu ne puteam opri nici dacă venea vreun adult, trebuia să le aruncăm în continuare, până erau toate zob. Numai așa câștigai toate punctele. Jordan a fost primul. Eu așteptam să rămân ultimul. Dacă ești ultimul, nu se poate zice că e infracțiune.

Jordan e înnebunit să spargă sticle, se vede. Face niște ochi mari și strălucitori. Pe prima a aruncat-o sus de tot. Când s-a lovit de pământ, a scos un zgomot zdravăn și s-a prefăcut într-un milion de țăndări. Îți era frică, dar îți și plăcea la nebunie. A mai aruncat una și încă una. S-au făcut toate praf pe alee. Îți venea să fugi, dar nici nu te puteai urni din loc. Chiar a aruncat una pe la spate. Atunci a fost cel mai mișto. După aia a fost rândul meu.

Jordan:

— Arunc-o sus de tot, ca să se spargă mai fain.

Eu:

— Tre' să adunăm bucățile?

Jordan:

— Nu fi pe invers, le strânge consiliul, e treaba lor. Hai, fă zob căcatul ăla de sticlă, omule.

Am imitat stilul lui Jordan. Am aruncat sticla pe deasupra capului, ca să pice în spatele meu. S-a făcut țăndări pe tot cimentul. A fost dur. M-am simțit diliu de tot. Nici măcar nu ne-a oprit careva, erau prea speriați ca să ne zică.

Eu:

— Câte puncte face aruncarea asta?

Jordan:

— Îți dau zece.

Eu:

— Ce?! Nu-i corect, ai zis o sută!

Jordan:

— Tacă-ți gura, omule, ai ținut ochii închiși, așa că ai doar zece. N-ar trebui să fii așa de cârpă.

Ți-am zis eu, Jordan e trombonist. Numai că nu poți să te iei de el, că te gâtuie și mai tare. Mi-a venit s-o iau la fugă când am văzut-o pe Lydia venind pe alee. Am simțit că era salvarea mea. Era încă îmbrăcată în costumul ei de papagaliță. Îi place la nebunie, nici nu-i pasă cine-o vede.

Jordan:

— Soră-ta e sărită, frate. Se crede găină.

Eu:

— Nu e găină, e papagaliță.

I-am dat una nasoală în braț, în caz că încă se uita Jordan.

Lydia:

— Au! Ce te-a apucat?

Eu:

— Scuze! A fost un accident!

Atâta vă chinuiți să ne țineți la distanță. Ne-ați baricadat adăposturile preferate cu plasă de fier și țepușe. Trageți în noi cu puști calibrul 22, dacă legea permite, ne otrăviți cu stricnină, vă înveliți pervazurile cu hârtie de muște și vă uitați cum jucăm țonțoroiul chinuindu-ne să ne desprindem, și râdeți de noi pe sătu-rate. Atât de umilitor, mă simt așa un idiot. Și trebuie să îndur și să mă prefac că e în regulă, doar lanțul trofic în desfășurare, eu jos și voi deasupra mea, astea-s regulile și pace.

Aveți impresia că voi dictați regulile, asta mă omoară. Mă dă gata. Chestia asta sper să nu fie toxică.

Vulcanii sunt doar munți cu foc în ei. Focul vine din râuri de sub pământ. Erup doar când zeul vulcanului se înfurie. Cel puțin așa credeau oamenii de la începuturi.

Domnul Carroll:

— Așa e, Harrison, oamenii chiar credeau asta.

Eu:

— Dar de fapt acolo jos e Iadul, nu, domnule?

Domnul Carroll:

— Interesantă teorie. Clar e fierbințeală ca în Iad.

Toată lumea râdea de mine. Pe aici oamenii nu cred în Iad. Mă jur, o să aibă parte de o surpriză foarte nasoală! O să se ardă ca pâinea prăjită!

Înainte vreme, se credea că în vulcan trăiește un zeu al focului. El înceta să arunce cu foc în oameni doar dacă îi zvârleau o fecioară în vulcan, s-o mănânce. Ei credeau că în orice e un zeu anume. Credeau că există un zeu al cerului și un zeu al copacului și un zeu al vulcanului și un zeu al mării. Toți zeii lor erau mereu

furioşi. Trebuiau să-i hrănească tot timpul, ca să nu-i distrugă. Zeul mării făcea potop sau zeul cerului ploua cu fulgere în capul tău sau zeul copacului îți cădea peste casă. Una-două te distrugeau dacă nu-i hrăneai cu fecioare. Mă jur, oamenii din timpurile de început erau tare proşti. Fecioara e o tanti care e încă nemăritată. Sunt la mare preț, pentru că sunt foarte rare. Nu le pot mânca decât zeii. Îi taie căcarea dacă mănâncă femei măritate. Toată lumea e de acord cu asta.

La apelul de prezență de după-masă, Poppy mi-a dat o scrisoare. N-aveam voie s-o deschid până nu ajungeam acasă şi nu puteam s-o arăt nimănui. Am avut grijă să nu se uite nimeni. M-am dus la mine-n cameră, am închis uşa şi am rămas în picioare chiar în fața ei, ca să nu poată pătrunde niciun năvălitor. Îmi simțeam stomacul ciudat şi mă lua greața dacă nu cumva era vreo şmecherie.

Nu trebuie decât să însemn căsuța cu pricina. Trebuie să-i dau înapoi scrisoarea lui Poppy după vacanță. Nu ştiu ce-o să se întâmple când o s-o dau înapoi. Mă jur, sper c-am dat răspunsul corect!

Mai

Azi a fost carnavalul. A fost pe terenul școlii. Turna cu găleata, însă lumea a venit oricum. Toate umbrelele aveau pe ele nume de țigări. Dansatoarele încă dansau. Penele lor erau atât de strălucitoare, încât aveai impresia că soarele era încă descoperit. O tanti albă era păun. Tot machiajul i se prelingea pe față. Arăta ca o păpușă stricată. Era foarte haios, îi intra ploaie în zâmbet și trebuia s-o scuipe. Însă nu s-a dat bătută.

Erau tobe africane. Trebuia să dansezi, nu te puteai abține. Până și albii și bătrânii dansau. Fata din blocurile anti-normalilor era lângă mine. A început un dans ca la copiii mici. De-abia se mișca. Tot țeapănă era. Îți dădeai seama că dansează doar dacă te uitai la picioarele ei. Picioarele ei băteau în pământ țepene și timide. Alt dans nu știe.

Mi-a părut rău de ea. Am vrut s-o învăț un dans adevărat, însă n-aveam timp, aș fi ratat toate chestiile distractive. M-am făcut că era oricum un dans în regulă, doar în stilul ei propriu.

Erau bărbați pe bețe, știi, bețele pe care stau în picioare, ca să pară super-înalți? Părea ceva de groază. Pământul era prea alunecos, mă tot așteptam să cadă. M-am rugat în cap să nu cadă. Unii dintre bărbații pe bețe jonglau în același timp. Când jonglezi, arunci o minge și o prinzi, numai că sunt trei mingi și niciuna nu-ți scapă. Mă jur, era dur de tot.

Eu:

— Lui Agnes i-ar plăcea la nebunie! Pot să învăț să jonglez pentru când vine. Unde se vând mingi pentru jonglat?

Mama:

— Poți să folosești mingi de tenis.

Eu:

— Îmi cumperi câteva? Am nevoie de trei.

Mama:

— Vedem.

Terry Abțibild a furat un borcan de hotdogi de pe masa tombolei și nimeni n-a încercat măcar să-l prindă. La hotdog îi zice Salamul lui Scooby Doo.

Terry Abțibild:

— Sunt pentru Asbo. Îi plac la nebunie, nu-i așa, băiatu'?

Când Asbo a venit să mă vadă, mama s-a speriat. A trebuit să salvez situația.

— E-n regulă, nu mușcă, e un câine minunat, uite.

Asbo s-a lăsat pe spate ca să-l scarpin pe burtă. Îi place la nebunie. Chiar are buric, arată ca un fundulețț. Apoi a urmat Clubul de Dans. Erau toate papagaliță. Lydia tot uita să zâmbească. Era prea preocupată să se concentreze să-i iasă ca lumea mișcările.

Mama și cu mine:

— Hai, Lydia! Zâmbește!

A fost chiar genială. I-au ieșit toate mișcările. Mi-am tot dorit ca Miquita să cadă, dar până la urmă a căzut altă fată. A alunecat și a picat în fund. Restul i-au dat înainte până la sfârșit. S-au luat de ea după ce s-a terminat dansul și toată lumea a zis că a făcut pe ea din cauza petei imense ude de pe fund. Era doar o minciună.

Ştiau ce se întâmplase de fapt, pentru că văzuseră. Dar e mai haios să zici c-au făcut pe ei. E mai haios să faci pe tine decât să cazi. Toată lumea crede.

Nişte puştani:

— Te-ai pişat pe tine! Te-ai pişat pe tine!

Fata:

— Ia mai duceți-vă pe p…!

Am câştigat un binoclu la tombolă. Mă jur, a fost un noroc super-meseriaş. E pentru militari. Merge, chiar dacă e de plastic. Am privit întreaga lume cu ei. Totul era mai aproape. Vedeam antenele prin satelit de pe blocuri şi crucea de pe biserica adevărată şi gaura de glonț din felinarul de stradă stricat. M-am uitat pe acoperişuri, poate o fi acolo arma crimei, dar n-am văzut-o. Porumbelul meu stătea pe acoperişul de la Jubilee Centre, când m-a văzut, mi-a făcut cu ochiul, apoi a zburat, prea rapid ca să-l urmăresc cu binoclul. Am amețit tot căutându-l, aşa că a trebuit s-o las baltă.

Toți din Gaşca de la Dell Farm erau acolo, dar nici n-au vorbit cu mine. Noua mea misiune mai poate să aştepte, de carnaval e zi de odihnă. Asta e cel mai tare la carnaval, toată lumea îşi uită treburile o zi şi se distrează. Sper că în continuare Killa o ține pe Miquita, aşa n-o să mă mai deranjeze. Încerca s-o ardă cu bricheta. Ea a încercat să scape, dar el a tras-o înapoi. Miquita chiar râdea, de parcă îi plăcea la nebunie. Părea diliu. Fetele sunt proaste.

Killa nu s-a oprit decât când a trecut duba poliției pe lângă el. A rămas încremenit şi fața i-a împietrit. Am văzut cu binoclul. Toată gaşca şi-a pus glugile şi a rămas statuie. Nu mai râdea nimeni. După aia s-au cărat toți.

Când duba poliției a trecut pe lângă beriști, toți au aruncat cu cutiile în ea. Duba de poliție s-a oprit. Beriştii s-au speriat. Au crezut c-o să coboare polițaiul să-i aresteze. Au amuțit toți. După

aia duba şi-a văzut de drum şi beriştii au izbucnit în chiote de parcă ar fi câştigat războiul. Mă jur, a fost foarte haios. Binoclul e numai bun dacă vrei să vezi lucrurile de mai aproape.

Lydia a rămas toată ziua în costumul de papagaliță. A făcut un cântecel de papagaliță pentru Agnes. Lui Agnes i-a plăcut la nebunie, scotea hohote în valuri, când te atingea unul, te făcea să râzi şi pe tine. Nu mai putea să se oprească nimeni, era prea haios. Acum Agnes poate să spună Harri. Poate să spună cum ne cheamă pe fiecare. Mama, tata, Lydia şi bunica. Poate să zică şi numele ei. Am pus-o să le zică pe toate. I-a plăcut la nebunie. Le-a zis foarte tare de o sută de ori. Mă jur, a fost super-haios!

Mama a încercat s-o facă să spună Harrison, dar n-a vrut. A zis doar Harri. Mama nici nu s-a atacat, doar zâmbea cu gura până la urechi.

Agnes:

— Harri!

Mama:

— Aşa! Bravo, scumpo!

Eu:

— Ai grijă, o să-mi pice urechile din cauza ta!

Agnes:

— Harri!

Harri e preferatul ei. Îi plăcea să-l spună mai mult decât pe celelalte, se vedea. Nu-i mai venea să se oprească. Tot Harri spunea şi când s-a terminat cartela.

Agnes:

— Harri! Ha

De-abia aştept să înveţe Agnes toate cuvintele, atunci o să pot să-i zic cele mai frumoase poveşti pe care le ştiu. Mai întâi o să-i zic povestea cu omul cu picior fals. Era în avionul meu. Avea un picior fals făcut din lemn. Chiar era încălţat cu un pantof adevărat. Înainte să se culce, omul şi-a scos piciorul şi i l-a dat nevesti-sii să-l ţină. Nevasta a adormit cu el în braţe, de parcă era un prunc.

A fost foarte haios. M-am simțit minunat. Mi-am închipuit că piciorul era un bebe și nevasta era mămica lui.

Dacă îți cade piciorul de viu, în Rai îți crește la loc. Mă jur, lui Agnes o să-i placă la nebunie povestea!

Azi nu s-a ținut slujba la biserică, din pricina geamurilor sparte și a cuvintelor rele. Domnul Frimpong era gata să plângă. Dintre noi toți, el adoră cel mai mult biserica. Mama l-a strâns în brațe ca să se simtă mai bine. Aveai impresia c-o să i se preschimbe oasele în pulbere pe loc.

Domnul Frimpong:

— N-are nicio noimă, chiar că n-are. Nu se mai respectă nimic.

La început, chiar m-am bucurat, m-am săturat să tot cânt imnuri bisericești. Sunt mereu la fel și Kofi Allotey nu e de față ca să inventeze versuri haioase. Biserica lor nici măcar nu-i o biserică adevărată. E doar în Jubilee Centre, în camera din spatele Clubului de Tineret. E biserică doar duminică, restul timpului acolo se joacă bingo și alte chestii pentru moși. Toată lumea voia ca peticul ud de pe tavan să fie Iisus, dar de fapt arată ca o mână fără degete.

Au spart geamurile prin grilaj. Au scris GDF pe tot peretele cu litere babane. Derek încerca să le șteargă, dar nu se ștergeau.

Mama:

— Ce-i aia GDF?

Domnul Frimpong:

— Cine știe? Vreun cod de-al lor. Prostii.

Nu le-am zis de la ce venea de fapt GDF. M-am făcut că plouă.

Domnul Frimpong:

— O să se vadă în camerele de supraveghere?

Derek:

— Probabil că au avut fețele acoperite. Or fi ei ignoranți, dar proști nu sunt.

De-asta nu mă lasă mama să-mi iau hanorac, ca să nu-mi acopăr fața. Nici nu vreau să-mi acopăr fața, nu vreau decât să-mi țin urechile la cald. Nu-mi place deloc când mama mă face mincinos.

Au încercat să pară că au pus rahat pe fereastră, dar îți dădeai seama că sunt doar batoane Snickers. Cocoloașele erau prea pătrățoase și se vedeau alunele, nimeni nu se lăsa fraierit.

Eu:

— Am putea să ne ducem la biserica adevărată, la care a fost înmormântat băiatul mort. E după colț.

Mama:

— Nu-i bună.

Eu:

— Cum așa?

Mama:

— Așa. Acolo se cântă alte cântece. Nu cântecele pe care le știm noi.

Eu:

— Putem să le-nvățăm. S-ar putea să fie mai bune.

Mama:

— Nu-s mai bune. Nu le știm.

Eu:

— Nu înțeleg. Chiar e o biserică adevărată. Acolo a fost înmormântarea băiatului mort. Tre' să fie bună.

Mama:

— E o biserică de alt fel, greșit.

Domnul Frimpong:

— Afurisiții ăștia de catolici. Vor să ne dea SIDA la toți ca să ne fure iar pământul. Ăsta e adevărul.

Tot nu înțeleg. Are cruce și tot. Tre' să fie bună dacă are cruce.

Nu știu de ce trebuie să cânți de fiecare dată. Câteodată ai putea să bați la tobe sau doar să te rogi. Dumnezeu probabil că s-a plictisit deja de cântece, le-a mai auzit de un milion de ori. De-asta dă probabil cutremure. Dacă aș fi eu în locul lui, le-aș zice cântați-mi ceva ce n-am mai auzit sau vă mai dau un cutremur. Dacă sunt aceleași cântece de fiecare dată, e semn de lenevie.

Eu:

— Vrei să-mi aduc binoclul? E acasă. Așa pot să caut indicii.

Derek:

— Lasă, Harri. O să curăț și gata.

N-a fost vina mea că au distrus biserica. Dac-aș fi în gașcă, le-aș putea spune despre Dumnezeu. Chiar aș putea să-i salvez. Poți să faci și bine în gașcă, nu doar șmecherii. În orașul de unde vin, Patrick Kuffour, Kofi Allotey, Eric Asamoah și cu mine mergeam mereu în misiuni frumoase. Întotdeauna duceam sticlele goale de Cola înapoi la prăvălia lui Samson. Odată chiar l-am ajutat pe tatăl lui Patrick Kuffour să-și izoleze casa. Am căutat pe toate străzile și am găsit toate cutiile și am rupt cartoanele să fie tocmai potrivite la mărime. Drept răsplată, ne-a dat o sticlă mare de Fanta. Am ținut o întrecere de băut și după aia am râgâit tare împreună, ca niște broscoi puși pe scandal. Misiunile astea sunt cele mai tari, când toată lumea dă o mână de ajutor și te alegi cu o răsplată după. Ar trebui să le zică cineva celor din Gașca de la Dell Farm. Aș putea să transmit eu mesajul.

Lydia:

— Nu te mai duce la ei, o să dai de belea.

Eu:

— Și cu Miquita cum e, ea e și mai rea. Tot timpul încearcă să mă ia la supt și tu n-o oprești.

Lydia:

— Asta-i altceva. E altfel cu fetele, nu înțelegi. Ai nevoie de prieteni buni, altfel o să se ia de tine. Miquita joacă teatru, nu se poate s-o iei în serios.

Eu:

— Dac-ar vedea Dumnezeu ce-ai făcut, ți-ar scoate ochii. N-o să te conduc de colo-colo ca un câine când o să orbești. O să te trag după mine de o sfoară, dacă nu ții pasul, te privește. Am treburi, nu stau după coada ta.

Lydia:

— Era doar vopsea!

Eu:

— Nu era, era sânge.

Sigur era sânge pe haine, de-asta a turnat clor pe ele. Amândoi știam. Am urmărit cum minciuna se face încet-încet tot mai mare între noi, până plesnește ca o bășică de scuipat. Tot plesnesc ele până la urmă.

Lydia:

— Nu te face, Harrison. Era sângele Miquitei, bine?

Eu:

— Cum a ajuns sângele ei acolo? Nici măcar nu s-a tăiat undeva.

Lydia:

— Nu e sânge din ăla. E sânge de fată. Habar n-ai ce vorbești! Pleacă de-aici!

A fugit la mama în cameră și mi-a trântit ușa în nas. O auzeam cum plânge în spatele ușii. Părea diliu de tot. Voiam să opresc plânsul, dar trebuia să se învețe minte. Dacă faci expres ceva rău, e mai grav decât dacă îl faci din greșeală. Poți să dregi o greșeală, dar dacă e expres, nu te faci doar tu bucăți, întreaga lume se face încet-încet bucăți, ca foarfeca pe piatră. Nu vreau să fac eu lumea bucăți.

Eu:

— Dacă n-ai fi așa o mincinoasă, acum n-ai mai plânge! Și arăți cretin în costumul ăla de papagaliță! Scoate-l de pe tine acuma, că pute! Gata cu carnavalul!

Lydia:

— Du-te-n mă-ta de-aici!

Mă jur, era diliu rău. Am simțit gheață în stomac. Nu mă așteptam s-o spună nici într-un milion de ani. Nici nu știam ce să fac. A trebuit să ies pe balcon ca să-mi trag sufletul. Mi-am căutat porumbelul peste tot. Mă jur, erau prea mulți, erau prea departe ca să văd ce culoare au. Chiar am încercat să-l momesc cu un Haribo Tangfastic, dar porumbelul meu tot n-a venit. Nu cred c-o să mai vină.

Kyle Barnes m-a învățat șmecheria cu degetul mijlociu. E foarte simplu: te faci că nu găsești ceva, de exemplu, dacă ți-a cerut cineva un penny, te cauți în toate buzunarele, de parcă ai căuta penny-ul. Trebuie să te prefaci că l-ai pierdut și să-l cauți mult timp. Cu cât cauți mai mult, cu atât o să fie mai haios la sfârșit.

Apoi, când scoți mâna din buzunar, în loc să-i dai lucrul pe care cică îl cauți, îi arăți degetul murdar. E foarte haios.

Am încercat cu Manik. L-am păcălit. A fost dur. Habar n-avea c-o să scot degetul murdar. Nu se aștepta nici într-un milion de ani. Nu uita, merge doar cu degetul murdar (adică mijlociul, care înseamnă du-te-n p… mea).

Eu:

— Te-am făcut!

Manik:

— Rahat, omule! Măcar eu n-am adidași jegoși, ce le-ai făcut?

Mi s-a strâns stomacul. Toată lumea s-a pus pe râs.

Toată lumea:

— Ce te-a apucat? E super pe invers!

Eu:

— Ce?! Ba nu!

Sunt doar niște dungi. Le-am desenat ca să semene cu aia de la Adidas. Le-am făcut cu markerul. Ai voie să le iei dacă le aduci înapoi după vacanță.

N-am respirat otrava. N-am tras-o decât o dată în piept și deja m-am amețit. Nu m-am drogat cu ea.

Am făcut liniile foarte drepte, nu mi-a fugit mâna sau ceva. De la distanță, tot meseriașe arată. Lumea nu se mai oprea din râs. Am simțit că-mi sare țandăra. Îi urăsc.

Eu:

— Terminați!

Toată lumea:

— Pardon, dar nu merge așa! E prea haios! Clasic! Mă jur pe Dumnezeu!

N-o să mai râdă când o să fiu în Gașca de la Dell Farm. O să-i pun să-mi pupe adidașii. N-au decât să mă pupe și în cur.

Mama zice că Dumnezeu ne veghează și prin camerele de supraveghere. Dacă Dumnezeu e ocupat în altă parte a lumii, de exemplu, dacă dă un cutremur sau un val uriaș, camerele lui te pot vedea în continuare. Așa n-are cum să rateze nimic.

Eu:

— Bine, dar credeam că Dumnezeu vede peste tot în același timp.

Mama:

— Chiar poate. Camerele sunt un ajutor în plus. În locurile în care diavolul are puteri sporite. Sunt pentru siguranța ta.

Adjei, diavolul tre' să fie super-puternic pe aici, sunt camere peste tot! E câte una la amândouă capetele magazinului și la intrarea în chioșcul de ziare. Există trei chiar în supermarket, doar ca să nu fure Terry Abțibild bere. O să trebuiască să-mi salt haina peste cap, pentru că n-am hanorac. Dacă o să mă mișc destul de repede, camera n-o să mă poată urmări, o să fiu ca un spirit. Asta speram.

Așteptam momentul potrivit. Trebuia să se elibereze, ca să putem să fugim fără să dăm nas în nas cu cineva. Eram eu, X-Fire, Dizzy și Killa. Ei trebuiau să se înfigă în țintă și eu trebuia să fug cu prada.

Dizzy:

— Nu-ți face probleme, frate, rămâi lângă noi, da? Dacă pare c-o să se f… treaba, o să-ți fac semn. Atunci o tulești, te-ai prins?

Eu:

— M-am prins.

O să dea din cap — ăsta e semnul. Numai la asta tre' să fiu atent. Nu trebuie decât să mă țin după ei. Dacă o iau la fugă, o iau și eu, e simplu. O să mă fac că mă joc de-a teroristul sinucigaș, atunci nici n-o să fie de groază. O să ratez misiunea doar dacă o tai înainte să se termine.

X-Fire și-a luat sarcina să aleagă ținta. Trebuia să fie cineva mai slab, așa puteai să-l dobori ușor. N-avea putere să se opună și toată treaba mergea mai repede. Trebuia să stăm cu spatele la camere până găsea X-Fire o țintă. Ne-am prefăcut că o ardeam și noi pe-acolo. M-am căutat în buzunar, ca să găsesc colțul de crocodil. Am cerut forță ca să mă mișc destul de rapid.

Porumbelul meu se plimba în fața chioșcului de ziare. Nu puteam să vorbesc cu el, ca să nu ratez semnul, l-am privit doar cu coada ochiului. Avea o ditamai bucata de pâine în gură. Mai erau două păsări care se țineau după el, una neagră și una albă. Voiau să-i ia pâinea și nu-l lăsau deloc în pace. Porumbelul meu tot fugea, dar celelalte păsări se luau după el. Una din ele s-a dus la el și i-a furat o bucată de pâine chiar din gură! Mă jur, câtă neobrăzare. Mi-a părut rău de porumbelul meu. Îmi venea să le omor pe celelalte păsări.

Dar dup-aia îți aminteai că nu voiau decât un pic de pâine. Oricum, era prea mult pentru porumbel. I-au luat-o. Nu puteau să-l roage, pentru că erau păsări. Atunci îți părea rău de toate.

X-Fire:

— Uite. Ăsta e bun.

Domnul Frimpong mergea spre noi. Tocmai trecuse de supermarket. Nu mai era nimeni pe lângă el. Atunci mi-am dat seama că domnul Frimpong era ținta. Iar am simțit că mă ia cu greață. Nu avea decât o sacoșă de cumpărături, vedeam un capăt de pâine ieșind din ea. E un om slăbănog.

Domnul Frimpong e cel mai bătrân om de la biserică. Atunci am știut de ce cântă mai tare ca restul: pentru că el a așteptat cel mai mult să-i răspundă Dumnezeu. Crede că Dumnezeu l-a uitat. De-abia atunci am înțeles. Atunci l-am iubit, dar era prea târziu să mai dau înapoi.

Sper să nu-l dobor la pământ.

X-Fire:

— Hai să-i dăm bătaie. Acum!

Am fugit. Dizzy și Killa fugeau împreună. Eu doar m-am luat după ei. Mi-am pus haina în cap. Doar mă jucam de-a teroristul sinucigaș. Nu-mi păsa dacă nu loveam pe nimeni, n-aveam nevoie de puncte. Am fugit doar. Nici nu voiam să văd încotro mă îndreptam.

Nu m-am putut opri. Fugeam cât mă țineau picioarele. Inima îmi bătea super-tare. Simțeam gust de metal și vântul care bătea pe lângă mine. Alergam doar.

A urmat o ciocnire zdravănă. Am auzit cum cad obiecte. O sticlă s-a spart. Am simțit cum s-a schimbat aerul când s-au deschis ușile, eram la celălalt capăt al magazinelor. Am fugit înainte. Nu voiam să văd.

Eu:

— Nu eu nu eu nu eu!

(Am zis-o doar în cap.)

Mai aveam un pic și mă izbeam de gardul de metal. Mi-am lăsat haina în jos. Soarele mi s-a izbit de ochi. Eram afară. M-am întors.

Domnul Frimpong era pe jos. Avea picioarele îndoite ciudat. Nu-l mai văzusem stând așa, arăta ca o gânganie care moare în soare. Era prea diliu totul. Cumpărăturile erau peste tot, sticla de scotch era țăndări. Dizzy tot lovea mingea cu piciorul, trimițând-o în toate părțile. Pâinea era strivită toată. A călcat-o în picioare.

Killa a tras un șut în ouă, au zburat toate. Vedeam fața domnului Frimpong, era furios și speriat. Mi-am imaginat că știu ce gândește: se gândea unde-i Dumnezeu când ai nevoie de el. Și

eu mă gândeam la asta. Încerca să-i lovească pe băieți ca să plece, dar nu ajungea cu brațele la ei. Încerca să se ridice, dar nu-l țineau picioarele. Era prea de groază. După aia a venit X-Fire. Avea eșarfa peste față. L-a buzunărit pe domnul Frimpong și i-a luat portofelul. Părea cea mai dilie chestie din lume. Nici nu i-a cerut voie.

X-Fire:

— Dă-l încoace, ticălos bătrân, că te tai.

Îmi venea să mă cac pe mine. M-am întors și am luat-o la fugă cât de repede puteam. Nu m-am mai uitat în spate. Trebuia să mă îndepărtez.

Era ultima șansă. Dacă ratezi două misiuni la rând, nu mai erai primit niciodată. Nu trebuia decât să stai până la sfârșit. Numai că n-aveai de unde să știi că sfârșitul o să fie așa de

X-Fire:

— Unde p… mea te duci?!

M-am făcut că nu aud. Am fugit. Am fugit pe lângă terenul de joacă, pe lângă terenul școlii și toate casele, nu m-am oprit până la tunel. Mi se tăiase respirația de tot. Parcă aveam cuțite înfipte în burtă. Am căutat colțul de crocodil, era tot în buzunar. Nu știu de ce forța nu m-a ajuns niciodată.

Îmi doream să fiu mai mare.

Iar s-au băgat coțofenele alea în treabă, mi-au stat în drum. Ce făpturi idioate, mă cred de-ale lor, li se pare că n-am nimic mai bun de făcut decât să mă iau la harță cu ele pentru câteva firimituri. Nu voiam decât să fii atent la mine, Harri, să te scot dintr-o altă belea. Încerc să te ajut cât mai pot, încerc din toate puterile, dar nu pot să fac mare lucru de-aici. E în puterea ta, trebuie să fii cu ochii în patru, nu scăpa din ochi crăpăturile din trotuar. Ți-am dat harta, e în tine. Liniile conduc la final spre același loc, nu trebuie decât să le urmezi. Casa ta o să te găsească întotdeauna dacă mergi drept și mai înalt decât toate buruienile. Poți fi un copac, poți fi cât de mare vrei să fii.

Unele mame își omoară copilul înainte să se nască. S-au răzgândit și nu-l mai vor. Poate au aflat că pruncul o să fie rău când o să crească mare. E mai ușor să oprești totul înainte să se întâmple lucrurile rele. Îl aruncă la veceu ca pe un peștișor. I s-a întâmplat lui Daniel Bevan. Mama lui a făcut un bebeluș pe care nu-l mai voia și l-a aruncat în veceu.

Eu:

— Sper să se trezească în clipa când ajung la mare.

Daniel Bevan:

— Nu, morți rămân. Nimeresc în canalizare și-i mănâncă șobolanii. Oricum nu vreau o soră, sunt enervante.

Daniel Bevan s-ar putea să moară în curând. Nu poate să alerge deloc. Știi ce-i aia un inhalator? E un tub mic cu aer special. Daniel Bevan are unul din ăsta, îi trebuie ca să respire, pentru că are astm. Trebuie să respire aerul din tub pentru că aerul de-afară e prea murdar pentru el. De-asta nu poate să alerge. Dacă ar rămâne fără aerul lui special, ar muri.

M-a lăsat să-i încerc inhalatorul. Părea foarte rece. Avea un gust ciudat. A fost dur. Voiam să-mi facă vocea ca la roboți, dar de data asta n-a mers. Dacă Daniel Bevan moare înaintea mea, îmi lasă rigla lui. Chiar am bătut palma. E meseriașă, are chiar și un calculator în ea.

Daniel Bevan:

— Și dacă mori înaintea mea? Ce-mi rămâne de la tine?

Eu:

— Toate cărțile. Am o mulțime. Am una despre reptile și una despre făpturile din adâncuri și una despre Evul Mediu. Sunt vreo douăzeci cu totul.

Daniel Bevan:

— Bine-atunci. Batem palma.

Acum nu mai poate s-o-ntoarcă. Dacă bați palma, nu mai ai voie să încalci învoiala.

Cel mai bine a fost când tata m-a lăsat să conduc camioneta. Ne întorceam de la ferma de bambus. Am stat pe picioarele lui și am învârtit de volan. Tata băga în viteză și apăsa pe pedale.

De câte ori bagă în viteză, ne facem că a tras camioneta o ditamai băşina.

Tata:

— Pardon?

Eu:

— Ce-ai mâncat la micul dejun?

Tot trebuia să te concentrezi super-mult. Era foarte nervoasă mașina. Volanul părea super-greu. Nu trebuia decât să stai cu ochii pe drumul din fața ta.

Tata:

— Nu te grăbi. Ține drumul drept. Nu te gândi la celelalte mașini. Am eu grijă să fim în siguranță. Tu doar mergi drept.

De câte ori dădeam de câte-un hop, mă temeam să nu ne lovim de ceva. Am tăcut mâlc. Trebuia să-i dovedesc tatei că puteam să țin volanul pentru ca data viitoare să mă lase să conduc tot drumul și înapoi. Nu am luat-o strâmb decât o dată. Era să calc un șobolan de trestie. Tata a vrut să mă întorc și să-l lovesc, însă n-am reușit să răsucesc destul de repede de volan.

Tata:

— Pe următorul pălește-l în ochi. Așa o să facă maică-ta niște supă.

Mama nu știe c-am condus camioneta pe drum. Dac-ar ști, m-ar omorî. E un secret doar între mine și tata. După aia, de câte ori vedeam un șobolan de trestie din camionetă, tata și cu mine ne prăpădeam de râs. Mama și Lydia habar n-aveau de ce râdem. Mă jur, nici n-ai văzut ceva mai haios.

Mi-am băgat haina în ghenă. Am aşteptat până s-a lăsat întunericul şi m-am furişat fără să fac zgomot deloc. Mi-am imaginat că fac o jertfă. Haina era o fecioară şi i-o dădeam zeului vulcanului.

Trebuie să te descotoroseşti de probe, altfel îţi dă poliţia de urmă.

Mi-am aruncat şi Mustangul. Nu-l mai voiam. Aşa era drept, au spart ouăle domnului Frimpong. Am fost de faţă, am văzut totul. Diavolul e prea puternic pe-aici. În oraşul unde locuiam, diavolul m-a momit doar o dată, când mi-a zis să fur toate sloiurile de gheaţă din birtul Victoria ca să ne batem cu apă. L-am ascultat doar până ce s-a luat Osei după noi, după aia le-am dat înapoi pe toate. Diavolul e mai puternic aici pentru că sunt clădiri prea înalte. Sunt prea multe turnuri şi se bagă între pământ şi cer, aşa că Dumnezeu nu vede prea departe. Mă jur, e foarte enervant.

Cred că cicatricele care arată aşa ——— sunt mai bune. De azi înainte o să-mi fac toate cicatricele aşa. Cele care arată aşa ——— nici măcar nu sunt cicatrice încă. Copcile n-au fost scoase încă. Connor Green a explicat chestia. Nu poate să fie cicatrice până când nu se scot copcile. Când copcile sunt încă în carne, e doar o tăietură. E foarte clar. Nu ştiu cum de nu mi-a trecut şi mie prin cap mai devreme.

Știi ce-i aia un supererou? Sunt niște oameni speciali, care te apără. Au puteri magice. Le folosesc când se luptă cu oamenii răi. Sunt foarte faini. Sunt un pic ca Ananse, numai că nu te păcălesc niciodată, se folosesc de puterile lor ca să facă lucruri bune.

Unii supereroi sunt de pe altă planetă. Unii au fost făcuți într-o fabrică. Alții s-au născut normali, dar au avut un accident în care s-au ales cu puterile lor. De obicei din cauza radiațiilor.

Există vreo sută de supereroi în toată lumea. Altaf îi ştie pe toți. Îi desenează. Sunt chiar mai faini decât mașinile. Altaf îți poate spune orice, despre orice supererou. E subiectul lui preferat. Omul-Păianjen e un supererou. De-asta poate sta atârnat ca un păianjen.

Altaf:

— Pentru că l-a mușcat un păianjen radioactiv.

Eu:

— Mișto!

Fiecare supererou are o putere preferată. Unii pot să zboare, iar alții pot să alerge super-rapid. Alții nu pot fi răniți cu gloanțe sau au raze. Toți au nume care îți spun care e puterea lor preferată, de exemplu Omul-Păianjen, pentru că stă atârnat ca un păianjen, sau Furtuna, pentru că poate stârni furtuna, sau Glutonul[12], pentru că se luptă ca un gluton (e un fel de lup cu gheare mai lungi, ca să sfâșie cu ele).

Vorbeam despre supereroii noștri. Cum ar fi să ne facem noi supereroii. Altaf deja s-a gândit la unul, mi-a arătat desenul. Chiar arăta ca un supererou adevărat.

[12] Storm și Wolverine din seria de benzi desenate și filme *X-Men (n.t.).*

Altaf:

— Îl cheamă Omul-Șarpe. Se preschimbă în șarpe și-și împroașcă dușmanul cu venin.

Eu:

— E super-meserie! Ție ți-a venit ideea?

Altaf:

— E doar prima schiță. O să-i fac limba mai mișto și o să-i găsesc un nemesis.

Toată lumea zice că Altaf e pe invers pentru că e foarte tăcut și are buze de fată. Nu se dă cu ruj, doar sunt foarte roz din întâmplare. Uneori îl strigă Buze Homo. Mi-am închipuit că buzele lui sunt superputerea lui, de exemplu, dacă dușmanul se uită prea mult la ele, se preschimbă în stană de piatră.

Pot să trag niște pârțuri ca o ciocănitoare. Mă jur, e adevărat. Prima dată a fost un accident. Cum mergeam eu, am tras o bășină, însă după aia s-a preschimbat într-o mulțime de bășinuțe înșirate după ea. Până și mamei i-a plăcut la nebunie, nu s-a putut abține.

Mama:

— Oi avea o ciocănitoare în nădragi.

Mă jur, fix așa a sunat! După aia, am încercat să trag numai bășini-ciocănitori. Uneori îmi iese ceva mai bine. Nu e o superputere, doar un talent.

X-Fire mi-a făcut semnul cu pistolul. Era pe treptele cantinei când am trecut pe lângă el. A făcut un pistol cu degetele și l-a îndreptat fix spre capul meu. N-am știut ce să fac. Părea diliu de tot. Părea c-o să mă omoare și nimeni nu putea să-l oprească.

X-Fire:

— Pac!

A tras cu pistolul. Am simțit gheață în stomac și bășina-ciocănitoare mi-a scăpat din mine. De data asta n-a mai fost așa haios. Voiam să vină cineva să se arunce între mine și glonț, numai că dup-aia mi-am amintit că nu era un pistol adevărat. Oricum, era de groază.

Dizzy:

— De ce-ai luat-o la talpă? Rahatul ăsta n-o să-l uităm, omule.

X-Fire:

— Să-ți ții gura, da, Ghana? Pe serioase acuma.

Nici n-aveam de gând să zic ceva, doar știu regulile. Semnul cu pistolul înseamnă că, dacă spui, ești mort. Mi se părea diliu că eram dușmani, era prea de tot. Nici nu știu cum s-a întâmplat. De azi înainte o să-mi prindă bine niște ochi în ceafă.

Terry Abțibild îi căra la picioare lui Asbo de o groază de timp. Nu mai termina odată. Părea diliu. Asbo a găsit niște carne în boschete. Era un picior de ceva. Terry Abțibild îi tot trăgea picioare ca să-i dea drumul din gură, dar el nu voia. Asbo plângea, dar el tot nu înceta. Îmi venea să-l omor pe Terry Abțibild, dar era prea mare. N-aveam ce să fac.

Apoi, după ce ne-am dat mai aproape, lucrurile au început să se lege. Nu Terry Abțibild îi trăgea picioare lui Asbo, Asbo îl mușca pe Terry Abțibild! Era foarte haios. Asbo încerca să tragă halca de carne din tufișuri, însă în loc de asta a nimerit piciorul lui Terry Abțibild. Nu voia să-i dea drumul. Probabil că mirosea a carne. Probabil credea că e o halcă de vacă.

Terry Abțibild:

— Du-te, du-te! Asbo, dă-i drumu'! Pleacă! Asbo!

Terry Abțibild își bâțâia piciorul și urla, dar Asbo nu-l asculta. Te așteptai să-i taie piciorul cu colții.

Terry Abțibild:

— Harri, ajutor! Ia un băț sau ceva. Hai încoace!

Dean a luat o creangă de pe jos și i-a fluturat-o lui Asbo pe la bot. I-a vârât-o chiar sub nas. A fost cam de groază. Asbo are colți ca de rechin. A vârât creanga între piciorul lui Terry Abțibild și colții lui Asbo și atunci a trebuit să-i dea drumul la picior. Terry Abțibild a luat repede de tot bucata de carne și a aruncat-o înapoi în boschete. Asbo s-a dus după ea și Terry Abțibild s-a eliberat.

Era roșu ca focul și transpirat. Și-a privit picioarele atent să vadă dacă nu i s-au desprins cumva.

Terry Abțibild:

— Mulțam, moșule. A luat-o razna când a văzut carnea. Câine cretin.

Asbo a ieșit din boschete cu bucata de carne în gură, de parcă era trofeul lui preferat dintotdeauna. Era foarte fericit, se vedea. A fugit înainte să-i furăm carnea. Nu-ți puteai lua gândul de la mortul din boschete. Sperai că nu e carnea lui.

Eu:

— Ai omorât vreodată pe cineva?

Terry Abțibild:

— În ultimul timp nu. Dar am jignit rău câțiva oameni. De ce, unde bați?

Eu:

— Toată lumea de-aici vrea să te omoare. Nu înțeleg. Oare o să-l prindă poliția?

Terry Abțibild:

— Pe cine?

Dean:

— Pe ăla care l-a omorât pe băiatul mort.

Terry Abțibild:

— Glumești, ăștia nu-s în stare să prindă nici măcar un țânțar.

Eu:

— Așa ne gândeam și noi. O să-l prindem noi.

Dean:

— E o recompensă la mijloc.

Terry Abțibild:

— Baftă!

Dean:

— Ar trebui să bage câini la înaintare, câinii pot să miroasă orice, este? Câinii miros până și frica.

Se vedea că amândoi aveam același gând, dar eu am fost mai rapid. Am zis primul:

Eu:

— Și dacă pot să miroasă răul?

Dean:

— La asta mă gândeam și eu.

Am făcut un experiment. Ne-a ajutat Terry Abțibild. L-a pus pe Asbo în lesă, ca să nu fugă, și după aia Asbo a stat locului, mâncându-și bucata de carne. Așa de mult îi plăcea, că n-a observat ce făceam. Am închis ochii și mi-am umplut capul cu gânduri ucigașe, numai sânge și crestat, și tăiat, și strivit, și împușcat, și sfâșiat, și vampiri. Mi-am închipuit că sunt criminalul și mă pregătesc să mă pun pe treabă. Am încercat să strâng ghem toate sentimentele astea rele, cât de strâns se putea, apoi repede-repede am deschis ochii și am aruncat drept în Asbo cu ghemul ăla malefic. Am vrut să-l nimeresc în bot. Am scos un strigăt scurt ca să fie mai în forță. Chiar a mers, Asbo și-a ciulit urechile și s-a uitat la mine speriat câteva clipe. Însemna că ghemul îl izbise. Acum știa cum miroase răul. După aia a continuat să-și mănânce carnea.

Eu:

— De-acuma, dacă îi vine miros de ucigaș, o să țină minte și o să facă aceeași față.

Terry Abțibild:

— Numai că fața aia o face și când trage o bășină.

Eu:

— Da, dar dacă se uită la cineva când o face, știi că nu-i vorba de bășini, e vorba de prezența răului. Înseamnă că omul ăla are gânduri ucigașe. Atunci devine suspect. Poți să-l legi cu lesa lui Asbo până vine poliția.

Terry Abțibild:

— Pare un plan solid.

Am avut ocazia să-l testăm imediat: X-Fire, Dizzy și Killa veneau pe terenul școlii. Nu mă temeam, pentru că Terry Abțibild era cu noi, putea să-i facă praf. Era în armată înainte să se apuce de pilit. Dean și cu mine am sărit ca lumea, ca să-l distragem pe

Asbo şi Terry Abțibild să-i poată lua carnea. A aruncat-o înapoi în boschete. De data asta, Asbo nu se mai putea duce după ea, pentru că era în lesă. A uitat de ea când X-Fire s-a împins în mine. De data asta, chiar voiam să se împingă, aşa era destul de aproape ca să-l miroasă Asbo cum trebuie.

X-Fire:

— Ia-ți câinele de pe mine, omule.

Terry Abțibild:

— Vezi pe unde mergi atunci. Care-i problema?

Asbo s-a pus imediat pe muncă. I-a amuşinat pe toți de parcă erau tot nişte hălci de carne. Ne-am tot uitat să vedem dacă nu face fața malefică. Dacă ciulea urechile sau dacă făcea ochi trişti, ştiam că dădusem peste ceva serios. Au încercat să-l ocolească, dar Terry Abțibild a tras de lesă, ca Asbo să stea în fața lor. Încă nu terminase. A sărit la Killa şi a făcut nişte ochi mari de tot. Mă jur, era mult prea tare! Îl mirosea direct la biluțe.

Killa:

— Eu nu glumesc, în p… mea, ia-l de pe mine!

Killa a scos o şurubelniță din pantaloni. Am văzut-o cu ochii mei.

Terry Abțibild:

— Ce vrei să faci cu aia, să-i dai în cap lu' mutu'?

X-Fire:

— Bag-o la loc, frate.

Terry Abțibild:

— Mai bine-l asculți pe tovarăşu' tău. Du-te fuguța acasă, până nu ți se topeşte înghețata, bine?

S-au cărat. Urechile lui Asbo erau tot ciulite. Parcă vedeam gândurile ucigaşe în aer, se lipeau de noi ca nişte fluturi dilii după trăsnet. Voiau să ne omoare, se vedea. Testul a fost un mare succes. A stârnit alte întrebări: dacă voiau să omoare pe toată lumea, care parte a dorinței îl privea pe băiatul mort? Cum deosebeai un păcat de altul dacă toate aveau aceeaşi formă? Mă jur, uneori e tare greu să fii detectiv, toată ziua ai capul plin de întrebări. Îmi doream

să le fi pus capăt când avusesem ocazia, dar nu gândeam tocmai clar.

Am plecat acasă cu Terry Abțibild. Asbo alerga în fața noastră. Din când în când, se uita să vadă dacă suntem încă în spatele lui. Era dur de tot.

Terry Abțibild:

— Maică-ta nu vrea un ceainic? Nou-nouț, opt lire. Are filtru şi tot. La magazin face douăzeci.

Eu:

— Nu cred. Nu-i place când lumea fură.

Terry Abțibild:

— Bravo ei. Şase lire? Tu ce zici, Morcoveață?

Dean:

— Nu, mersi.

Terry Abțibild:

— Cum vreți. Haide, Asbo, pe-aici!

Dacă Asbo îi ajută să-l prindă pe criminal, o să primească o parte din recompensă. Pun pariu că de banii ăştia o să-şi ia un ditamai osul şi oameni care să-l scarpine pe burtă toată viața!

Oamenii care nu-l urmează pe Dumnezeu se numesc necredincioși. Sunt pierduți în beznă și nu pot să simtă nimic, sunt goi pe dinăuntru ca un robot din care s-au scos toate firele. Când se întâmplă ceva bun, nici nu simt și nici nu-și dau seama când fac ceva rău. Mă jur, tre' să fie tare plictisitor. Așa sunt vampirii. Vampirul n-are suflet, nici sânge, de-asta e trist tot timpul.

Pastorul Taylor:

— Din frică fac asemenea lucruri. Se tem de adevărul eternei Promisiuni a lui Hristos. Trebuie să-i compătimim și să ne rugăm pentru ei. Trebuie să-i iertăm pentru slăbiciunile lor. Acum sunt la mâna lui Dumnezeu.

Domnul Frimpong:

— Dacă-i mai văd, îi bat cap în cap. Derbedei.

A fost tare haios când domnul Frimpong a zis derbedei. Nu voia să-i iasă așa de haios, dar așa a ieșit. A trebuit să-mi mușc buzele.

La biserică era foarte liniște. Domnul Frimpong nici n-a cântat. Nu părea corect. Nici nu încerca. Asta se-ntâmplă când ești doborât la pământ, nu te mai străduiești așa de tare. Domnul Frimpong ne-a arătat genunchiul, avea o gaură mare în el, cu otravă înăuntru. Se vedea că se mândrește cu el.

Domnul Frimpong:

— Ia uitați-vă. Bandajul are argint în el, pentru infecție. N-a încercat nimeni să-i oprească, nici măcar un om. Cum așa?

În Anglia nu te-ajută nimeni dacă pici pe jos. N-au de unde să știe dacă ești serios sau e doar o șmecherie. E prea greu să-ți dai seama ce-i adevărat și ce nu. Chiar mi-a lipsit vocea domnului Frimpong. Era prea diliu să nu se audă. E ca atunci când Agnes își

ia la revedere de la mine, îi simt vocea în ureche încă mult timp după aia. Chiar mă gâdilă. E minunat.

Eu:

— Pa-pa, Agnes!

Agnes:

— Papăă!

Uneori o simt încă și când mă duc la culcare.

Mama:

— Chiar i-au furat haina lui Harrison. Vă vine să credeți? Chiar nu le pasă de nimic.

Domnul Frimpong:

— Pun pariu că au fost băieții care m-au aranjat pe mine. Derbedei.

Au reparat fereastra bisericii, dar încă se văd cuvintele urâte care nu s-au șters ca lumea. Ne dau târcoale ca niște șoapte drăcești care pândesc să te înhațe. N-am putut să mă concentrez în timpul rugăciunii pentru că tot îmi aduceam aminte de ele. Rugăciunea părea în regulă cum o spunea pastorul Taylor, dar în capul meu nu ieșea bine.

Eu:

— Doamne Dumnezeule, te rog, fă în pula mea să nu se mai întâmple toate rahaturile astea nasoale. Mersi frumos și du-te-n pula mea. Amin.

Mă jur, noroc că era doar în capul meu! Principala mea superputere ar fi că mă fac invizibil. De la colțul de crocodil mi se trage. De-asta nu m-a văzut domnul Frimpong când a fost doborât la pământ. Eram acolo, dar nici n-a știut. Colțul de crocodil mi-a dat putere invizibilă, alt motiv nu găsesc. Știam eu că-i special, de-asta mi l-a dat tata.

Coardă, curvă și bagabelă înseamnă același lucru. În Anglia, dacă o fată are tatuaj, înseamnă că e bagabelă. Mama lui Jordan are un tatuaj cu un scorpion pe umăr. Nici nu încearcă să-l ascundă, toată lumea îl vede, pentru că poartă doar maiouri. Mi se pare prea

diliu. Mamele nu trebuie să aibă tatuaje, astea ar trebui să fie doar la bărbați. Chiar și unul din ăsta dur cum e scorpionul. Dacă mama și-ar face tatuaj, m-aș căra. M-aș duce să trăiesc pe malul râului, nu mi-ar trebui decât un cort și o praștie ca să prind veverițe.

Să vezi numai cât de departe pot să trimit mingea mea nouă. Mingile de fotbal din piele adevărată sunt mult mai bune decât cele din plastic. Pot să trag un șut până hăt în cealaltă parte a holului și nici nu o ia vântul, rămâne aproape de pământ, ca o rachetă. Așa îi spune Jordan.

Jordan:

— Asta o să fie rachetă, omule!

Jordan a izbit-o în picioarele mele. A tras cu toată forța, ca să doară. Îi place la nebunie când mă păleşte. Încerc să mă dau din drum, însă mingea mă lovește de fiecare dată, parc-ar fi magnetică sau ceva. E foarte enervant.

Jordan:

— Da! Te-am nimerit! Bulangiule! Repede, uite-o pe Lil Scrum! Dă-o-ncoa!

Lil Scrum intra pe ușă. I-am pasat mingea lui Jordan.

Jordan:

— Prefă-te că n-ai văzut-o.

Lil Scrum locuiește la etajul 2. O cheamă Lil Scrum pentru că adună chiștoace vechi de pe jos. Am văzut-o cu ochii mei. Nu le fumează niciodată, doar le bagă în buzunar. E cel mai bătrân om pe care l-am văzut vreodată, are cel puțin două secole. Când era ea mică, nu existau mașini și fiecare zi era un război. Mereu poartă aceeași rochie, fără haină sau șosete, până și când plouă, și are picioare slăbănoage, ca de pasăre. Nu știe să zică decât:

— Ce mama dracului!?

Mă jur, chiar e de groază rău. Ar putea să mă ucidă într-o clipă dacă ar vrea. A mai ucis o groază de copii, dar poliția nu poate s-o prindă pentru că face farmece să-i țină departe de cumplitul adevăr. M-am prefăcut că n-o văd. Am rămas cu ochii la minge. Lil Scrum a apăsat pe butonul liftului. M-am pregătit să fug.

Jordan a trimis mingea spre ea cu putere. A izbit-o super-tare chiar în picioare. Nu se aştepta. Chiar s-a auzit cum îi trosnesc oasele.

Lil Scrum:

— Ce mama dracului?!

Jordan:

— Pardon! A fost un accident!

A venit liftul şi Lil Scrum s-a urcat. Jordan iar a trimis mingea spre ea. A izbit-o drept în faţă şi a sărit înapoi afară.

Jordan:

— Baborniţă cretină!

Lil Scrum s-a uitat drept la mine înainte să se închidă uşile, avea ochi albaştri plini de furie. A crezut că eu am fost. Nu-i deloc drept, eu n-am vrut decât să mă joc cu mingea. Ajunge să te calce pe nervi când trag bombe din astea una-două. Acum Lil Scrum este nemesisul meu (aşa îi zice Altaf răufăcătorului care încearcă să-l distrugă pe supererou). Sper doar că puterile mele sunt mai mari decât ale ei.

Eu:

— De ce-ai făcut chestia aia, acuma o să ne omoare!

Jordan:

— Nu fi pe invers, dacă vine după noi, o s-o crestez şi gata, este?

Jordan mi-a arătat cuţitul lui. Nici n-am văzut de unde l-a scos. Nu mă aşteptam nici într-un milion de ani. Are mâner verde, cum au cuţitele din suportul maică-mii. E ca cuţitul ei de roşii. Chiar arată prea mortal pentru roşii.

Jordan:

— E cuţitul meu de război. Nimeni nu mă pizdeşte pe mine, omule. Ascultă la mine, când o să-nceapă războiu', o să fiu pregătit.

Se uita la cuţit fix de tot, de parcă era chestia lui preferată din toată lumea. Făcuse ochii cât cepele. Mi-a arătat cum să-l port ca să nu-l vadă nimeni. Îl pui lipit de picior. Trebuie să ţii de mâner,

ca să nu-ți cadă pe jos prin cracul pantalonilor. Cel mai bine iese când ai pantaloni elastici în partea de sus. Altfel, bagă-l pur și simplu în buzunar.

Jordan:

— E super-ascuțit, ia uite.

A scrijelit cu cuțitul pe perete. A scris p… cu el de parcă era pix, literele se vedeau ca-n palmă.

Jordan:

— Ar trebui să-ți iei și tu unul, ai nevoie. Îți iau eu, maică-mea are o groază.

Eu:

— Nu, mersi. De fapt, n-am nevoie.

Jordan:

— Sigur că ai, toată lumea are nevoie de-așa ceva. Încearcă să faci rost de unu' ca al meu, așa o să fim frați de război, este? Care-i treaba, nu vrei să fim frați?

Ținea cuțitul sub nasul meu. Învârtea lama prin aer de parcă încerca să deschidă o încuietoare cu ea. Aveam impresia că eu eram încuietoarea aia. Totul se mișca în reluare până a lăsat iar cuțitul în jos.

Jordan:

— Căcat, să fi văzut ce moacă ai făcut, omule! Te căcai pe tine de frică!

Eu:

— Ba nu! Nici măcar n-ai haz!

Toată lumea zice că e război, dar eu n-am văzut așa ceva încă. Sunt o groază de războaie care se petrec în același timp:

<u>Războaie</u>
Copii contra profi
Liceul Northwell Manor contra Liceul Leabridge
Gașca de la Dell Farm contra Gașca de la Lewsey Hill
Puștii emo contra lumina soarelui

Turcia contra Rusia
Arsenal contra Chelsea
Negru contra alb
Poliție contra puști
Dumnezeu contra Allah
Chicken Joe's contra KFC
Pisici contra câini
Alieni contra predatori

Eu n-am văzut niciunul. Dac-ar fi război, ai ști, pentru că toate ferestrele ar fi sparte, iar elicopterele ar avea mitraliere montate. Elicopterele nici măcar n-au mitraliere, doar reflectoare. Nici nu cred că e vreun război. Eu nu l-am văzut.

Nici măcar nu știu de partea cui sunt. Încă nu mi-a zis nimeni. Contra înseamnă împotriva.

Când mama era la duș, am luat cuțitul de roșii din suport. A fost doar de probă. Trebuia să ai mare grijă la vârful ascuțit. L-am ținut ca un mardeiaș, am crestat aerul de parcă era un dușman. Mi l-am vârât în pantaloni. Am umblat de colo-colo așa și mi-am închipuit că era război. Mi-am închipuit că Dumnezeu a uitat de mine, așa că puteam să fac toate relele care se fac la război fără să le simt măcar.

Eu:

— Suntem în război! Dumnezeu a uitat de mine! Tata a uitat de mine! Toate becurile de pe stradă sunt sparte și ne fugăresc lupii! Fiecare să-și vadă doar de grija lui!

(Am zis-o doar în cap.)

Într-un sfârșit a trebuit să pun cuțitul la loc, prea era de groază. E prea ascuțit. Mă tot așteptam să-mi tai piciorul cu el. Nu poți să ții cuțitul în pantaloni tot timpul, s-ar putea să uiți de el când te așezi, să-ți intre în picior și să-ți iasă pe cealaltă parte. Dacă începe un război, mai bine mă car, e mai ușor așa. Eu alerg cel mai rapid din toate clasele a șasea, doar Brett Shawcross poate să mă prindă.

Ross Kelly e așa cum e pentru că i-a pus cineva acid în lapte când era mic. Toată lumea crede. Întotdeauna scoate limba când își scrie răspunsurile, el zice că-l ajută să se concentreze, dar așa doar arată sărit. Am încercat și eu să scriu cu limba scoasă: n-am reușit să scriu mai repede. Doar mi-a înghețat și mi s-a uscat limba.

Dacă Ross Kelly o mai strigă o dată pe Poppy Sifoane o să-l arunc pe fereastră. L-am lăsat să se uite prin binoclul meu doar pentru că s-a milogit ca un câine.

Eu:

— E rândul lui Poppy!

Ross Kelly:

— N-are ea nevoie de binoclu, are deja două sifoane.

Poppy:

— Ia scuteşte-mă!

Eu:

— Da, măi Urme de Frână, ia scutește-o!

M-am dus la fereastra cantinei și Poppy a rămas lângă treptele bibliotecii. După aia m-a privit prin binoclu. Când m-am întors, a trebuit să zică ce făceam.

Poppy:

— Mergeai în reluare. Te-am văzut.

Eu:

— Nu în reluare, eram robot.

Poppy:

— Cum zici tu. Mie mi-e totuna.

Eu:

— Nu mă vedeai în ceață, nu? Se vedea de-aproape?

Poppy:

— Da.

Eu:

— Vezi, ți-am zis eu că sunt adevărați.

Poppy:

— Te cred, te cred!

Mi-am băgat binoclul înapoi în geantă, să nu se spargă. Nimeni nu știe pentru ce sunt, în afară de Dean și de mine. Nici măcar lui Poppy nu pot să-i spun despre caz. Trebuie s-o protejez în caz că ucigașul încearcă să-i facă vreun rău ca să lovească în mine. Mereu fac așa ceva: răpesc nevasta detectivului și îi taie degetele de la picioare unul după altul, până când detectivul se dă bătut. În caz că Poppy întreabă, binoclul e doar pentru păsări și pentru jocuri de distanță. E mai sigur așa. Poppy e acum prietena mea. A fost simplu. Nici măcar n-a trebuit s-o întreb dacă vrea, doar am bifat căsuța.

Până acum am adunat cinci amprente. Pe ale lui Manik, Connor Green, Ross Kelly, Altaf și Saleem Khan. Le-am cerut pe-ale lui Chevon Brown, Brett Shawcross și Charmaine de Freitas, dar mi-au zis toți să mă duc în p—— maică-mii.

Dean:

— Avem nevoie de amprente curate ca să le comparăm cu ale criminalului și așa să le eliminăm din anchetă.

Eu:

— S-a-nțeles, căpitane. Se ocupă băiatul.

Mi-am pus toate bucățile de scotch cu amprente pe ele în ascunzătoarea mea specială, cu colțul de crocodil. Le-am învelit în hârtie ca să nu se umple de praf sau fire de păr. Camera mea e acum cartierul general. Nimeni nu intră fără parolă și n-am zis nimănui care-i parola (e porumbel, după porumbelul meu. Nimeni n-are cum s-o afle dacă o zici doar în gând).

De fapt, treaba amprentelor nu e să le folosești ca metodă de identificare. E doar un accident, pentru că fiecare are alt model.

Amprentele sunt doar pentru pipăit. Le ai ca să deosebești diverse texturi și suprafețe. Așa ne-a zis domnul Tomlin.

Domnul Tomlin:

— Amprentele sunt compuse din șănțulețe în piele. Când îți treci vârful degetelor pe o suprafață, se declanșează vibrații, iar aceste șănțulețe de frecare amplifică vibrațiile, astfel încât semnalele trimise către nervii senzoriali sunt mai puternice, iar creierul poate să analizeze textura mai bine.

Eu:

— Ca să simți cum sunt obiectele de aproape.

Domnul Tomlin:

— Exact.

N-am putut să-mi ard degetele, așa că am hotărât să le îngheț. Era a doua metodă ideală ca să le amorțești. Voiam doar să văd cum se simte tanti Sonia, cu degetele ei arse. Voiam să văd dacă era adevărată faza cu apropierea obiectelor. Am scrijelit niște zăpadă de pe fundul frigiderului și am pus-o grămadă într-un castron.

Eu:

— Poți să faci degerături de la zăpada din frigider?

Lydia:

— Nu te prosti. Normal că nu poți.

Eu:

— Dar dacă stau cu mâna pe ea foarte mult timp? Să zicem o oră întreagă. Atunci s-ar putea să fac. Nu vreau să-mi moară, vreau doar să le îngheț un pic. Nu mă lăsa să le îngheț prea mult, bine? Să-mi spui când se face juma' de oră, ar trebui să fie de-ajuns.

A luat o groază până mi-au amorțit degetele. Chiar m-a durut. Răceala din degete era așa de rece, că mă ardea. Îmi tot venea să-mi scot degetele, dar trebuia să le las în zăpadă ca să iasă treaba. Lydia se uita la Hollyoaks. Băiatul ăla iar se pupa cu ălălalt. M-am lăsat distras de senzația de dezgust. M-am făcut că nu-mi văd degetele. M-am făcut că nici nu sunt degetele mele.

Eu:

— Cronometrezi?

Lydia:

— Nu mă deranja! Mă uit!

Când degetele mi-au amorțit într-un târziu, parcă îmi căzuseră. Nu le mai simțeam deloc. Mă jur, era tare diliu. Am luat un pepene galben și l-am pipăit. Chiar funcționa! Nici nu simțeam modelul de pe coajă. Parcă nu mai aveam degete din piele, parcă erau din nimic. Mă jur pe Dumnezeu, era cea mai dilie chestie pe care am văzut-o vreodată.

Am încercat cu perna de pe canapea. Nici nu simțeam modelul. Sunt doar dungi, dar nu le simțeam deloc. Apăsam ca lumea, dar nu se întâmpla nimic. Parcă nici nu eram acolo, ci eram doar un spirit. Am pipăit penele de pe costumul de papagaliță al Lydiei. Nu păreau destul de moi, erau prea departe. Am pipăit fața Lydiei. De-abia dac-o simțeam. Am încercat cu nasul ei, cu buzele ei, cu obrazul ei și cu urechea ei. Am încercat cu toate. Toate păreau departe, de parcă era doar un vis.

Eu:

— E diliu de tot! Ar trebui să încerci.

Lydia:

— Fugi de-aici! Lasă-mă! E rece!

Am încercat să iau o alună de pământ, dar era prea complicat. Nu reușeam. Era foarte haios. Îți vezi degetul pe alună, dar nu-l poți face s-o culeagă. O tot scapi. E super-enervant. Te simți foarte cretin. M-am oprit doar când și uitasem cât a trecut. Lydia nu mai cronometra de o groază de timp.

Eu:

— Experimentul a fost un succes absolut!

Lydia:

— Ești un retardat absolut!

Chiar e de groază la început, ai impresia că amorțeala o să țină la infinit. Atunci mi-a fost milă de tanti Sonia. Eu încă îmi aminteam cum sunt lucrurile la pipăit, pot să-mi înșel degetele cu ajutorul memoriei. Dar ce se întâmplă dacă ai încercat să simți ceva nou-nouț, pe care nu-l cunoști deja? Mi-am închipuit că sunt

tanti Sonia și că eram într-o țară nouă, unde totul era nou-nouț. Nu-mi aminteam cum sunt lucrurile la pipăit, pentru că nu mai fusesem acolo. Era foarte de groază.

Eu:

— Și dacă e noapte și se ia lumina peste tot și izbucnește un incendiu, cum o să nimerească afară?

Lydia:

— Nu știu. Nici n-o să se întâmple așa ceva.

Eu:

— Și dacă se întâmplă? O să se facă scrum ca o felie de pâine.

Chiar m-a luat greața, nu voiam să mă gândesc la asta. Când începe să se ducă amorțeala, simți furnicături în degete. Mă jur, a fost o mare ușurare. Însemna c-o să revină la normal. Dacă ar trebui să rămân amorțit la nesfârșit, ar fi prea enervant. Ar trebui să apuc obiectele cu gura, ca un câine. Toată lumea mi-ar spune Băiatul-câine. Nici nu vreau să mă gândesc, ca să nu se adeverească.

Lydia se oftică doar pentru că nu e bună de detectiv. Nu vrea decât să facă păr când crește mare. Toate fetele nu vor decât să facă păr.

Eu:

— Slujba mea e mai tare. Detectivii prind răufăcătorii și poți să mergi cu mașina cât de rapid ai chef.

Miquita:

— Da, dar detectivul nu are pistol. Răufăcătorul are. Și nu tre' să ceară ce vrea, pune mâna și ia. Detectivul e doar un funcționar cu ținta-n spate. Eu nu vreau să muncesc pentru nimeni, frate.

Miquita îi călca părul Lydiei cu placa. O s-o snopească mama când află.

Eu:

— Pun pariu c-o să ia foc.

Lydia:

— Ce?! Ba nu.

Eu:

— Pun pariu că da.

Lydia:

— Nu ne deranja!

Eu:

— Pot să mă uit dacă așa am chef.

Lydia n-are cum să mă oprească dacă vreau să mă uit. Eu sunt bărbatul casei.

Lydia:

— Să nu mă arzi, bine?

Miquita:

— Nu-ți face griji, omule. Am făcut-o de destule ori.

Chanelle:

— De două ori.

Miquita:

— Și? Le am, este? M-a învățat tanti-mea, ea a învățat la mititica.

Mătușa Miquitei era falsificatoare. E atunci când se cumpără ceva cu un bilet, numai că nu e un bilet adevărat, ci, de fapt, l-ai desenat tu.

Toată chestia ia o groază de timp. Nu calci decât un pic de păr o dată. Trebuie să te miști super-încet, ca să nu ia foc, mai întâi o parte, apoi cealaltă. E foarte relaxant. Era să adorm. A trebuit să facem o pauză. S-au făcut că beau șampanie în loc de suc de mere.

Ți-am zis. Fetele sunt foarte proaste.

A fost foarte haios să mă uit cum se chinuia Lydia să stea nemișcată. Se concentra la greu. Chiar se temea de placă. Când s-a apropiat de pielea ei, a strâns bine ochii.

Lydia:

— Ai grijă la urechi.

Miquita:

— De ce, ce-o să facă?

Lydia:

— Nu te prosti.

Părul Lydiei chiar se turtea. Se întâmpla sub ochii noștri. Arăta meseriaș. Lydia era foarte fericită, se vedea. Se tot admira în oglindă. Se îndrăgostea de ea. Mă jur, era foarte haios.

Eu:

— Îți vine să te pupi singură. Haide, pupă-te!

Lydia:

— Nu ne deranja!

Miquita:

— Stai, omule, locului, o să te ard.

Ținea placa chiar lângă urechea Lydiei. Ieșea fum din ea. După aia Miquita a făcut o moacă dură. Așa, din senin. Nu mai râdea.

Miquita:

— Ești cu noi?

Lydia:

— Ce tot zici acolo?

Miquita:

— Știi ce vreau să zic. Ești cu noi sau împotriva noastră, este?

Placa era chiar deasupra ochiului Lydiei. Mai să-l atingă. Îi intra fum în față. Am simțit gheață în burtă. Chanelle a mâncat ultimul biscuit Oreo.

Chanelle:

— Las-o, omule, nu-i nevoie. Știe care-i faza, este?

Miquita:

— Tacă-ți gura. Nu mă face să-ți dau viteză. N-ai văzut nimic. Nu știi nimic, bine?

Totul se mișca super-în reluare. Miquita apropia placa, apoi o trăgea ca într-un joc diliu. Simțeam frica Lydiei, mă speria și pe mine. M-am pregătit de parcă era un năvălitor în casă. Mi-am făcut planul în cap: ia cuțitul din suport, crestează năvălitorul până-l orbești, împinge-l afară și după aia în lift. Cineva să cheme poliția. Crestează-l repede de tot, ca să nu trebuiască să simți nimic. E doar autoapărare. Lydia a închis ochii. Mi-a venit miros

de păr ars înainte să se întâmple. Parcă toate păsările au căzut din cer moarte.

Lydia:

— Te rog. Nu știu nimic. Sunt cu voi, sunt cu voi.

Lydia a deschis ochii. S-a uitat în oglindă: doar un petic micuț de pe obraz era lucios și roșu. L-a pipăit super-încet, de parcă era un sărut. Îmi place la nebunie să aștept să crească la loc găurile, pielea nouă te face mai puternic. Asta-i partea mișto când te tai sau te arzi.

După-aia fața Miquitei s-a înmuiat dintr-odată. I-a căzut toată bățoșenia și Miquita a revenit la normal. S-a întâmplat super-rapid. Chiar am avut impresia că a fost doar un vis care-a luat-o razna.

Miquita:

— Privește tot în față, da? O s-arate super-belea, crede-mă. Stai locului, că nu vreau să te rănesc. Nu trebuia să te miști.

Lydia:

— Îmi pare rău.

Am putut iar să respir. Lumea s-a trezit la loc. Când a fost gata, părul Lydiei chiar arăta meseriaș. Era foarte neted și tot. A meritat să aștepte.

Eu:

— Ho! Arată tâmpit! Arăți ca o bivoliță!

(Trebuia s-o iau dur, chiar dacă nu eram sincer. Dacă îi spui unei fete că arată bine, înseamnă că o iubești prea mult.)

Chanelle:

— Ba nu, arată bengos.

Miquita:

— Sunt mult prea tare! Ce pot să fac?

Le-am luat amprentele pe o bucată de scotch. Chanelle mi le-a dat imediat, dar Miquita nu voia să coopereze. Apoi mi-am amintit ce mi-a zis Dean:

Dean:

— Dacă nu-ți dau degetul, dă-le ceva de băut. Așa, amprenta o să rămână pe pahar. Floare la ureche.

Miquita se crede tare deșteaptă. Cine râde la urmă râde mai bine! Nu mi-au trebuit amprentele Lydiei. Nu e suspectă, e soră-mea. Nici n-a plâns când chiar a venit arsura.

Lydia își omora costumul de la Clubul de Dans. Apucase foarfeca și tăia și spinteca, parcă era un rechin diliu. Avea ochii uzi și se tot oprea ca să se roage. Parcă era un vis diliu. Nici nu puteai să te miști, trebuia să te uiți în continuare, să vezi ce-o să se mai întâmple. Era ca atunci când Abena și-a băgat în nas sârma de umeraș, ca să-l facă să arate ca un nas de obruni (credea că asta fac ei de are forma aia). Toată lumea știa că n-o să meargă în veci, așteptau doar să se întâmple o nenorocire mare. Parcă-și pierduse mințile.

Am tras un picior în ușă. Trebuia s-o opresc înainte să se dilească prea tare și să nu-și mai poată reveni.

Lydia:

— Acuma ești fericit?

Eu:

— Ce faci?

Lydia:

— Tu ce crezi că fac? Nu m-ai crezut că nu-i sânge. Mă crezi mincinoasă. Acuma mă crezi?

Eu:

— Nu vrei să-l păstrezi? Credeam că-ți place la nebunie.

Lydia:

— Nu, nu-mi place, e tâmpit. Oricum urăsc Clubul de Dans. Totul e o porcărie.

Nu înțelegeam ce se întâmplă, dar am ajutat-o oricum. Am scos pe balcon costumul de papagaliță. Era harcea-parcea, ca o mortăciune. Îi lua o groază până jos. Când o să atingă pământul, totul o să se termine și o să poți s-o iei de la capăt. Am aruncat amândoi bucățile. Le-am privit cum cad ca o ploaie mare și lentă. Ploaia până la urmă tot spală sângele. Erau niște puștani jos. Au stat să-i plouă cu zdrențele noastre, le-au luat de pe jos și le-au

făcut pene la loc. Au început să se fugărească cu ele ca niște papagali dilii și să le arunce ca pe niște bombe ușoare de tot.

Lydia:

— Să nu zici nimănui ce-am făcut, bine?

Eu:

— Știi de la cine era?

Lydia:

— Nu, jur pe Dumnezeu. Eu doar am dus hainele la spălătorie, atâta. A fost doar o probă.

Eu:

— Nu mi-a furat nimeni haina. Am aruncat-o la ghenă.

Lydia:

— De ce?

Eu:

— Nu tre' să-ți zic dacă nici tu nu tre' să-mi zici.

Lydia:

— Bine.

Eu:

— Jordan a aruncat odată o pisică la ghenă.

Lydia:

— Ba nu, te ia la vrăjeală. Prea le crezi pe toate.

Ne-am tot uitat până când puștii s-au săturat și au aruncat penele pe jos. Toate bucățile prăbușite păreau leșuri adormite. Am zis în minte că-mi pare rău, dar cuvintele nu mai erau triste, erau puternice. Puternice ca să ne apere de ce-o să fie, ca un colț de crocodil pentru noi toți.

E mai bine să nu ne vedeți când venim, credeți-mă. Aveți scopuri de atins, obligații de respectat, toate lucrurile astea omenești. Tocmai de lucrurile pe care le faceți, prefăcându-vă că moartea nu vă așteaptă după colț, depinde ce expresie o să ia fața ei când o să dați nas în nas cu ea. Vedeți-vă de toate treburile astea cât aveți chef. Luați deciziile care sunt de luat, răspundeți la telefon. Trăiți în vâltoarea momentului și monumentele vor urma de la sine, șlefuite din marmură după ce voi nu mai sunteți sau modelate în lutul celor încă vii.

Mi-am luat adidași noi. Se cheamă Diadora. Ați auzit de ei? Mă jur, sunt meseriași de tot. Mama a văzut ce mi-am făcut la adidașii Sport.

Mama:

— Ce-i cu pantofii tăi? Nu mai sunt buni de nimic.

Eu:

— Voiam Adidas.

Lydia:

— Nici măcar nu le-ai desenat drept. Toate liniile sunt strâmbe de tot. Arată pe invers.

Eu:

— Ba fața ta e pe invers.

Mama:

— Ho! Mai terminați-o cu pe invers ăsta! Nu-i nimeni pe invers!

Ne-am dus la magazinul canceroșilor. Acolo vând și adidași. Diadora au fost cei mai mișto. Numai ei mi-au venit. Am avut un noroc chior. Sunt albi peste tot și sigla Diadora e albastră. Sigla

Diadora arată ca o săgeată sau ceva din spațiu. Erai sigur că o să alergi super-rapid în ei, îți dădeai seama din prima.

Nici nu par second. N-au decât câteva zgârieturi mici pe ei. Primul proprietar a avut mare grijă de ei. Doar că i-au crescut picioarele prea mari. Am încercat să ne imaginăm cum era primul proprietar:

Lydia:

— Pun pariu că era urât și avea picioare puturoase, cu bube peste tot.

Eu:

— Ia nu te face! Nici măcar nu miros. Pun pariu că era cel mai tare la fotbal și la alergat.

Mi-am închipuit c-a lăsat o parte din spiritul lui în adidași și o să mă ajute să pasez drept și să alerg kilometri întregi.

Lydia:

— Să nu zici nimănui de unde i-ai luat, o să se ia de tine.

Eu:

— Dacă sunt de la canceroși, nu înseamnă că au cancer.

Toată lumea zice că obiectele din magazinul canceroșilor au cancer. Sunt proști. Cu adidașii mei noi alerg mai rapid decât oricând. Când îi port, mă simt în stare să alerg la nesfârșit, fără să trebuiască să mă mai opresc. Chiar i-am încercat pe hol, unde podeaua e super-lucioasă și scot un chițăit baban de tot. A fost mult prea tare.

Zgomotul chiar seamănă cu scârmâz. Asta dacă ciulești urechea ca lumea. Merge până și cu adidași Diadora, nu doar cu pantofii asistentelor.

Lui Poppy îi plac la nebunie Diadorele mele. I se par meseriașe. De-asta ne potrivim, pentru că ne plac aceleași lucruri. La amândoi ne plac Diadorele și Michael Jackson și amândoi preferăm strugurii roșii, decât ăia verzi. E ușor când ai prietenă. Nu trebuie decât s-o ții de mână uneori. Altă datorie n-ai. Restul timpului trebuie doar să te distrezi normal. În pauză Poppy și cu mine stăm pe scările de la aripa de științe. Uneori îmi dă misiuni

de făcut. Alteori trag o repriză de moonwalking pentru ea sau cânt un cântec sau zic un banc. Lui Poppy îi place mult când fac ceva pentru ea. Uneori am chef să mă joc de-a teroristul sinucigaș, dar Poppy vrea să stau cu ea. Chiar nu mă deranjează. Chiar vreau să stau cu ea.

La început am ținut-o de mână cu degetele drepte și lipite. Lui Poppy nu i-a plăcut deloc.

Poppy:

— Așa ții copiii mici! Uite-așa se face.

Corect e să-ți amesteci degetele cu ale celuilalt. Așa e mai sexy. Fetelor le place mai mult așa. Îți transpiră ca lumea mâna, dar e oricum minunat. Doar unele reguli sunt altfel aici, când e vorba de prietene. Nu poți să le fugărești și să le faci vânt ca să cadă pe jos. E interzis. Doar le ții de mână. E mai frumos din partea ta.

Poppy m-a lăsat să-mi pun ochelarii ei. Nu-i trebuie decât pentru citit. Nu sunt ca ochelarii de moși, sunt micuți și drăguți. Tot cea mai frumoasă e și cu ei pe nas.

Eu:

— N-o să-i sparg.

Poppy:

— Știu. Îți stau bine. Cum se vede?

Eu:

— E cam diliu!

Când un om normal se uită prin ochelari, toată lumea pare strâmbă. Mă jur, e dur de tot. Nici nu vedeam pe unde merg. Nu-mi dădeam seama ce era aproape și ce era departe. Când am umblat de colo-colo cu ei pe nas, parcă aveam rău de mare. Era să intru într-un perete. Ochelarii funcționează doar dacă ai ochii deja stricați. Dacă n-ai ochii stricați, nu funcționează. Era foarte haios. Parcă priveam pe sub apă.

Poppy:

— Se vede ciudat doar pentru că n-ai nevoie de ochelari. Arată normal când îi port eu.

Eu:

— Aș vrea să am eu nevoie de ochelari, nu tu.

Poppy:

— Aah, ești drăguț. Mulțumesc.

Mi-a venit să-i spun că era tot cea mai frumoasă. Mi-a venit să-i spun că ea era galbenul meu, dar se uita prea multă lume.

Liniile nu se văd, dar știi că există. Trebuie doar să le ai în minte. Tunelul de după centrul comercial e o linie. Dac-o depășești, ești pe teren alunecos. Nici măcar nu intru în tunel. E prea de groază. Tot timpul e întuneric, chiar și când e soare afară, iar apa din băltoace e de rahat, toxică.

Drumul care trece pe lângă școala mea e următoarea linie. După ea e teren interzis. Cel mai aproape am fost până la stația de autobuz de lângă deal. Mai departe nu am fost.

Următoarea linie e drumul de la capătul râului. Pe cealaltă parte e un McDonald's. N-am fost niciodată acolo, decât cu mama, cu autobuzul. Dacă te duci singur, e alunecos. Drumul ține de Gașca de la Lewsey Hill.

Ultima linie sunt șinele de tren. Sunt super-departe, după râu. N-am ajuns niciodată până acolo. La șine se bat în toate războaiele. E câmp de luptă. Odată Gașca de la Dell Farm și Gașca de la Lewsey s-au încăierat rău de tot acolo. Erau o mie de oameni. Toți aveau cuțite și bâte de baseball și săbii. Unii au murit. Era la început, înainte să mă mut aici.

Jordan:

— Și-au tăiat unii altora brațele, picioarele și tot. A fost bolnav de tot. Încă mai sunt acolo. Poți să vezi cum atârnă brațele și picioarele din copaci. Le-au lăsat acolo ca amenințare.

Nu știu dacă e adevărat. Nici măcar nu știu cum se ajunge la șinele de tren.

Liniile formează un pătrat. Ești pe teren sigur doar în pătrat. Aici ești la tine acasă. Dacă rămâi acolo, nu pot să te omoare. Cel mai mișto când ești la tine acasă e că ai o groază de ascunzători.

Dacă te urmărește cineva și trebuie să scapi, ai mereu unde să te duci. Sunt o groază de alei una lângă alta. Trebuie doar s-o iei pe una dintre ele și ești în siguranță. N-o să te prindă în veci. Trebuie doar s-o ții tot înainte și să fugi fără să te oprești.

Poți să te ascunzi în boschetele de pe terenul școlii. Sunt destul de mari ca să te acopere. Un an întreg a fost un mort în boschete și nu l-a văzut nimeni. Nu l-au văzut decât când s-a vârât un câine ca să aducă bățul aruncat și a ieșit cu o mână în gură.

Mai poți să te ascunzi și în tomberoane. N-o să te caute nimeni acolo din pricina mirosului. Dacă poți să-ți ții respirația, poți să te ascunzi acolo la nesfârșit.

La biserică toată lumea e la ea acasă. Dacă intri acolo, nu poate să-ți facă nimeni nimic, e o lege sfântă. Poți să dai fuga într-un magazin. Dacă poți să te cațări, poți să te sui pe garaj sau în copac. Pot să te vadă, dar nu pot să pună mâna pe tine. Sunt prea grei ca să se cațere. Nu pot să te dea jos decât cu funia. Acasă toată lumea e în siguranță. Ține minte doar să încui ușa!

Dizzy m-a văzut la poarta mare. Nu mă așteptasem și așa era și mai bine pentru el. După ore poți să fugărești cel mai bine pe cineva.

Dizzy:

— Hei, bulangiu', te omor! Mai bine fugi!

Am luat-o la fugă. Nu mă prind niciodată, aleargă prea încet. Uneori fug până acasă, de exemplu când mor de foame. Dar dacă vreau să lungesc urmărirea, o iau șerpește. Am alergat pe lângă parcarea personalului, spre gardul cu țepi. N-am luat-o cu toată viteza. Voiam să creadă că mă poate prinde. M-am oprit la semnul:

Am așteptat să mă prindă Dizzy din urmă. M-am ținut de gard de parcă eram pușcăriaș. Asta l-a șucărit și mai tare. Era foarte haios.

Dizzy:

— Cu mine să nu te joci, omule. Pentru așa ceva o să te belesc rău!

L-am lăsat să se apropie încă un pic și după aia m-am pus iar pe alergat. Am fugit de-a lungul gardului, pe poartă și în jos pe deal, spre tunel. Când am întors capul, Dizzy era încă în vârful dealului, respirând foarte greu, ca un tro-tro stricat. Trebuia să se dea bătut. Încă două sute de puncte pentru Harrison Opoku! Ți-am zis eu că Diadorele mele sunt cele mai rapide!

Am început să alerg pe bune când a venit și X-Fire. Traversa drumul când eu ieșeam din tunel. Când m-a văzut, s-a șucărit rău de tot și s-a năpustit spre mine.

X-Fire:

— Ești mort, jigodie mică!

Mi s-a urcat sângele la cap. Am luat-o la fugă spre biserică. Am încercat să intru, dar ușa era încuiată. Am alergat pe lângă Jubilee Centre și biblioteca mare. Am ținut-o drept înainte, ca să alerg mai repede. Auzeam în spate cum picioarele lui X-Fire izbesc pământul. Îi simțeam gândurile ucigașe desprinzându-se din el și umplând aerul ca o ploaie super-tăioasă.

X-Fire:

— Te omor, în p… mea!

Am ajuns la magazine. Tanti în scaunul auto era chiar în fața mea, era să intru în ea. Am avut doar o clipă de gândire. Am făcut-o fără să-mi dau seama. M-am urcat în spatele scaunului ei auto. Nici n-am apucat să simt cât de dilie e faza.

Tanti din scaunul auto:

— Ce cauți aici? Dă-te jos!

Eu:

— Nu pot! Îmi pare rău!

X-Fire venea în urma noastră. Voiai să meargă mai tare tanti, dar se blocase motorul. Era super-enervant. Chiar părea că ne mișcam mai încet decât dacă am fi mers. Totul s-a oprit. Simțeai c-o să te dea gata încetineala aia.

Eu:

— Grăbește-te, tanti! Calc-o!

Tanti din scaunul auto:

— Dă-te jos de-aici!

Au venit niște puștani în fugă pe lângă noi. Au crezut că-i de joacă. Mi-au arătat degetul murdar în trecere.

Puștanii:

— Băi, pulică!

Tanti din scaunul auto:

— Gata, nu se mai poate așa!

Tanti din scaunul auto a pus frână și m-a silit să cobor. Am întors iute capul, ca să văd ce era în spatele meu. X-Fire se oprise. Dizzy venise din urmă. Amândoi râdeau ca nebunii. Toată lumea râdea.

Dizzy:

— Ce mai mașină ți-ai tras, bulangiule! Îți treb'e carnet pentru așa ceva?

X-Fire:

— Hei, Ghana! Să-i zici la beristu' ăla că dacă-i văd câinele o să-i dau gaură!

După aia s-au cărat la magazine și au luat tot răul cu ei. Mă simțeam chiar ofticat că se terminase urmărirea prea repede. Era prea simplu. Am așteptat să-mi trag sufletul și după aia am luat-o iar la fugă. Într-o clipă am și ajuns-o din urmă pe tanti cu scaunul auto. I-am făcut cu mâna în trecere.

Eu:

— Mulțumesc că m-ați dus! Îmi pare rău de hărmălaie!

Tanti din scaunul auto:

— Valea, obrăznicătură mică!

În Anglia lumea nu se prinde niciodată dacă e o șmecherie sau serios. Cred că au parte de prea multe șmecherii și nu mai știu cum e pe bune. Când o să fiu mare, scaunul meu auto o să meargă mai repede, special pentru urmăriri, și cauciucurile o să fie mai mari, ca să treacă peste hopuri.

Iunie

Baza noastră sunt scările de la turnul meu, alea care ajung la etajul 1. Acolo suntem în siguranță. Doar drogații stau acolo și sunt prea adormiți ca să ne vadă măcar. Eu și Dean stăteam de șest (e doar o altă expresie pentru când te uiți după răufăcători). Trebuie să stăm acolo până vedem că se întâmplă ceva, chiar de-o fi să ia toată ziua și toată noaptea. Am luat Cola cu aromă de cireșe și niște snacksuri Skips în caz c-o să ne ia atâta.

Era rândul meu cu binoclul, iar Dean avea sarcina să ia notițe. Trebuia să scrie ce vedeam, ca să avem probe.

Dean:

— Am încercat să iau mobilul maică-mii, dar îi trebuie. Camera din el e oricum de rahat, are doar 3 megapixeli. Tre' s-o facem ca pe vremuri.

Chiar îmi place cel mai mult ca pe vremuri. Ai mâncat vreodată Skips? Sunt meserie. Au gust de creveți și aroma îți sfârâie pe limbă. E dur.

Eu:

— Tre' să-ți zic tot ce văd?

Dean:

— Nu, doar ce pare dubios. Oameni care par vinovați sau fac ceva ciudat.

Eu:

— Iisus se pune?

Dean:

— Nu, el nu e suspect. Criminalii nu merg pe role, prea sare-n ochi. Așa se trădează din prima.

Eu:

— Așa mi s-a părut și mie.

Iisus trecea pe lângă noi pe role. Nu se lovește niciodată de nimic. E foarte grațios. I se zice Iisus doar pentru că are barbă și plete, doar că sunt sure. Toată lumea zice că arată fix cum ar arăta Iisus dac-ar mai trăi în ziua de azi. Am dat raportul, numai că nu l-am scris.

Eu:

— Iisus vine pe role pe lângă blocuri. E gata să cadă când dă de o crăpătură în trotuar, dar se salvează la timp. Merge mai departe. Un puștan îi arată degetul murdar. Ora?

Dean:

— Doișpe și opt minute.

Eu:

— Recepționat. Nicio întâmplare dubioasă. Detectiv Opoku reîncepe urmărirea.

E dur să pândim din locul nostru de șest. Nu știe nimeni că-l vedem. Mai ales cu binoclul, poți să vezi chestii pe care n-ajungi să le vezi în mod normal. E foarte relaxant. Am văzut că Iisus are un tatuaj cu un șarpe pe braț. Nu știam asta. A fost minunat să aflu. Am văzut o tricicletă pentru copii pe acoperișul stației de autobuz. Și asta a fost minunat.

Vedeam terenul de baschet, dar nu era nimeni înăuntru. Era trist să fii așa de pustiu și de călcat în picioare. Nici nu știu de ce.

Cel mai fain a fost când am văzut cuibul de porumbei. Locuiesc la ferestrele Casei Lăieților (e doar o casă mare și veche unde trăiau orfanii, dar a ars înainte să mă mut eu aici). Chiar îi vedeam cum dorm pe pervazuri. Porumbelul meu nu era, dar alții tot veneau și plecau. Probabil că aduceau mâncare acasă, la nevastă și copii.

Porumbelul:

— Am ajuns! Hai să haliți!

Puișorii:

— Mmmm! Râme, felul meu preferat!

Dean:

— Dă-i încolo de porumbei! Concentrează-te, ai ceva de făcut. Dacă nu vrei cumva să iei tu notițe.

Eu:

— Bine, bine, mă concentrez!

Ne concentram asupra furgonetei de la Chips n Tings. Mereu parchează peste drum de blocul meu. Toată lumea care-și ia haleală de acolo este suspectă, pentru că burgerii lor sunt scârboși de tot. Numai dac-ai fi criminal ai putea să-i mănânci.

Dean:

— E doar un paravan pentru droguri, îți zic eu. Le ascund în ambalaj sau în chifle. Odată le-am cerut cartofi prăjiți și moșul nici n-a vrut să mă servească. A zis să mă duc la McDonald's.

Eu:

— Avea vreun dinte de aur?

Dean:

— Nu, dar fuma o țigară. Dacă fumezi într-un chioșc de fast-food adevărat, consiliul îți închide afacerea. Igienă și siguranță, este? Chiar e dubioasă treaba.

Toți golanii o lălăie pe la Chips n Tings noaptea, fumează și ascultă muzică din mașinile lor, dată tare de tot. N-ai veni cu mașina la un chioșc de fast-food dacă haleala ar fi oribilă. Eu n-aș merge nici pe jos acolo, nici dacă mor de foame. Am rămas nemișcat, ca să nu-mi tremure binoclul. Am rămas cu capul la

cutie, ca să nu ne dăm de gol punctul de observație. Am stat acolo o groază. A început să mă doară dosul de muream, dar nu se putea să mă mișc eu primul. Chiar a început să-mi placă durerea, însemna că sunt un detectiv adevărat.

Dean:

— Ceva?

Eu:

— Încă nu. Un alb neidentificat a venit, a cumpărat un burger, a plecat. Niciun semn de vinovăție.

Dean:

— Ochii-n patru.

Eu:

— S-a-nțeles, comandante. E un răspuns afirmativ la ochii-n patru.

Printre semnele de vinovăție se numără:
Furnicile în chiloți
Vorbitul prea repede
Privirile aruncate în jur de parcă ai pierdut ceva
Fumatul țigară de la țigară
Plânsul în prostie
Scărpinatul
Mușcatul degetelor
Scuipatul pe jos
Izbucnirile de violență din senin
Eliminarea necontrolată de gaze (bășini dese)
Isteria religioasă

Dean le știe pe toate de la televizor. Oamenii nevinovați pot prezenta unele din ele, de exemplu furnicile în chiloți, pentru că trebuie să dea mâna cu primarul. Pe noi ne interesau doar oamenii care prezentau trei sau mai multe în același timp. Trei este numărul magic.

Dean:

— De el ce zici? Fumează și cred că l-am văzut rozându-și unghiile. Focalizează.

Am focalizat.

Eu:

— E în regulă, e Terry Abțibild. Așa fumează el.

Dean:

— Poți să bagi mâna-n foc pentru el? Mie mi se pare un golan curvit. Mai uită-te.

Eu:

— Prezintă doar două semne și amândouă sunt normale la el. S-a oprit doar să ceară un foc. Cred că-i curat.

Dean:

— Ești sigur?

Eu:

— Sunt sigur. Suntem prieteni.

Atunci m-a zărit Terry Abțibild. Tre' să mă fi văzut Asbo întâi, pentru că a început să tragă de lesă și, când Terry Abțibild s-a luat după el, s-a uitat în sus fix la postul nostru. Și-a făcut mâinile căuș ca să-și facă vocea și mai puternică.

Terry Abțibild:

— Ce faci, Harri?

Lui Terry Abțibild îi place la nebunie să te sperie. I se pare tare haios.

Dean:

— Mă f… pe ea de treabă, s-a zis cu ascunzătoarea noastră. Abandonăm misiunea. Căcat.

Eu:

— Îmi pare rău, sergent, a fost greșeala mea.

Dean:

— Poți s-o uiți. Data viitoare eu stau cu binoclul, da?

Eu:

— Bine.

Data viitoare o să mă deghizez, ca să nu mă zărească civilii. Poți să cumperi nas și ochelari falși de la piață, costă doar o liră. Civilii sunt toți ceilalți oameni, care nu sunt criminali sau polițai.

Eu:

— S-ar putea să nici nu mai fie prin zonă. Dac-aș omorî pe cineva, eu aș fugi, ca să nu mă prindă poliția.

Dean:

— O să verifice aeroporturile oricum. Nu, probabil c-o să se dea la fund o vreme, până termină poliția căutările. În curând o să fie omorât un alt puști și o să trebuiască să se concentreze pe el. Atunci ucigașul nostru poate să iasă din ascunzătoare și să-și vadă de treabă ca și cum nimic nu s-a întâmplat.

Eu:

— Nasol.

Dean:

— Știu. Tocmai de-asta avem nevoie de probe, este? Tre' să punem osu' la treabă și să ne apucăm să strângem ADN. Sânge, scuipat, chiar și rahat. Muci. Tot ce poate fi luat de la cineva fără să-și dea seama. Dacă le ții la frigider, nu se strică. Ne trebuie doar niște pungi sau ceva în care să punem mostrele.

Eu:

— Ia stai așa.

Am scos o caramea cu gust de afine din buzunar. Mi-am băgat carameaua în gură și dup-aia am scos cel mai fain muc pe care l-am găsit și l-am băgat în celofanul caramelei. S-a potrivit la fix. Aveai loc s-o îndoiești ca lumea, ca mucul să rămână proaspăt.

Eu:

— Perfect!

Am aruncat bomba cu muci în Dean. S-a ferit la timp. I-am dat o caramea și a făcut și el la fel. A scos un muc mare, l-a învelit într-o bombă și l-a aruncat în mine. Ar merge și cu rahat dacă ar fi doar un pic de tot. Habar n-am cum să fac rost de rahat fără să se prindă omul al cărui rahat e. Nici nu vreau să aflu! Șeful cel mare o să trebuiască să ne plătească în plus pentru așa ceva!

Eu:

— Ce-i aia ADN?

Dean:

— E un pic ca amprentele, dar e pe dinăuntru. Toate celulele din corpul tău au o etichetă micuță, care e numai a ta. Se găsește chiar și pe celulele din rahatul tău, e pe toate. Nu se citește decât la microscop.

Eu:

— Și ce scrie pe ea?

Dean:

— Sunt doar o groază de culori. Dar ordinea lor e altfel pentru fiecare om, de exemplu ADN-ul meu ar putea să fie verde albastru roșu galben și al tău să fie verde albastru verde roșu, toate înmulțite de un milion de ori. Și ordinea hotărăște dac-o să fii deștept sau rapid și ce culoare o să aibă ochii tăi și ce infracțiuni o să faci. ADN-ul hotărăște totul înainte să te naști tu de fapt.

Mi s-a părut dur de tot. De-asta sunt rapid, pentru că Dumnezeu a știut că vreau să fiu rapid. Mi-a dat toate talentele pe care mi le-am dorit înainte să i le cer eu. Mă jur, ADN-ul e o invenție grozavă. Aș vrea să-mi pot vedea culorile, așa aș vedea ce alte talente o să mai învăț în viitor. Sper că unul e baschetul. Am mai scos un muc și m-am uitat la el prin celalalt capăt al binoclului, dar n-am văzut nimic, culorile sunt îngropate prea adânc.

Păcat că ucigașul nu și-a văzut la timp culorile. Așa ar fi găsit culoarea de când l-a crestat pe băiatul mort și ar fi dat cu altceva pe deasupra. Poppy face tot timpul așa. Termină să se dea cu ojă și după aia hotărăște că de fapt nu-i place culoarea și se apucă iar de la capăt. Mă jur, ar trebui să se hotărască la o singură culoare, așa o să se tot dea cu ojă la nesfârșit și n-o să mai aibă când să mă iubească și pe mine!

Lydia e îndrăgostită de Samsung Jet. E un tip de telefon mobil. Numai despre el vorbește. Crede că tanti Sonia o să-i ia unul de ziua ei. Chiar am auzit-o rugându-se în baie să-l primească. Am așteptat să iasă.

Eu:

— Te spun. Nu trebuie să te rogi ca să primești un telefon mobil!

Lydia:

— Ia nu te face! Pot să mă rog să primesc orice am chef!

Eu:

— Satanisto!

Lydia:

— Pupincuristule!

Lydia nici n-o să primească telefonul Samsung Jet. Costă o sută de lire. Dacă primește un telefon, eu o să cer un Playstation. Altfel nu-i corect. Tanti Sonia ne iubește la fel de mult pe amândoi.

Îmi place la nebunie să ascult cum vorbesc oamenii la mobil. Îi auzi peste tot: pe stradă, la coadă la supermarket, pe terenul de joacă. Cel mai mișto e când ești în autobuz, atunci n-au unde să se ducă. Poți să auzi tot. Vorbesc despre o groază de aiureli. Îi ascult de câte ori mergem cu autobuzul la magazinul canceroșilor (șoferul stă după un geam antiglonț. E dur. Așa e la adăpost de gloanțe și n-o să fie mușcat dacă o ia razna vreun animal).

Odată l-am auzit pe unul vorbind despre brânză. Îi zicea omului de la celălalt capăt al firului că i-a luat brânză.

Omul care vorbește la telefon:

— Am luat brânză. N-am găsit camamber, n-aveau deloc. A trebuit să iau bri.

Mă jur, asta a zis! A fost haios rău. Altă dată am auzit o fată vorbind despre cum și-a pus cercel în buric. Povestea cum s-a otrăvit de la cercelul din buric.

Fata care vorbește la telefon:

— Știu că tre' să-l speli. Chiar l-am spălat. Apă sărată, da? Și tot s-a împuțit. Ieșea puroi de-acolo. Până la urmă l-am scos, nu m-am mai obosit. Poți să faci cancer la buric?

Mă jur pe Dumnezeu, auzi așa niște bazaconii! E foarte relaxant. Mama zice că sunt fleacuri, dar mie îmi plac la nebunie. Mi se pare foarte interesant. Numai să nu se prindă că tragi cu urechea, dup-aia o să se oprească și s-a zis cu distracția.

Lydia:

— O să-l folosesc doar în caz de urgență. De fapt e pentru voi, ca să puteți să aflați oricând unde sunt. E mai sigur.

Eu:

— Minte. Îl vrea doar ca să discute porcării cu Miquita.

Lydia:

— Ce?! Ba nu.

Mama:

— Ce porcării?

Lydia:

— Nimic!

Eu:

— Despre cum se pupă cu băieți.

Mama:

— Care băieți?

Tanti Sonia:

— Lydia are prieten!

Lydia:

— Ba n-am. Vinde gogoși.

Eu:

— Cum ți-ai julit nasul?

Tanti Sonia are un bandaj mare pe nas și un ochi e lovit și înconjurat de o groază de culori, ca un curcubeu. Arată de parcă a mers la război. M-am pregătit să-l distrug pe ăla care a lovit-o. L-aș găuri cu cuțitul-colț, ca să doară și mai tare.

Mama:

— Da, cum te-ai lovit? Zi-ne.

Tanti Sonia:

— A fost vina mea, proasta de mine. M-am întins după geamantanul de pe șifonier, căutam o rochie. A căzut și m-a izbit drept în nas. L-a rupt într-o clipă. Am văzut stele verzi.

Lydia:

— Ce prostie!

Mama:

— Ar trebui să fii mai cu grijă.

Tanti Sonia:

— Știu.

Tanti Sonia a tăcut chitic când a venit Julius, după ce a dat mâna cu primarul. A pus-o să stea în poala lui, ca un bebe. Îi ținea brațul ca într-o cătușă, ca să nu fugă parcă. Poate să-i cuprindă în mână tot brațul, așa de solid e. Credea că încă mai vorbim de Agnes (are friguri, dar n-o să moară, n-o să lase Dumnezeu să se întâmple dacă promitem toți că suntem cuminți).

Julius:

— Dacă are nevoie de medicamente, po' să-i fac rost de marfă bună. Nu porcăriile alea expirate care se vând pe sub mână. Am un prieten în Legon, po' să-l sun.

Mama:

— N-avem nevoie. Deja ai făcut destule pentru noi, mulțumesc.

Julius:

— Julius nu vrea decât să facă lumea fericită, ai?

A scos un hohot mare și zgomotos și a tras-o pe tanti Sonia de pantalonii elastici. Tanti Sonia era să cadă de pe scaun. Se vedea conturul chiloților pe sub pantaloni. Era destul de scârbos.

Mama:

— Trebuie să mă duc la muncă. Hai la bucătărie să-ți dau checul pe care ți l-am adus.

Eu:

— Nu știam c-avem chec. Îmi dai și mie?

Mama:

— E ultima bucată. O să mai fac mâine.

Iar am auzit cum se deschide și se închide la loc sertarul secret al mamei. Îți dai seama că e sertarul secret după scârțâit. Nu-i niciun chec acolo, sunt doar o groază de bani și ciocolată Dairy Milk. Știu pentru că m-am uitat azi-dimineață. N-am luat nimic.

Eu:

— N-am observat nicio firimitură la gura suspectului când s-a întors din amplasare: bucătărie. Nasul meu de detectiv miroase ceva necurat.

(Pe-asta am zis-o în capul meu.)

Julius se cară mereu în grabă, după el vijelia. Tanti Sonia trebuie să se țină după el ca un câine. Vijelia lui Julius i-a împietrit fața, ca vânturile din metrou. Miroase a rachiu și a Convingătoare.

Mama:

— Nu uita că liftul e defect. Ai grijă pe scări, nu-ți mai trebuie înc-un accident.

Tanti Sonia:

— Nu-ți face griji pentru mine, sunt bine. Ce culoare vrei să aibă telefonul?

Mama:

— Nu, Sonia. Nu-i nevoie.

Lydia:

— Roșu.

Tanti Sonia:

— Să văd ce pot să fac.

Lydia:

— Mulțumesc!

Eu:

— Ai grijă la băltoace! Lumea se ușurează pe scări.

Lydia:

— Harri scuipă pe ele.

Mama:

— Ce-mi aud urechile?

Eu:

— Ba nu! Mamă, jur pe Dumnezeu!

Julius:

— Hai să mergem odată!

Julius era la capătul holului. A făcut vânt uşii în urma lui şi a mers mai departe. Era s-o pocnească pe tanti Sonia în față. Mă jur, două nasuri rupte în aceeaşi zi ar fi recordul mondial la ghinion! N-am reuşit să iau nicio amprentă de pe paharul din care a băut Julius, aburii din rachiul lui tre' să le fi topit. Am mirosit odată nişte rachiu de aproape şi mi-a ars ochii. Am fost orb o oră întreagă.

Dacă-l mai aud o dată pe Connor Green zicând că Poppy e o fufă, o să-i vâr un compas în picior. Connor Green a zis că a văzut sânii lui Poppy. A zis c-a văzut sânii tuturor fetelor din clasele a şasea.

Connor Green:

— A fost când au avut ora de înot. M-au lăsat în vestiar când nu era profa acolo şi mi-au arătat toate. Păsărici şi tot. Nici măcar n-a fost ideea mea, ele au vrut. N-ai decât să le întrebi.

Eu:

— Chiar o să le întreb.

Connor Green:

— N-or să recunoască. Nu vor să ştii ce fufe sunt.

Connor Green e doar un mincinos. N-a văzut în viaţa lui sânii lui Poppy. Zice asta doar pentru că vrea să fie cu ea. Când a văzut mesajul pe care mi l-a scris Poppy, i s-au întunecat ochii. Aşa am ştiut. Voia ca mesajul să fie pentru el, se vedea.

P.M.+H.O.
D.D.R.V.

Înseamnă că Poppy şi cu mine suntem împreună. De-aici vin literele de sus: P.M. e de la Poppy Morgan şi H.O. de la Harrison Opoku. Când pui + între ele înseamnă că cei doi formează o sumă împreună. Asta mi-a zis Poppy.

Poppy:

— D.D.R.V. e de la Dacă Distrugi Rămâne Valabil. Asta înseamnă că, dacă şterge cineva literele, oricum sunt adevărate. Nimeni nu poate să le distrugă, rămân veşnic.

Poppy le-a scris pe banca ei. Era la ora de engleză. Știți ce-i aia Tippex? E o vopsea specială ca să tai greșeli cu ea. E albă, de aceeași culoare cu hârtia. Dacă faci o greșeală, doar dai cu Tippex peste ea și o iei de la capăt. Așa nu tre' să-ți mai vadă nimeni greșeala. E o chestie foarte deșteaptă. Aș vrea să meargă cu toate, nu doar cu scrisul.

Poppy:

— Acuma scrie și tu. Tre' să fie la fel de mare cum am scris eu.

Eu:

— Și dacă vede doamna Bonner?

Poppy:

— N-o să vadă. O să acopăr cu coperta.

Poppy a ținut coperta în față în timp ce scriam mesajul. Nu poți să respiri aburii de Tippex, pentru că e aceeași otravă ca în marker. Pensula e mică de tot. E numai bună, pentru că îți iese un scris destul de frumos. Singura chestie super-fainâ e că nu se șterge. Voiam să vadă întreaga lume. Nu trebuia să țin secretul decât până se usca Tippexul.

Îmi tremura un pic mâna, pentru că trebuia să mă grăbesc. Oricum arăta meseriaș.

H.O.+P.M.
D.D.R.V.

Mesajul meu era fix ca al ei, numai că pusesem H.O. înainte de P.M. Am pus literele numelui meu mai întâi pentru că mesajul era de la mine. Restul era la fel. L-am acoperit cu penarul până la sfârșitul orei. Am mai citit o dată înainte să ies din clasă. Era dur să văd mesajul acolo. Părea important. Și lui Poppy i se părea la fel, îi plăcea foarte mult, se vedea. Zâmbea cu gura până la urechi. Acum oricine stă în banca mea o să știe că Poppy și cu mine suntem împreună. N-ai cum să te răzgândești. E ca și cum ați fi căsătoriți. E chiar mai bine, pentru că nu trebuie să vă babardiți.

Când te căsătorești, toată lumea din familie, mama și tata tău și cu mama și tata ei, așteaptă toți la ușa camerei de babardeală. Soțul și soția se duc înăuntru și o fac. Nu au voie să iasă decât după ce au făcut-o. După ce-au făcut-o, înseamnă că sunt căsătoriți în fața lui Dumnezeu și asta nu se mai desface. Dup-aia ținești un mare ospăț. Dar dacă iese un peștișor din fofo ei înseamnă că a mai făcut-o cu un alt băiat. Atunci fata e frântă și nu trebuie să o iei de nevastă, poți s-o trimiți înapoi la ai ei. Asta e bine dacă fata e urâtă, dar e cam nasol dacă era frumoasă și voiai mult s-o păstrezi!

Connor Green:

— Odată am văzut un filmuleț cu o femeie care se ardea cu un câine. Cre' că era un alsacian. Dacă ți-o arzi cu un câine, e păcat în țara ta?

Eu:

— E păcat dacă ți-o arzi cu orice animal, poa' să fie câine, găină sau râmă, nu contează. Dumnezeu o să-ți scoată ochii.

Connor Green:

— Și dacă ți-o arzi cu un copil? Asta-i cel mai nasol, nu se poate să nu fie. Ce se-ntâmplă dacă ți-o arzi cu un copil, ce pățești atunci?

Eu:

— Atunci te omoară în cele mai mari chinuri. Gen, îți cade toată pielea și-ți fierb creierii în cap. Îți sar ochii din față și mațele îți cad prin gaura fundului.

Dean:

— Mamă, ce scârbos!

Fata anti-normală se teme tot timpul ca un iepuraș pentru că bunicu-său a babardit-o. Așa a zis Dean. Locuiește cu bunicu-său. Toată ziua o babardește. De-asta merge ciudat. De-asta tace mâlc, ca un iepure.

Eu:

— De ce nu-i zice mamei ei?

Dean:

— Maică-sa a murit. A rămas doar cu bunicu-său.

Eu:

— De ce nu le zice polițailor atunci?

Dean:

— Dacă le-ar zice, l-ar sălta pe bunicu-său și n-ar mai avea casă.

Atunci mi-a părut rău de fata anti-normală. Mi-a venit să zic că poate să stea cu mine, numai că atunci toată lumea ar crede c-o iubesc.

Connor Green:

— Unii oameni și-o ard cu găuri din pereți. Fac o gaură în perete și își bagă p… acolo. De obicei fac asta la budă.

Mă jur, nici n-am crezut așa ceva! Prea părea diliu. Își închipuie că gaura e o tanti. Uneori e o tanti de cealaltă parte a peretelui. Când vede că iese bulla tipului prin gaură, o pupă.

Eu:

— Atunci ce nevoie mai au de perete?

Connor Green:

— Ca să nu se vadă.

Eu:

— De ce, sunt urâți?

Connor Green:

— Da, de obicei.

Eu:

— Atunci de ce se mai babardesc? De ce nu babardesc peretele?

Dean:

— Pentru că nu vor să-i creadă lumea perverși.

Poppy nu și-ar arăta în veci sânii lui Connor Green. Îl crede bolând. Fetele nu te plac deloc dacă ești bolând, te plac doar dacă ești sexy. Mă jur, Connor Green n-a văzut în viața lui vreun sân, pun pariu pe un milion de lire.

Oamenii chiar se ușurează pe scări, se simte de la un milion de kilometri. Trebuie să ai grijă să nu pășești în bălți. Dacă sari într-o

baltă normală, ești doar retardat, dar dacă sari într-o băltoacă de pișat înseamnă că ești și tu din pișat.

Dacă nimerești într-un ac și-ți intră în picior, iei SIDA. Tre' să mergi și mai repede, dar în același timp tre' să ai mare grijă. E un talent foarte dificil. Ar putea să fie viitoarea mea super putere.

Nu mai pot să merg cu liftul. Niciodată. Lil Scrum era acolo. Am văzut-o de-abia când era prea târziu. Deja se închisese ușa. A stat tot timpul în spatele meu. S-a holbat la mine până sus, cu ochii ei apoși, de nebună. Îi venea să mă omoare, se vedea. Credea că eu aruncasem cu mingea în ea.

Nu eu aruncasem, ci Jordan. Nu știu de ce credea că eu o făcusem. Eu nici măcar nu mă jucasem de-a aruncatul la poartă, nu voiam decât să pasez. Liftul s-a oprit.

Lil Scrum:

— Ce mama dracului!?

Am crezut c-o să mor, dar liftul a luat-o iar din loc. A fost doar o alarmă falsă. Nu trebuie decât să mă zgârie cu ghearele ca să mă otrăvească. Iar când o să adorm o să mă taie bucăți și o să facă plăcintă din mine. Am vrut să-mi cer scuze, dar nu-mi ieșeau cuvintele din gură. Nu reușeam nici să mă urnesc din loc. A fost de groază rău. Mi-am pipăit colțul de crocodil din buzunar. M-am rugat să mi se mai dea o șansă.

Urcatul cu liftul dura o veșnicie. Aveam gheață în stomac. O simțeam pe Lil Scrum cum se tot uită la mine cu ochii ei albaștri și flămânzi. Dacă mă întorceam, îmi scuipa otravă în ochi și mă ducea la ea în vizuină. Nu vreau deloc să mor încă. Liftul s-a oprit iar.

Eu:

— Ce mama dracului?!

Când s-au deschis ușile, mă jur pe Dumnezeu, ce mai ușurare! Lil Scrum s-a dat jos. M-am uitat, ca să nu se întoarcă spre mine, dar ea a mers înainte. După aia ușile s-au închis la loc și eu am tras o bășină-ciocănitoare. Am închinat-o la Dumnezeu și la toți îngerii. Adjei, atât ar mai fi lipsit! De azi înainte nu mai pot să merg cu liftul niciodată. Nu pot decât s-o iau pe scări. Scările sunt

sigure. Dacă alerg destul de rapid, mirosul de pişat nici nu mă ajunge din urmă.

Când omul care-ți zice ştirile la Londra la zi îşi ia o faţă super-serioasă, ştii că trebuie să asculți. Îți dai seama că nu minte. Când vorbeşte despre băiatul mort, îți dai seama că şi lui îi e dor de el. Ştii că-l iubeşte. Trebuie să asculți, e datoria ta. Până şi Lydia e de acord de data asta. M-a pus să dau mai tare.

Crainicul:

— Astăzi s-au împlinit trei luni de când acesta a fost înjunghiat fatal în faţa unui restaurant fast-food, încă o victimă în epidemia de crime înfăptuite de indivizi înarmați cu cuțite care continuă în capitală. Poliția dă vina pe teama de represalii pentru faptul că publicul nu oferă nicio informație. În această seară vom ridica întrebarea ce se poate face pentru a doborî zidul tăcerii şi pentru a-i încuraja pe cei care dețin informații să vorbească. Vă cerem părerea, numerele de telefon le găsiți în partea de jos a ecranului.

Eu:

— Ar trebui să le ofere un premiu. Să-i întrebe ce îşi doresc cel mai mult şi să le cumpere ce vor. Aşa o să vorbească. Gen, o bicicletă nouă sau o tonă de artificii. Sau dacă ar avea deja toate lucrurile preferate, atunci n-ar mai omorî pe nimeni, pentru că ar fi prea fericiți. Nici nu le-ar trece prin cap.

Eu:

— Cine să cumpere toate astea?

Eu:

— Regina. Are destui bani. Nici n-are nevoie de toți, e bătrână.

Lydia:

— Scrie-i reginei atunci. Cere-i o bicicletă nouă şi vezi ce zice.

Eu:

— Chiar o să-i scriu. O să-i trimit un e-mail. Şi o să-i cer să-ți dea o faţă nouă. Asta pe care-o ai e prea urâtă.

Lydia:

— Ia nu te face. Cere-i să-ți dea alt creier. Al tău nu prea merge cine știe ce.

Eu:

— Sau să-ți dea un dos nou. Al tău e prea grăsan. Parcă-i o căsoaie.

Eu:

— Capul tău parcă-i o budă.

Lydia:

— Capul tău chiar e o budă. De-asta miroase a rahat.

Am așteptat răspunsul Lydiei, dar ea se uita la poza băiatului mort de la televizor. Avea o față tristă, de parcă îl cunoștea. Nu l-a cunoscut. Eu îl cunoșteam mai bine decât ea.

Eu:

— Nu poți să-l iei la supt, e mort.

Lydia:

— Nu te prosti! Nici nu mi-a trecut prin cap. Ești dezgustător!

Chiar are noroc băiatul. Dacă te pupă Lydia, te alegi cu cei mai prostovani microbi din lume. Mă întreb cum o fi de fapt în Rai. E altfel pentru copii decât pentru adulți. De exemplu, ar mai avea cine să-i zică să vină acasă de la fotbal, când se întunecă prea tare? Băiatul mort se pricepea la cele mai multe șmecherii, putea să salte mingea cu călcâiul și s-o țină în aer o groază, cu amândouă picioarele. Întotdeauna ținteа spre colțuri, cum se face, și chiar se pricepea să dea cu capul. Se pricepea la tot. Mă întreb dacă există câini ca Asbo, care-ți fură mingea. Ar fi haios. Sper ca în Rai toate animalele să poată vorbi, așa pot să-ți spună când sunt fericite, ca să nu trebuiască să ghicești. De obicei îți dai seama după ochi, dar asta doar la animalele mai mari, nu la porumbei sau purici. Ochii lor arată tot timpul triști.

Crainicul:

— Aici emisiunea noastră se încheie. Noapte bună.

Eu:

— Noapte bună!

Răspund de fiecare dată. Nu-mi pasă. Când o zice, o zic și eu.

Lydia:

— Nici nu vorbește cu tine.

Eu:

— Ba da, se uită drept la mine.

Lydia:

— Dar nu te vede. Nu știe că ești aici.

Eu:

— Știu. Nu-s prost.

Mă jur, Lydia se zăpăcește una-două! Știu că nu mă vede. Dar oricum vorbește cu mine, altfel n-ar zice-o. E ca atunci când vorbești cu cineva la telefon, nu te văd, dar oricum vorbesc cu tine. Așa e corect. El m-a salutat, așa că-l salut și eu. Politețea nu te costă nimic, așa zice mama. Numai Lydia e proastă.

Eu:

— Mulțumesc! Pe mâine!

Când eram mic, mă chinuiam să prind păsări, dar m-am lăsat bătut. Nu reușești niciodată. Singurele pe care poți să le prinzi sunt găinile și astea nu se pun, pentru că sunt prea ușor de prins. Era un porumbel cu un singur picior. Era aproape la fel de minunat ca al meu. Încă putea să meargă destul de bine. Țopăia pe marginea terenului școlii, căutând râme.

Eu:

— Ai rămas fără picior într-un război dintre porumbei sau ți l-a luat vreo pisică? Așa te-ai născut? Nu-ți face griji, ești în siguranță, o să-ți spun dacă văd vreun puști rău. N-o să-l las să te pălească.

Porumbelul:

—

Știu că Iisus a zis că eu fac cât o sută de rândunici, dar nu știu ce crede despre porumbei. Cred că am valora la fel. Poate porumbeii mai mult, pentru că ei pot să zboare, iar eu nu. Îi iubesc, fie că au un picior sau două.

În locul în care era copacul, acum e iarbă. Când copacul a căzut, lucrătorii l-au dezgropat și au umplut gaura cu pământ. Acum a crescut iarba. Aproape a acoperit locul. De-abia dacă se mai vede pământul. E uimitor. Nu știu de unde-a apărut iarba așa de repede, n-am văzut s-o fi plantat cineva. Pur și simplu a crescut acolo. Parc-ar fi magie.

Semințele trebuie să fi căzut odată cu ploaia. Numai așa îmi explic.

Am stat pe iarba cea nouă și am ascultat cum bate vântul în copaci. Când vântul suflă prin frunziș, parc-ar fi marea. Îmi place

tare mult când vântul sună ca marea, e foarte relaxant. Înăuntru e uneori prea neîncăpător, simt că pereții mă apasă. Nu voiam decât să stau pe-afară, cu marea și păsările.

Dacă moare Agnes, o să fac schimb de locuri cu ea. Poate să-mi ia ea viața. O să i-o dau ei și eu o să mor. N-o să mă deranjeze, pentru că eu deja am trăit mult. Agnes a trăit doar un an și ceva. Sper să mă lase Dumnezeu. Nu mă deranjează să mă duc în Rai mai devreme. Dacă el vrea să fac schimb de locuri, o să fac. Sper doar că înainte de asta o să pot să mănânc niște jeleuri Haribo Horror (sunt preferatele mele dintre toate felurile de jeleuri Haribo. Au toate forme dilii, lilieci și păianjeni și spirite. Mama zice că Dumnezeu nu permite așa ceva, dar ea își face prea multe probleme uneori).

Mama:

— Nu te prosti. Agnes n-o să moară. Are friguri, atâta.

Eu:

— Sora lui Moses Agyeman avea friguri și a murit.

Mama:

— Nu-i același lucru.

Lydia:

— A murit pentru că maică-sa s-a dus la un vrăjitor. Toată lumea știe.

Oricum mă temeam rău. Oricine poate să moară, chiar și copiii mici. Mor zilnic. Băiatul mort n-a făcut niciun rău nimănui și a murit de cuțit. Am văzut sângele. Sângele lui. Dacă i se poate întâmpla lui, i se poate întâmpla oricui. Am tot așteptat ca Agnes să mă salute, dar nu s-a întâmplat. Putea doar să respire și nu era la fel. Nu se auzea destul de tare. Răsuflarea era rapidă și îndepărtată.

Bunica Ama:

— O să se facă bine. Are grijă Dumnezeu de ea.

Eu:

— Unde-i tata?

Bunica Ama:

— La muncă. Ai să-i transmiți ceva?

Eu:

— Spune-i doar să aducă o pătură pentru Agnes când vine încoace. Păturile din avion sunt prea aspre, te umplu de electricitate.

Bunica Ama:

— O să-i zic. Nu-ți face griji.

Când am pus receptorul în furcă, încă o mai auzeam pe Agnes respirându-mi în ureche. Voiam să se audă mai tare. Nici nu știu de ce trebuie să mori înainte să ajungi în Rai, ar trebui să existe o ușă prin care să intri. Așa ai putea să vii înapoi în vizită când ai chef, ar fi un fel de vacanță, nu o veșnicie. Veșnicia e prea lungă, nu-i corect deloc.

Rechinii nu dorm niciodată, trebuie să înoate tot timpul, altfel mor, așa că n-au voie să doarmă deloc, nici măcar o clipă. Cred că am citit asta în cartea mea despre făpturile din adâncuri sau poate că e ceva ce am visat. Visul meu era negru. Era o mare și eu am căzut în ea. Era Moartă, marea în care o să meargă Agnes. Toți ectopicii și nedoriții erau acolo, îi auzeam cum plâng și îi simțeam cum se lovesc de mine când înotam pe lângă ei. Nu puteam să iau pe nimeni cu mine, nu aveam dreptul. Eu trebuia doar să înot mereu, ca un rechin. Am auzit-o pe Agnes strigându-mă:

Agnes:

— Harri!

dar n-aveam voie să mă opresc. Era singură. Nu puteam decât să înot mai departe, sperând că o să stârnesc un val care o să ajungă la ea și o s-o ia cu el. Numai așa puteam s-o salvez.

Când m-am trezit, mă dureau picioarele de cât dădusem din ele. Speram doar că am înotat destul de rapid și că am stârnit un val destul de mare. Mai aveau mult de străbătut.

Tata m-a învățat să înot în mare, la Kokrobite. Asta după ce am livrat scaunele pe care le făcuse pentru hotelul de lângă plajă.

La început m-am temut să nu fie rechini, dar tata știa cum să-i alunge dacă se apropiau prea tare.

Tata:

— Îi pocnești în bot. Se gâdilă foarte tare în bot. Îi apucă strănutatul și, când închid ochii, tu înoți în altă parte. N-o să pățești nimic.

Tata m-a ținut cu burta în sus, nu trebuia decât să dau din picioare. Era chiar ușor. Îmi plăcea la nebunie să fac valuri. Valurile păreau să ne tragă unul în altul, ca să nu ne pierdem. De câte ori aveam impresia c-o să zbor în altă parte, tata doar mă întorcea spre el și eram iar în siguranță. Mă jur, marea e mai mare decât poți să cuprinzi în mintea ta. Când mă uitam la capătul mării, nu mai era de groază, parcă m-aș fi uitat la locul de unde veneam. De câte ori vreun pescar se arunca în apă, mai făcea un pleoscăit pe lângă ale noastre. Nu rămâneau despărțite, cum crezusem c-o să se întâmple, se amestecau ca degetele când te ții de mână cu o fată. Toate deveneau deopotrivă celelalte și marea se lungea ca să ocupe iarăși forma dintotdeauna. Era o chestie foarte deșteaptă. Valurile pe care le faci te țin aproape de ceilalți, ca să nu te pierzi. Trebuie doar să alegi direcția cea bună și să dai din picioare.

M-am trezit prea repede ca să te văd. Erai la fereastra mea, am simțit înainte să deschid ochii, dar când m-am uitat, tu deja zburai! Rămâi data viitoare, vreau doar să vorbim. Vreau doar să te întreb dacă există într-adevăr un Rai.

Porumbelul:

Există.

Eu:

Băiatul mort e acolo? Știam eu! Dar Agnes, o să se facă bine? Nu vreau să moară și ea. Nu-i place să stea singură, se sperie.

Porumbelul:

O să se facă bine. N-o s-o lăsăm singură, îți promit.

Eu:

De unde știu că nu mă minți? Dacă ești doar în capul meu?

Porumbelul:

Nu mă simți în burtă?

Eu:

Câteodată, dar s-ar putea să fie pentru c-am mâncat prea repede sau mi-am dorit prea mult.

Porumbelul:

Nu, eu sunt. Ai încredere în mine, Harri, nu te-aș minți niciodată. Acum culcă-te la loc.

Eu:

De data asta pot să te visez, că zburăm împreună de parcă aș fi la fel ca tine? Vreau să mă cac în capul răufăcătorului, ar fi dur de tot!

Porumbelul:

Să văd ce pot să fac. Acum închide ochii.

Brayden Campbell strănută ca un şoarece. Te aştepți să scoată un ditamai strănutul, pentru că e un dur, dar de fapt îi iese unul mititel de tot. Nici nu-l auzi. De-abia dacă face zgomot. Mă jur, e foarte haios!

Connor Green:

— Parcă e un şoarece care are orgasm.

Numai să nu râzi, că ăla eşti. Orgasm se zice când strănută un şoarece. E cuvântul meu preferat pe ziua de azi. L-am zis în loc de noroc.

Brayden Campbell:

— Hapciu!

Eu:

— Orgasm!

Brayden Campbell:

— Du-te-n p… mea!

Brayden Campbell e cel mai dur din clasele a şasea. Nimeni nu l-a învins niciodată. E solid, dar şi rapid. Mişcarea lui specială e menghina. Menghina e când îți prinde careva capul sub braț, de nu mai poți să respiri şi să vezi nimic. Mai e cel mai bun şi la lovituri. Cei mai mulți lovesc în aer, dar Brayden Campbell te loveşte pe bune. Te pocneşte bărbăteşte. Am văzut cu ochii mei. L-a pocnit pe Ross Kelly în ceafă de i-a țâşnit scuipatul pe gură. Chiar s-a auzit când a atins pumnul ceafa. A fost diliu de tot. Braydon Campbell poate să te facă muci dintr-o lovitură.

Chevon Brown e al doilea dur. Nu-i la fel de solid ca Brayden, dar e probabil mai rapid. Nu se teme niciodată. Chiar îți trage picioare. Nu-i pasă dacă te omoară. Îți arde un picior în burtă sau chiar la ouțe.

Kyle Barnes doar îți dă brânci tot timpul. Îți dă brânci în zid sau în boschete. E destul de șmecher. De fapt trișează, se folosește de lume ca să te învingă. Te împinge în ce vede cu ochii. Îl învingi doar dacă stai la distanță. Dacă nu ești destul de aproape, nu poate să-ți dea brânci. Și el doar dă brânci, altă mișcare nu știe. Aș putea să-l bat. Sunt prea rapid. N-are cum să-mi dea brânci, pentru că nu sunt niciodată destul de aproape.

Kyle Barnes:

— Ia vino-ncoa' să pun mâna pe tine, bulangiule!

Eu:

— Îmi pare rău! Nici nu mă gândesc!

Sunt mai dur și decât Gideon Hall. El e în cealaltă serie a claselor a șasea. Toată lumea zice că Gideon Hall e dur de tot, dar asta doar pentru că are cei mai mulți tovarăși să-i țină spatele. Singur e slab. O dată, Gideon Hall nu mă lăsa să trec. Mi-am înfipt cotul în el ca lumea și mai că s-a prăbușit. Nici măcar nu a venit după mine. Nu-i deloc dur.

LaTrell a bătut un băiat din clasa a opta. Nu-l cunosc, am auzit doar. I-a rupt pe bune brațul băiatului. Chiar a venit poliția.

Toată lumea:

— I l-a îndoit până a cedat. A fost bolnavă faza. Se vedea osul ieșit prin piele și tot. Celălalt puști n-o să mai poată să joace baschet niciodată. Nu mai poa' să-și ridice brațul deasupra capului, nici măcar nu poa' să-l îndrepte.

Mișcarea specială a lui Dean e upercutul. E atunci când pocnești pe cineva de jos în sus. Îți miști mâna de jos și pocnești sub bărbie. Dean nu a folosit niciodată mișcarea. E doar în caz de urgență.

Dean:

— Prea periculos, este? Poa' să-ți distrugă creierul. O țin pentru când n-am de ales.

Eu încă n-am nicio mișcare specială. Sunt mai bun în apărare decât la atac. Încă sunt unul dintre cei mai duri în anul meu,

probabil pe locul patru sau trei. Sunt foarte rapid. O dată Connor Green a încercat să mă plesnească în ureche și l-am oprit cu un blocaj din taekwondo. Chiar a mers! Toată lumea a văzut. Acuma cred că mă pricep la taekwondo. Acuma nici nu mai vor să se bată cu mine. Știu c-o să-i blochez sau o să scap.

S-a iscat o încăierare la prânz. A fost cea mai fainâ de până acum. Nici n-am crezut că-i pe bune până nu i-am zărit părul în încâlceală. Nici nu știam că fetele pot să se bată în halul ăsta. Părea diliu de tot. Erau Miquita și Chanelle. Nu știa nimeni de ce se bat, dar trebuia să ne uităm. Chiar a fost de groază. Miquita a lovit-o pe Chanelle în cap, era o lovitură murdară pe bune, ca la bărbați. După aia Chanelle a apucat-o pe Miquita de păr. Miquita urla ca o vrăjitoare nebună.

Chanelle tăcea doar. Se concentra tare de tot. Era rozalie la față și avea ochi fioroși. Era cătrănită.

Miquita:

— Știoarfă împuțită! N-o să zici la nimeni!

După aia Miquita a tras-o de păr pe Chanelle. Câteva șuvițe i-au rămas în mâini. Le-a suflat din mâini și au zburat peste cei strânși acolo. Toți au țipat când i-au atins firele, era scârbos de tot.

Toată lumea s-a adunat în cerc să se uite. Prietenele Miquitei îi făceau galerie și îi ziceau să-i dea omorul lui Chanelle. Nimeni nu-i făcea galerie lui Chanelle. Mi-a părut rău de ea, nu-i drept când îl încurajează doar pe unul dintre luptători.

Chanelle a făcut o bombă. S-a ghemuit și s-a izbit în burta Miquitei. Miquita a zburat cât colo. Era să treacă prin cerc, dar cercul a aruncat-o la loc în mijloc. Voiau să continue bătaia. Voiau să vadă pe cineva omorât. Miquita a încercat să-i vâre lui Chanelle degetele în ochi. Chanelle a închis ochii, așa că nu putea să le vâre. După aia Miquita a încercat să-i smulgă urechea lui Chanelle. Aici a fost partea cea mai haioasă. Totul s-a oprit în loc.

Chanelle:

— Cerceii!

Miquita a dat drumul urechii lui Chanelle și s-au luat iar la bătaie. Miquita a luat în mâini capul lui Chanelle. I-l strângea bine. Chanelle nu putea să se miște. Tot dădea din picioare. A încercat s-o calce pe Miquita pe picior, dar nu vedea nimic. Chiar te așteptai să se omoare între ele. Voiai să înceteze. Nu mai era haios. O să moară cineva. Dar toată lumea le încuraja mai departe.

Toată lumea:

— Omoar-o! Omoar-o!

Câțiva din Gașca de la Dell Farm erau de față. Râdeau. Se distrau de minune. Dizzy făcea o poză cu mobilul.

Dizzy:

— Căcat! O să mori, zdreanță!

Killa nu râdea. Avea fața dură. Își făcea griji pentru Miquita. Voia să câștige ea. Nici n-a mai putut să se uite, s-a cărat la cantină.

X-Fire:

— Unde te duci, omule? Ar trebui să te uiți, este? De la tine se trage rahatu' ăsta.

Killa:

— Du-te-n p… mea, omule. Eu n-am nicio treabă.

Dosul lui Chanelle era gata-gata să iasă prin pantaloni. O picătură de muci s-a prelins pe jos și a nimerit pe pantofii Miquitei. Ele două s-au tot sucit și s-au smotocit. N-aveau de gând să mai termine. Miquita încerca s-o rotească pe Chanelle spre fereastra cantinei. Toată lumea s-a prins ce-avea de gând.

Dizzy:

— Azvârle-o pe fereastră, omule!

Chiar asta voia să facă. O trăgea pe Chanelle spre fereastră. Chanelle o trăgea în cealaltă parte. Își înfipsese picioarele în pământ. Era ca atunci când duci o capră la abator și capra nu vrea să meargă. Așa și Chanelle. Știa c-o să moară. Tot trăgea și trăgea. Miquita o trăgea și ea.

Miquita:

— Asta pățești! Mai bine-ți ții gura, știarfă!

Voiam să închid ochii, dar nu puteam să mă abțin să nu privesc. Era prea dur. Am văzut-o pe Lydia în cealaltă parte a cercului. Nu știa cu cine să țină, cu Miquita sau cu Chanelle. Le privea pe amândouă. Avea o față speriată și țeapănă.

După aia au venit profii. Au rupt cercul, le-au apucat pe amândouă și le-au despărțit. Toată lumea a tăcut. Erau dezamăgiți, se vedea. Ar fi vrut să vadă cum e omorâtă una din ele. Profii ne-au alungat. Cercul s-a risipit și toți s-au cărat. A fost cât ai clipi din ochi.

Se vedeau mucii de pe jos și niște păr de-al lui Chanelle, ca o pânză de păianjen dilie. Mai era și o unghie. A călcat cineva pe ea și a turtit-o înainte s-o culeg ca probă. N-am fost în stare să mă concentrez toată ziua dup-aia, toți se gândeau încă la bătaie. Toți imitau fazele preferate, de parcă fusese un film. Nimeni nu putea să creadă că se întâmplase pe bune. A fost cea mai tare cafteală pe care o văzuseră vreodată. Cel mai mișto era când credeai c-o să moară cineva pe care nu-l iubești, așa te simțeai invizibil.

Toate bilele de biliard de la Clubul de Tineret sunt sparte. Toate au găuri și nici nu se învârt ca lumea. Oamenii tot aruncă cu ele. Nu sunt pentru aruncat, dar lumea aruncă cu ele oricum. Iar unele tacuri nici n-au vârf. N-ai cum să loveşti bila drept, mereu o ia câș. Mă jur, e super-enervant. Masa de biliard miroase a praf ud. Are o groază de arsuri de țigară. Dac-ai linge-o, te-ai alege cu un milion de microbi. Nici măcar Nathan Boyd n-ar avea tupeu s-o lingă.

Lydia a intrat prima, să vadă dacă X-Fire era acolo. S-a uitat după colț. I-am ținut pumnii (e mai rapid decât dacă stai să te rogi când e o urgență).

Eu:

— Nu-i nimeni?

Lydia:

— Nu! Haide odată, doar nu stăm până la noapte.

Era singura noastră șansă. X-Fire are impresia că e masa lui, nimeni nu poate să joace când e el. Asta doar când nu e Derek.

Derek e mai solid decât X-Fire și știe taekwondo. M-a învățat cum să blochez cu antebrațul. E o mișcare mai sus, ca să blocheze un atac la nivelul mai de sus, și o mișcare mai jos, ca să blocheze un atac la nivelul mai de jos. E destul de simplu. Derek n-a vrut să mă învețe cum să atac, ca să nu îl pun în aplicare pe pielea Lydiei. De obicei, când cineva îl roagă să îl învețe o mișcare de atac, vrea să-și cotonogească sora. Așa că nu te învață decât să te aperi.

Am jucat doar până când au ajuns să ne enerveze prea tare bilele alea dilii. Lydia nici nu mai încerca. A lovit expres bila albă ca să intre în gaură și să piardă.

Lydia:

— S-a terminat. Ai câștigat.

Eu:

— Ho! Nu poți să pierzi expres, așa trișezi!

Lydia:

— Pot să fac ce vreau. Oricum e doar un joc cretin.

Vorbește așa doar pentru că nu se pricepe. Nu înseamnă că trebuie să te lași păgubaș. Mama zice că e un păcat să te lași păgubaș. E ca atunci când minți. E chiar mai rău, pentru că te minți singur.

Când am ieșit, m-am uitat după dușmani cu binoclul. Miquita și Killa stăteau pe zid. Miquita fuma o țigară babană și Killa își vârâse mâna sub turul pantalonilor ei. Era destul de scârbos. Îmi venea să borăsc.

Miquita:

— Salut, caramele.

Eu:

— Mă lași?

Miquita:

— Hei, Chlamydia, vrei un fum?

Miquita i-a întins țigara Lydiei. Fumul puțea a transpirație. Îmi bătea inima super-rapid când îl trăgeam în mine.

Lydia:

— Nu, mersi.

Miquita:

— E fată bună ea, este? Știe când să-și țină gura, nu cum face Chanelle. A trebuit să-i dau viteză ștoarfei. Nu știu ce i se pare ei că știe, da' știe un rahat. Nu vrea decât atenție, atâta. Tre' să se maturizeze.

Se vedeau arsurile de brichetă de pe mâinile Miquitei, lucind ca ceara. Nici nu erau dintr-un motiv ca lumea, cum erau ale lui tanti Sonia, era doar o șmecherie. Killa i le-a făcut ca să-l admire. Atunci chiar mi-a fost milă de el. Eu nici nu trebuia să o ard pe Poppy ca să mă admire, nu trebuia decât s-o fac să râdă. Ar trebui să-i zică cineva că e cel mai bine să le faci să râdă dacă vrei să te admire. E chiar mai ușor decât cu arsurile.

Killa:

— Nu te mai uita la mine, omule. Îți sparg căcatul ăla dacă nu-l lași jos.

Prin binoclu gura îi arăta tâmpit. Era prea strânsă ca să mai pară furioasă, părea din desene animate. Killa nici nu mi se pare de groază. Nici numele nu știe să și-l scrie ca lumea. Ar trebui să fie Killer. Avea ochii triști, de la fumul care-i intra în ei. Știu cum e, te mănâncă rău.

Killa:

— Omule, io chiar vorbesc pe bune. Du-te-n p… mea de-aici.

Killa s-a ridicat, șucărit rău de tot. M-am răsucit cât ai bate din palme și am început să mă uit la Jubilee Centre. Încă se mai văd spiritele cuvintelor urâte de pe perete, așteptând să te tragă în capcană. Muie și GDF și sugi coaiele. L-am simțit pe Killa cum mă înșfacă din spate. Nici nu m-am așteptat. M-a apucat de mâini și mi le-a strâns super-tare, de-am scăpat binoclul. L-a lovit tare cu piciorul, izbindu-l de zid până s-au făcut un milion de țăndări.

Killa:

— Eu ți-am zis, în p… mea. Nu te pune cu mine, omule.

Derek:

— Ce se întâmplă aici?

Derek a ieșit super-rapid, ca fulgerul de iute, iar Killa s-a cărat pe alee. Miquita s-a dus după el, cu dosul ei grăsan hâțânându-se în toate părțile ca un sac de șoareci dilii.

Eu:

— O să mi-l plătești! O să le zic polițailor că l-ai spart!

N-am cum să-l repar, e terminat prea rău. Fără binoclu sunt iar doar un civil.

Lydia:

— O să-ți iau altul.

Eu:

— N-o să mai găsești. Îl am de la carnaval.

Lydia:

— Nu tre' să fie neapărat de camuflaj.

Eu:

— Îmi place mai mult așa, sunt buni dacă tre' să te ascunzi.

Lydia:

— De cine tre' să te ascunzi?

Eu:

— De nimeni.

Lydia:

— Hai acasă, s-a făcut târziu.

Printre semnele de vinovăție se numără:

Furnicile în chiloți

Vorbitul prea repede

Privirile aruncate în jur de parcă ai pierdut ceva ✓

Fumatul țigară de la țigară ✓

Plânsul în prostie

Scărpinatul ✓

Muşcatul degetelor

Scuipatul pe jos

Izbucnirile de violență din senin ✓

Eliminarea necontrolată de gaze (băşini dese)

Isteria religioasă

Am trecut totul în notițele pentru Dean:

Eu:

— Detectiv Opoku a observat patru semne de vinovăție la suspect: Killa. Acesta l-a împiedicat apoi pe detectiv Opoku să-și facă datoria. Detectiv Opoku propune să-l facem suspect numărul unu. Atenție: complicea suspectului, Miquita Sinclair (alias Mâini Grăsane, alias Miquita Mănâncă Rahat), probabil că nu va coopera. E o jigodie. Propun să abordăm problema cu atenție. Terminat.

Alias înseamnă cunoscut și sub numele. Merge și cu numele pe care i le dai, și cu numele pe care și le iau.

Toate femeile se temeau că n-o să mai aibă de unde să cumpere carne.

O femeie:

— De un' să mai cumpăr io carne acuma? O iau numa' de la Nish.

Altă femeie:

— Are carne mai bună. Carnea de la măcelar e mereu tare. Nu-i așa de proaspătă.

O femeie:

— Știu. Acuma ce ne facem?

Era prea târziu să se mai facă ceva, deja îl săltau pe Nish. Nish urla și țipa ca un extraterestru. Părea căpiat. Nu voia să se ducă. Polițaii tot trăgeau de el, dar el se ținea de duba lui. Nu voia să-i dea drumul. Îl auzeam cum se rupe. Mă jur, era mare cruzime.

Ceasornicarul:

— Lasă-l în pace! Brută!

Fructarul:

— Era și timpu', ce p… mea! Trimiteți-l acasă!

Era prea diliu. Nu era corect deloc. Nici nu otrăvise pe nimeni. Voiam să-i sar în ajutor, dar polițaii îmi stăteau în drum, m-ar fi stropit cu acid în față.

Nevasta lui Nish a căzut pe jos. A împins-o polițaiul, am văzut cu ochii mei. I-a căzut un pantof. I l-am ridicat eu de jos. Plângea. Avea unghiile de la picioare date cu roșu. Arătau diliu și minunat. Și buzele îi erau roșii. Era carne peste tot. O furau oamenii. Îmi venea să-i omor.

Noddy:

— Alo, pune-o la loc, hoțomanule!

Un berist:

— Du-te-n p… mea, chelule!

Au mai venit niște polițiști, să-i oprească pe hoți. Au încuiat duba lui Nish, ca să nu se mai urce nimeni. Apoi i-au luat pe Nish și pe nevastă-sa. Le-au pus lanțuri la mâini. Amândoi plângeau acuma. Am simțit că am gheață în burtă. Nish e din Pakistan, am văzut steagul în dubă. Are o stea și o lună, e steagul meu preferat, după Ghana.

Când e o stea pe steag înseamnă libertate. Steaua arată în toate direcțiile, adică poți să te duci unde vrei. De-asta-mi plac mie stelele mult de tot, pentru că înseamnă libertate.

Eu:

— Au otrăvit pe cineva?

Noddy:

— Nu, n-au otrăvit pe nimenea.

Eu:

— De ce i-au luat? Nu pricep.

Lydia:

— Nu te prosti. Eşti varză.

Noddy:

— Și-au pierdut biletu', asta e.

Eu:

— Ce bilet?

Mama lui Dean:

— Nici n-am știut că stau ilegal. Carnea lor tocată e mai bună decât porcăria de la măcelar. A lui e numai grăsime.

Noddy:

— Ei, mă gândesc că tot trebuiau să dea ei de ghinion până la urmă. Trei lire, te rog, iubita. Pot să-ți dau o reducere dacă mai cumperi una, trei la patru lire.

Mama lui Dean:

— Bine-atunci.

Mama lui Dean cumpăra șosete. Poți să-ți iei unele cu sportivi sus, gen, unul care joacă tenis și altul care joacă fotbal și altul pe bicicletă. Până și eu mi-am luat. Pun pariu pe un milion de lire că sunt pentru Dean.

Eu:

— Ce-o să pățească acum, o să-i trimită înapoi? E vreo piață în Pakistan?

Lydia:

— Sigur că e, prostovane. Peste tot sunt piețe.

Eu:

— Au trenuri care merg pe sub pământ?

Noddy:

— Asta nu știu.

Sper că au. Sper că în Pakistan e la fel de bine ca aici. Dacă m-aș duce acasă, cel mai mult mi-ar lipsi metroul. Și prietenii mei. Lui Poppy îi place cel mai mult când îi alung norii. M-am uitat la nor până s-a mișcat din loc și a ieșit iar soarele. Poppy n-a crezut că eu am făcut-o, a zis c-a fost vântul. Eu tot cred că eu am făcut-o.

Eu:

— Despre ce bilet era vorba? Noi avem așa ceva?

Lydia:

— Voia să zică viză. A zis bilet doar pentru că te crede tâmpit. A, stai, uitasem, chiar ești tâmpit.

Eu:

— E o viză din aia de care vinde Julius? L-am auzit vorbind la telefon odată. A zis că are o viză de vânzare la cinci sute. De ce nu cumpără Nish o viză, așa poate să rămână.

Lydia:

— N-ai cum să cumperi așa ceva. Alea de la Julius nu-s bune.

Eu:

— Da' de ce, ce-au?

Lydia:

— Nu merg, sunt false. Lasă-l pe Julius, e un escroc. Dac-ai cumpăra o găină de la el, pân-ajungi acasă s-ar face ou la loc.

Eu:

— Da' viza noastră merge, nu?

Lydia:

— Da.

Eu:

— Ești sigură?

Lydia:

— Da, sunt sigură! Nu fi enervant!

Sper că viza noastră merge. Dac-o să încerce să ne salte, o să mă fac invizibil, așa, când nu pot să mă vadă, o să mă strecor în spatele lor, o să pun mâna pe spray-ul lor cu acid și o să-i stropesc până se fac cenușă. Aș fi vrut să-mi fi venit ideea înainte s-o calce pe nevasta lui Nish în picioare cu tot cu cap.

Când o să-l văd pe Dean, o să-l întreb dacă-i plac șosetele noi. Dacă mie mi se par meseriașe, atunci și lui o să i se pară.

Connor Green zice că pe domnul Staines îl mai cheamă și Seaman[13]. Asta pentru că a fost în marină. Nu cred deloc. Domnul Staines e prea gras să fi fost în marină, s-ar duce drept la fund. Acum țin minte toate cuvintele în franceză fără să mă uit în manual. Pot să port o conversație de la un capăt la altul. Domnul Staines chiar zice că am un accent foarte bun. Nu știu decât o conversație. Atunci când faci cunoștință cu cineva și îi spui cine ești:

Eu:

— Je m'appelle Harrison Opoku. J'ai onze ans. J'habite à Londres. J'ai deux soeurs. J'aime le football.

Vrei să știi ce-nseamnă? Înseamnă: Mă cheamă Harrison Opoku. Am unșpe ani. Locuiesc la Londra. Am două surori. Îmi place fotbalul. Sună mai bine când o zici. Dac-o scrii, nu e la fel de fain.

Primul lucru pe care l-ar face oricine ajunge în Franța este să urce în vârful turnului Eiffel și să tragă o flegmă babană. Toți am fost de acord. Numai Connor Green s-ar pișa.

---

[13] Joc de cuvinte: Seaman Staines – pete de spermă (engl.) *(n.t.).*

Connor Green:

— Numai că lumea de jos ar încerca probabil să-l prindă. Ăştia din Franța beau pişat, este? Cred că aşa trăiesc mai mult. Jigodii bătute-n cap.

Pe Jordan l-am ales primul pentru o mostră de scuipat, pentru că-i place la nebunie să scuipe. Nici n-ar fi greu să faci rost de o mostră, mi-ar da-o pe loc.

Jordan:

— Du-te-n p… mea de-aici, frate, io nu scuip în aia!

Eu:

— E curată.

Jordan:

— Nu-mi pasă. La ce-ți treb'e scuipatu' meu până la urmă, ce faci cu el?

Mi-am mușcat buzele să nu zâmbesc. E în regulă să minți dacă ai un motiv bun.

Eu:

— E pentru un proiect la științe, ca să testăm cât de bine supraviețuiesc microbii în scuipat. Faci rost de scuipat de la multă lume, bagi microbii în el şi scuipatul care omoară microbii primul e ăla special. Ai putea să ai vreun leac pentru o boală în scuipat. Ai putea să faci avere cu el.

Jordan:

— Nu vreau să fiu leac pentru nimic, n-au decât să moară, îmi bag p…. Ia-o de-aici, omule.

Am aruncat sticla la gunoi. Încă o idee dusă pe apa sâmbetei. Adjei, nimeni nu vrea să dea o mână de ajutor cu ancheta. Ai impresia că oricine altcineva e făptaşul. Te simți foarte singur. Nici nu am încă o armă preferată. Nu m-am gândit serios. Dacă aş avea de ales, ar fi probabil un mega-pistol de stropit. Se vând la piață. Nu trag decât cu apă. E super-dur, apa țâşnește până departe de tot. Trebuie să ceri voie înainte să faci omul fleaşcă, dacă n-o să-i placă, o să iasă cu scandal. O să-mi iau unul din ăsta în vacanța de vară.

Arma preferată a lui Jordan e pistolul Glock.

Jordan:

— Asta au cei mai duri gangsteri. Ai văzut așa ceva?

Eu:

— Nu. Cum e?

Jordan:

— E bolnav de tot, omule. E cea mai puternică armă. Dacă te-aș împușca cu un Glock, ți-aș zbura capul. Trage cu gloanțe dum-dum.

Eu:

— Ce naiba mai sunt și astea?

Jordan:

— Sunt niște gloanțe speciale care pot să treacă prin pereți și tot. Super-mortale. Pistol d-ăsta o să-mi iau mai întâi când o să am bani.

Eu:

— Și eu.

Jordan:

— Nu po' să-ți iei Glock, e al meu. Nici n-ai știut de el până să-ți zic eu.

Eu:

— Oricum îmi place.

Jordan:

— Ei, mie îmi place și mai tare. Mie îmi place cel mai mult.

Așteptam să vină autobuzul. Eram în stația de vizavi de blocuri. Dacă aștepți chiar în stație, nici nu te văd. Dacă sari doar când vine autobuzul, e ditamai surpriza. Nici n-apucă să te oprească.

Câștigi zece puncte dacă lovești autobuzul oriunde. Câștigi cincizeci de puncte dacă lovești într-un geam. Dacă lovești geamul mare din față, unde stă șoferul, câștigi o sută de puncte. Dacă se sparge geamul, face o mie.

Dacă lovești în cauciuc și se dezumflă și autobuzul se izbește de ceva, asta ar fi un milion de puncte, dar nimeni n-a reușit. E aproape imposibil.

Jordan aruncă mai bine. Are mai multă forță. Asta doar pentru că a cules pietrele cele mai netede înaintea mea. Eu am avut doar pietre colțoase și astea nu sunt aerodinamice (aerodinamic înseamnă că zboară mai bine prin aer. Pietrele mele nu erau aerodinamice, pentru că erau ascuțite).

Jordan a văzut un Glock pe bune. Chiar l-a ținut în mână. Era într-o misiune pentru Gașca de la Dell Farm. Trebuia să îngroape un pistol.

Jordan:

— Întotdeauna țin o armă îngropată pe undeva, în caz că le treb'e. Au o groază ascunse peste tot, este?

Eu:

— De ce nu le țin la ei acasă?

Jordan:

— Nu fi retardat, dacă le găsește poliția?

Eu:

— Ai tras cu el?

Jordan:

— Nu, n-avea gloanțe. Țîi gloanțele în altă parte, nu le ții lângă armă. Oricum am tras cu el. Am apăsat pe trăgaci și tot. A fost super-bolnav.

Lui Jordan i-a plăcut la nebunie, se vede. A făcut ochii cât cepele. Zice că-i mai sigur să îngropi arma în grădina cuiva, pentru că așa nu intră decât cei din casa cu pricina. Dac-o îngropi pe terenul școlii, unde se duce multă lume, sunt șanse mai mari s-o găsească cineva și s-o salte.

Nici măcar nu știu a cui e grădina. Nici nu întreabă. De obicei e vreun moș sau vreo babă. Așa nu știu nimic despre toată chestia. Dacă-i întreabă careva de vreo armă, habar n-au despre ce vorbesc. Așa e mai sigură treaba.

Jordan:

— O îngropi numai noaptea. Alegi un loc liniștit, unde nu sunt felinare și chestii. Tre' s-o îngropi nu prea adânc, lângă ceva gen floare sau piatră, ca să-ți amintești unde ai pus-o. Numa' că

tre' să fii super-rapid; dac-ai fost urmărit, s-a zis, o să te omoare c-ai dat de gol ascunzătoarea. Am făcut-o doar de două ori.

Mă jur, să plantezi o armă părea o treabă mult prea dilie! Măcar dacă plantezi o plantă, creşte şi se face ceva. Arma nu se face nimic. Mi-am închipuit c-am plantat o armă şi au încolţit din pământ o mulţime de boboci de arme. Dup-aia i-am vândut la piaţă.

Eu:

— Ia de-aici boboci de arme, neamule! Patru lire kilu'. Boboci frumoşi şi proaspeţi!

Era foarte haios. Plantatul armelor e cea mai dilie chestie din câte-am auzit, mă jur pe Dumnezeu atotputernicul.

Trebuie să ştii mereu unde se găseşte o armă dacă te grăbeşti, cine ştie când ai nevoie. Cel mai probabil o să ai nevoie de ea la război sau ca să dai o spargere. Aşa spargerea merge mai uşor.

Jordan:

— Dacă văd arma, nu-ţi mai fac nicio figură, este? O să se teamă aşa de tare, c-o să-ţi dea ce vrei. E uşor de tot, frate.

Nici nu trebuie să tragi neapărat, doar s-o ţii îndreptată spre ei. Arma uşurează toată treaba.

Jordan:

— Oricum, de-abia aştept să-mpuşc pe cineva, frate. L-aş împuşca în faţă, este? Vreau să văd cum îi explodează capu', ar fi tare de tot. Vreau să văd cum îi sar ochii din cap şi creierii pe toţi pereţii. Autobuzu'!

Venea autobuzul. Ne-am pregătit pe poziţii. Aveam pietre în amândouă mâinile. Am aşteptat comanda lui Jordan. Inima îmi bătea tare de tot. Eu voiam să arunc cu piatra într-o parte, Jordan în geamul mare din faţă. Nu ai voie să fugi până nu arunci toate pietrele. Am aşteptat. Autobuzul încetinea.

Aveam mare nevoie să sparg un geam. Eram în urmă cu o mie de puncte.

Jordan:

— Acuma!

Am sărit afară. Jordan a aruncat prima piatră. A nimerit în geamul mare, dar nu l-a spart. Eu mi-am aruncat toate pietrele odată. Nici măcar n-am ochit, le-am aruncat doar cât de rapid și de tare am putut. Prima a nimerit pe-alături, dar a doua s-a izbit de partea dinspre noi a autobuzului și a țâșnit înapoi. Lumea cobora din autobuz. Nici n-au încercat să ne oprească.

Jordan:

— Muiștilor!

Jordan a aruncat a doua piatră. A zburat pe lângă capul cuiva și s-a izbit de marginea geamului. Șoferul s-a ofticat rău, îl vedeam. Părea c-o să plesnească de draci. Mă jur, era dur. Am înghețat doar când am văzut-o venind pe mama. Se dădea jos din autobuz. S-a uitat drept la mine. Nici nu știu cum s-a întâmplat, a fost ghinionul naibii.

Jordan:

— Roiu'!

Am luat-o la fugă. Mi-era prea frică să mă uit înapoi. Îmi venea să borăsc. Nu m-am oprit până n-am ajuns la tunel. Ne-am tras sufletul.

Jordan:

— Am nimerit bine cu toate. Una în geam și una în muchie, vreo două într-o parte. Tu ce-ai făcut?

Eu:

— Nu știu. Una într-o parte, cred, atâta.

Jordan:

— Hai că ești varză, omule! Te-am bătut!

Eu:

— Pietrele mele erau prea ascuțite, asta-i tot.

Nici nu-mi păsa. Nu stau eu de punctele alea. Am ajuns în cealaltă parte a tunelului. Mama ne aștepta. Iar am simțit gheață în burtă. S-a terminat.

Mama:

— Ho! Ce crezi că faci? Spune-mi c-am visat. Ce-ai de zis?

Eu:

— Îmi pare rău, mamă.

Mama:

— Băiat fără minte. Ce bătaie-ți trag. Acasă cu tine imediat.

Mama a început să mă împingă. Jordan s-a pus pe râs. Îmi venea să mor.

Mama:

— Să nu te mai înhăitezi cu băiatul ăsta.

Eu:

— A fost un accident. Ne jucam și noi.

Mama:

— Îți pierzi vremea cu el. Dacă te mai văd cu băiatul ăsta, o să dai de belea.

Mama m-a împins spre ușa turnului meu. Cum am întors capul, flegma m-a pocnit drept în față. Chiar am simțit cum îmi intră în ochi.

Jordan:

— Ia de-aici, bulangiule!

Jordan mi-a arătat degetul murdar, dup-aia l-a arătat mamei. M-am șters la ochi cu mâneca, să nu-mi intre microbii în creier. Acum sunt dușman pe viață cu Jordan. S-a întâmplat cât ai clipi.

Eu:

— Du-te-n pula mea de-aici!

Nici nu știu cu cine vorbeam, cu Jordan sau cu mama. Nici nu-mi mai păsa. Am simțit când mi-au ieșit vorbele din gură, erau uscate și tăioase ca niște cuțite. Era ceva de groază, dar acum nu mai puteam să mă opresc.

Mama:

— Ce-ai zis? Te bat de te albesc!

Mama mi-a tras o bătaie zdravănă. Am auzit tunete în urechi, parcă era zeul cerului de ziua lui.

Mama:

— Să nu te mai aud că-ți ies din gură cuvintele-alea. N-am nevoie de prostiile tale. Vezi-ți de purtare, Harrison. Gândește-te ce-ai făcut.

Știu ce-am făcut, am stricat totul. Acum e bun stricat din vina mea. Știam că așa era, simțeam în adâncul sufletului. Ar fi trebuit să fiu bun, dar mi-am dat voie să uit și acum Dumnezeu o să ne distrugă. Probabil c-o s-o omoare pe Agnes doar ca să mă învețe minte. Nici nu puteam să respir ca lumea. Nici nu voiam. Am făcut pregătiri pentru ce simți când ești mort. Mi-am ținut respirația cât am putut, dar era mult prea diliu. Vedeam totul în ceață și trebuia să respir iar. O să cer să mi se facă o groază de găuri în sicriu. O să fie mai ușor, atâta tot. Găurile ar putea fi geamurile avionului.

Mă amuză superstițiile voastre, văd tot timpul cum vă atingeți nasturii, cum împrăștiați sare. E un pic înduioșător, credeți că, dacă mascați moartea în costum și ritual, o să treacă de partea voastră. Credeți că puteți să-i distrageți atenția ajungând să fiți alți și alți oameni, până vă scindați în toate direcțiile ca s-o orbiți cu aschiile. Așa că nu aruncați cu piatra, facem și noi ce ne vine firesc. Îmi înfoi penele de pe gât, mă tot aplec. Îmi târăsc coada pe pământ ca s-o vrăjesc pe porumbiță. Vedeți ce culori, ce piept puternic? Copiii noștri vor fi campioni, imuni la toate -ozele și -cocii care au făcut ravagii printre înaintașii voștri. Așa, lasă-ți ciocul în al meu, ia doar câteva clipe. Bingo!

Pare o groază de efort pentru o recompensă infimă, habar n-am cum ar trebui să te simți. Dar i-o datorez băiatului. V-o datorez tuturor, o alianță ieftină împotriva scurgerii pic cu pic a nisipului din adăpostul lui precar. Mă desprind de ea și o iau glonț spre soarele care apune.

Bătea o adiere minunată. Ploaia trecuse și ieșiseră stelele. M-am dus pe balcon ca să-mi amintesc cum era înainte să se nască Agnes. Stelele sunt lumini vechi. Scrie și pe Google. Când te uiți la o stea, de fapt vezi la un milion de ani în trecut. Nu trebuia să văd un milion de ani, ci doar doi. Am ales steaua care arăta cel mai mișto și am rugat-o să-mi arate. Dacă simțeam ce s-a schimbat, aș fi știut ce se stricase și cum să-l dreg. Așa puteam să salvez pe toată lumea și pe mine. Am rugat-o din toate puterile. Nici n-am clipit, ca să nu fac ceva greșit și să trebuiască s-o iau de la capăt.

Cel mai tare a fost când s-a luat lumina. Toate becurile de pe strada noastră s-au stins. Tata, Patrick Kuffour și cu mine am mers cu camioneta și am umplut felinarele tuturor cu parafină. Ne-a luat până noaptea târziu să ajungem la toată lumea. Toți voiau să ne dea haleală, dar noi trebuia s-o pornim mai departe, altfel nu mai apucam să ajungem la toată lumea. Patrick și cu mine stăteam în remorcă, în spate, ca soldații. Parcă eram într-o misiune importantă.

Patrick Kuffour:

— Atenție la copaci, s-ar putea să fie lunetiști. Fii pregătit. Nu se poate să dăm greș în misiunea asta, o să fie Iadul pe pământ.

Patrick și cu mine eram responsabili cu întrebatul. Întrebam lumea dacă aveau nevoie de parafină, iar dup-aia tata le făcea plinul din bidon. Toți stăteau pe stradă. Nu mai voiau să meargă la culcare. Până la urmă, a fost o petrecere mare. A fost ideea tuturor. Nimeni nu s-a gândit la ea primul, toți ne-am gândit în același timp.

Penele de curent se preschimbă de fiecare dată în petreceri. Asta-i chestia cea mai mișto.

Toți și-au atârnat felinarele la ferestre, pe acoperișuri și garduri. Păreau stele căzute pe pământ. Noi le-am readus la viață. Lumea dansa pe drum ca să sărbătorească. I-am dat vestea cea bună lui Agnes. Era încă la mama în burtă, dar știam că m-aude.

Eu:

— Am dres stelele pentru tine! Te așteaptă să ieși!

Mama:

— Mulțumesc, scumpițelule!

(Vorbea subțire, de parcă era Agnes.)

Am primit un gât de bere pentru că ne-am dus misiunea la bun sfârșit. Ne-am făcut că ne-am matolit. Patrick Kuffour a căzut cel mai fain, s-a lăsat pe spate peste gardul lui de piatră și a căzut pe spate, când m-am uitat de cealaltă parte a gardului, dădea din brațe și din picioare ca un gândac răsturnat. Mă jur, n-am văzut ceva mai haios.

Dup-aia domnul Kuffour a pornit generatorul, iar doamna Kuffour, mama și bunica Ama au făcut mâncare de fasole pestriță pentru toată lumea. Ne-am mâncat fasolea lângă felinare, în timp ce fluturii de noapte se foiau pe lângă capetele noastre și muzica se răspândea din radioul cu tranzistori al domnului Kuffour. Era super-meserie. Muzica în surdină îți gâdila urechile ca o adiere minunată. Toată lumea a uitat că era noapte. Fetele jucau ampe, țopăind și bătând din palme, noi aruncam cu coji de nuci de cocos la picioarele lor ca să greșească săriturile. După aia au rămas fără suflu și au căzut toate grămadă pe jos, ca un morman de frunze somnoroase.

Când a răsărit soarele, mă simțeam trist și norocos în același timp. Aș fi vrut ca noaptea să dureze o veșnicie. Toată lumea s-a făcut că plânge când domnul Kuffour a oprit generatorul. Muzica s-a oprit cât ai clipi și trebuia să mergem acasă. M-am dus la culcare cu ditamai zâmbetul pe față, iar soarele care-mi strălucea prin ochi mă umplea de căldură. Mă jur, a fost pe vecie cea mai fainâ noapte din viața mea. Voiai să nu se mai termine. Voiai să te simți tot timpul așa.

Când am găsit sentimentul, am închis ochii și l-am lăsat iar să pună stăpânire pe mine. Atunci am știut ce-aveam de făcut. Am închis ușa cu mare grijă și am pus la loc cheia. M-am strecurat pe lângă camera mamei. Mama și Lydia sforăiau ca două purcele minunate. Tata o să înțeleagă. Chiar mi-ar da dreptate. Numai așa puteam să dreg lucrurile.

Mi-am aruncat colțul de crocodil la ghenă. Am auzit cum se prăvălește până jos la fund și dispare. Era o jertfă pentru zeul vulcanului. Era un cadou chiar pentru Dumnezeu. Dacă-i dau cel mai norocos lucru pe care-l am, și el o să ne ferească de toate relele, de boală și de cuțit și de prunci morți, o să facă el cumva să fim iar împreună. N-o să aibă de ales, altfel n-ar fi drept. Era un schimb bun, nimeni nu avea ce să zică. Știam c-o să meargă. Mersi, porumbel, că mi-ai arătat steaua care trebuie!

Când ne-au văzut X-Fire și Dizzy, tocmai treceam pe lângă biserică. Știam c-o să ne oprească, nici n-am încercat să fug. Știam c-o să-i dea bătaie, ca să nu întârzie la prezență. Am luat-o prin iarba bisericii.

Eu:

— Haide, aici n-au ce să vă facă.

Dean și Connor s-au luat după mine. Au rămas pe margine. Nu pot să se atingă de tine dacă stai cu amândouă picioarele pe pământ sfânt.

Dizzy:

— Crezi că ne doare pe noi în p… de asta? A trecut vremea basmelor, este?

Dizzy a mers mai departe. A călcat florile în picioare. După față, părea pus pe lovituri murdare. Nu mai aveam colțul de crocodil cu mine, de-asta. Asta era înțelegerea: Dumnezeu trebuie să-i apere pe ceilalți mai întâi, eu pot să am grijă de mine. Mi se rupe. Am ieșit de pe iarba bisericii și m-am întors pe alee.

Eu:

— Lasă-i în pace, ei n-au nicio treabă.

Dizzy:

— Bine, cum zici tu.

Dizzy mi-a cărat doi pumni în braț. Nici nu mi-a păsat. Nu m-a durut. Am țipat doar de figuri, să-i lase-n pace pe Dean și pe Connor. Dizzy râde ca o maimuță cretină.

Dizzy:

— Bulangiule!

X-Fire:

— Haide, ajunge, nu merită mai mult javra aia mică.

Am așteptat până au ajuns lângă tunel și le-am arătat la toți degetul murdar. A fost foarte haios.

Connor Green:

— Maimuțe căcăcioase!

Dean:

— Pârțarilor!

Eu:

— Dai ca o fată!

Nu ne-au auzit. Nu mai pot să-mi facă niciun rău. A fost doar o șmecherie. Știam că e doar o șmecherie.

Eu:

— Lingători de rahat!

Dean mi-a citit notițele și dup-aia le-am împăturit la loc repede de tot, să nu apuce să le vadă nimeni. Eram în fața sălii de reuniuni. Vedeam ca-n palmă, până la scările cantinei. Numai că nimic nu se vede destul de mare când te uiți doar cu ochii. Ne trebuie un alt binoclu.

Dean:

— Patru semne de vinovăție e mult, dar tot nu dovedește nimic. N-o să scoatem o mărturisire decât dacă-l torturăm și n-avem echipament pentru așa ceva. Ai nevoie de baterii de mașină, fire, ciocane și rahaturi din astea. Eu tot cred că ADN-ul e cea mai bună metodă. Ai putea să faci rost de niște mostre?

Eu:

— Nu. Am încercat să fac rost de niște scuipat de la prietenul meu Jordan, dar n-a vrut să-mi dea.

Dean:

— Dar pișat?

Eu:

— Aș putea să fac rost de la spital. Dac-aș pune mâna pe ecusonul maică-mii, aș putea să mă strecor în locul unde țin pișatul bolnavilor. E deja rece, îl țin la frigider.

Dean:

— Nu, e prea periculos, au o pază țeapănă băț. Stai așa. Ce fac ăia?

Dizzy, Clipz și Killa se prosteau pe lângă cantină. Dizzy îl proptise pe Killa în geam și se prefăcea că e polițai și-l caută de arme. L-a pus pe Killa să se crăcăneze și să ridice mâinile. Își ținea mâinile sprijinite de geam, ca să nu cadă. Toate degetele erau apăsate pe geam. Toate amprentele lui rămăseseră prinse ciorchine acolo. Clipz ținea un pistol invizibil, ca să nu fugă suspectul.

Dean:

— E șansa noastră. Tre' să acționăm acum. Tu ce părere ai?

Aveam gheață în burtă. Sângele mi s-a preschimbat în metal. Eram gata. Trebuia. Era un plan simplu: eu o să joc rolul alergătorului, pentru că sunt cel mai rapid. Dean era culegătorul. Am scos scotch-ul din geantă și i l-am dat.

Dean:

— Împinge-l zdravăn, cât să-i distragi atenția, să am timp să culeg mostra. Dacă se ia după tine, fugi.

Eu:

— Recepționat, cod roșu.

(Înseamnă că tre' să trecem la acțiune.)

Am luat-o spre cantină încet și potolit, de parcă nu se întâmpla nimic. Trebuia s-o facem acum, până să plece. Am luat-o pe scări. Dacă zic ceva, nu asculți și gata. Nu te opri deloc. Dean s-a dus lângă geam, prefăcându-se că e normal. Eu m-am dus chiar în spatele lui Killa și l-am împins tare. N-am avut când să mă sperii, l-am înghiontit și m-am pregătit s-o zbughesc.

Killa:

— Ce… mea faci?

Eu:

— Curistu'! Curistu'!

Dizzy:

— Puneți mâna pe el!

Dizzy și Clipz s-au luat după mine. Killa a rămas locului, zăpăcit și șucărit. Dean s-a apucat de treabă cu scotch-ul, l-a lipit pe geam, unde fuseseră degetele lui Killa, și dup-aia l-a dezlipit la loc, super-rapid, și a luat-o la fugă în cealaltă parte, spre sala de reuniuni. Killa n-a știut ce să facă și după cine să se ia. Se tot uita când într-o direcție, când în cealaltă, ca un șobolan pierdut în tunel.

Killa:

— Ce-ai făcut acolo?

Și-a șters amprentele de pe geam, dar era prea târziu. Nu mai putea să ne oprească. L-am dus cu zăhărelul.

Killa:

— Jigodie mică!

S-au luat toți după mine. Am dat colțul și am fugit spre aripa de științe. Am intrat în clasa domnului Tomlin. Se pregătea de oră, vedeam lămâile înșiruite. O să mai afle cineva de bateria din lămâi. Aș fi vrut să fiu eu ăla. Aș fi vrut să învăț totul de la capăt, ca prima oară.

Domnul Tomlin:

— Ce faci, Harri? De ce alergi?

Eu:

— A, nimic, m-am rătăcit.

Domnul Tomlin:

— Tu ți-ai pierde și capul dacă n-ar fi bine înșurubat pe umeri.

Eu:

— Sper să nu-l pierd!

Killa și Dizzy erau la ușă. Când l-au văzut pe domnul Tomlin, m-au lăsat în pace. Killa a tras un picior în ușă. Se terminase, ce mai, trebuia să recunoască. Până la urmă răii tot ies păgubași.

Killa:

— Ești mort!

Domnul Tomlin:

— Mai sunt patru minute de pauză. Du-te să calci pe altcineva pe nervi.

Domnul Tomlin era vesta mea antiglonț. Nu lăsa să treacă gândurile ucigașe ale răufăcătorilor. Am traversat super-rapid aripa de științe și am ieșit pe partea cealaltă până să se dumirească ei. Nu trebuie să mă feresc de ei decât la pauza de prânz și după ore. Nu mă dau eu prins nici cu ochii închiși.

Am așteptat la Clubul de Calculatoare până a plecat toată lumea. Ai auzit de YouTube? E un loc de pe internet doar pentru filmulețe cu chestii care se mănâncă unele pe altele. Dean mi-a arătat un șarpe care mânca un băiat. Chiar l-a înghițit cu totul. Se întâmpla undeva într-un loc plin de praf. Sătenii au pălit șarpele cu bețe până l-a borât pe băiat la loc afară. Nu știau dacă era mort sau doar dormea. Era îndoit, făcut ghem. Avea o groază de mâzgă pe el din burta șarpelui, dar avea încă toate brațele și picioarele. Era mai mic decât noi.

Dean:

— Vreau să văd un șarpe care mănâncă o mașină, asta ar fi tare de tot.

Eu:

— Vreau să văd un șarpe care se mănâncă singur. Așa s-ar face tot mai mic, până n-ar mai rămâne nimic.

Dean:

— Tare.

Am așteptat până s-a eliberat zona, apoi am scos mostra s-o cercetăm. Dean a ținut amprenta în lumină.

Eu:

— Nu se-nțelege ce-i acolo. E varză. La naiba!

Dean:

— M-am grăbit, este? Trebuia să culegi tu.

Oricum vedeam unele linii. Erau frumos desenate în mijloc, dar cele din afară se pierdeau unele în altele, de parcă se mișcaseră când făcuse cineva o fotografie. Erau două degete și muchia degetului mare. Aveam nevoie de niște scotch mai gros.

Dean:

— Rahat. Nu-ți face griji, măcar acum avem o copie. Calculatorul de la poliție poate s-o aranjeze. Pot s-o mărească și tot. Fă tu…

Am lipit scotch-ul de o pagină din caietul de exerciții, după aia l-am împăturit și am scris în față numele suspectului. Killa. O să-l țin lângă celelalte până ne trebuie. Era de groază, dar în cel mai mișto fel, de parcă o bucată din viața lui Killer era a mea. Nu se poate ascunde la nesfârșit, amprentele îți spun povestea, fie că vrei sau nu. Când șarpele a borât băiatul, părea că s-a născut. Poate că era un băiat-șarpe și așa trebuia să se întâmple. Poate când o să crească mare, o să fie Omul-Șarpe. O să-i zic lui Altaf când îl văd, i-ar plăcea tare mult chiar să se întâmple așa. Și mie. N-ai decât să scrii șarpe mănâncă băiat la căutare pe YouTube și o să vezi cu ochii tăi. Îți garantez c-o să rămâi ca la dentist!

Agnes:

— Harri!

Mă jur, așa de fain nu mai sunase niciodată, îmi țiuiau urechile minunat. A ținut o groază. Nici nu voiam să se mai oprească.

Eu:

— Bună, Agnes! Te simți mai bine?

Bunica Ama:

— Zi da.

Agnes:

— Da!

Mama plângea de fericire. Așa s-a amestecat și Lydia în discuție.

Lydia:

— Oricum, i-a revenit vocea. Zi Lydia.

Agnes:

— Lyda!

Lydia:

— Te iubim!

Eu:

— Te iubim, Agnes!

Îmi simțeam burta minunat de caldă pentru că o salvasem. Îmi venea să plâng și eu de fericire, dar se uita Lydia, așa că a trebuit să mă abțin.

Bunica Ama:

— Se simte bine. S-a trezit azi-dimineață și a cerut banană. A mâncat până s-a săturat.

Mama:

— Ce temperatură are?

Tata:

— E normală. Totul e bine. Nu-ți face griji.

Mama:

— Aș vrea să fiu cu voi.

Tata:

— Știu. Ne vedem curând, bine?

Eu:

— Acoperișul rezistă?

Tata:

— N-are nimic. Ieri a fost furtună și nici măcar nu s-a clătinat!

Eu:

— Nu mai meșteri la nimic, bine? Vinde doar ce ai. Așa o să ajungi mai repede aici. Bine?

Tata:

— Bine.

Eu:

— Pa-pa, Agnes!

Agnes:

— Papa!

Mă jur, scoate cele mai faine strigăte din lume. Mi-am închipuit că asta e superputerea ei. Când o să se facă mare, o să i se zică SuperStrigătoarea. Chiar o s-o iau pe lângă mine ca tovarăș

secund (e un supererou mai mic, care stă pe lângă supereroul mare, ca ajutor și cel mai bun prieten).

Nu i-am zis tatei că nu mai am colțul de crocodil. N-am vrut să stric iar totul.

Pe masă era un teanc mare de pașapoarte. Julius le-a băgat în geantă înainte să mă uit prin ele. Mă întrebam cum erau fotografiile, dacă oamenii zâmbeau sau dacă aveau păr vâlvoi, ochelari sau cicatrice. Mă întrebam dacă o semăna vreunul cu mine.

Tanti Sonia:

— Ți-am încărcat cartela. E cu plata înainte.

Julius:

— Totu-i cu plata înainte. Nu-i așa faza în ziua de azi?

(Palmă peste dos.)

Lydia a primit un Samsung Jet de ziua ei, chiar dacă e de-abia mâine. A fost așa de fericită, că a plâns de-a binelea. Țipa ca dementa. Era foarte enervantă. Telefonul are și cameră foto.

Lydia:

— Zi chichi!

Trebuie să zici chichi când te fotografiază cineva, așa o să-ți iasă fața ca lumea. Lydia poza orice. Eu zâmbind. Eu conducându-mi mașinuța. Mama și tanti Sonia îmbrățișându-se. Copacul lui tanti Sonia. Julius bându-și rachiul cu o față de groază. Poza cu mamaia Acheampong de pe peretele din bucătărie. Prin vizorul din ușa de la intrare, dar a ieșit în ceață.

Voiam s-o rog să-ți facă și ție o poză, dar dup-aia mi-am amintit că nu-ți place să fii fotografiat. Nu ți-a mai văzut nimeni umbra trecând pe la fereastră, numai eu mă uitam. Vezi să nu te vadă, vreau doar să fii al meu. Așa îmi place mie mai mult, asta-i tot. Dacă te vede mama, o să ne despartă.

Am primit o mașinuță teleghidată, chiar dacă nu era ziua mea. Mă jur, e meseriașă de tot, merge super-rapid. O conduci cu

telecomanda. N-are fire. E ca o mașinuță de teren. N-are pereți, doar un cadru, ca să-l vezi pe omulețul dinăuntru, care e la volan. E roșu cu argintiu și merge cu o sută șaizeci de kilometri pe oră.

La început nu m-am priceput deloc s-o conduc, tot intram în perete.

Eu:

— Nu mă mai poza atâta, buşesc maşina din cauza ta!

Lydia:

— Nu mai buși mașina atâta, de-asta te tot pozez!

Din fericire are o bară mare în față, așa că, dacă te lovești de ceva, mașina nu se face zob. Am exersat afară, pe holul casei. Mașina merge bine pe orice fel de teren. Am încercat-o pe covor și pe gresie și a mers șnur. Cauciucurile sunt mari de tot, cu șanțuri adânci, ca să nu se blocheze. Vreau să văd cum merge pe orice fel de teren. Pe nisip, în noroi, pe iarbă și peste tot. Pun pariu c-o să meargă genial pe zăpadă. Mă jur pe Dumnezeu, cum ninge, o să ies primul. Așa o să am toată zăpada la dispoziție, până s-o distrugă picioarele oamenilor. O să trag cu primul bulgăr în Vilis. Vreau să-l ard în moacă. Mă jur pe Dumnezeu, o să fie mult prea tare.

Porumbeii zboară în sud când vine iarna?

Eu mă duc unde te duci tu.

Bun! Poți să stai în copac și să te uiți la mine cum arunc cu bulgări.

Julius dregea Convingătoarea, lipea bandă de protecție pe mâner, unde banda veche era jupuită de la transpirație și prea multe lovituri. Lucra super-încet și blând, de parcă bâta era un porumbel cu un picior și îi lipea celălalt picior.

Eu:

— Poți să-i zbori cuiva capul de pe umeri dintr-o lovitură?

Julius:

— Asta nu știu, dar sigur poți să-l faci varză. Poți să-l lași damblagit, dacă știi cum. Pe un tip l-am mardit în cap și ochii i s-au făcut pe loc ca la tembeli, parcă s-a stins o lumină. I-am făcut creierul varză, era clar. A început să vorbească foarte greu și îi

curgeau balele, şi asta doar că l-am ciocănit un pic, unde trebuia. La marele fix. E vina lui, tre' să-şi plătească datoriile ca toată lumea. Acuma e legumă, tre' să poarte baveţică de bebeluş.

Julius a scos un hăhăit de-al lui. Mama a început să spele farfuriile mai repede, de parcă se chinuia să scoată păcate din ele. Mai bine mor de bâtă decât de cuţit. Cuţitul e prea ascuţit, destramă prea tare sufletul. Bâta e mai rotundă, aşa că sufletul rămâne mai închegat. Aşa ajungi mai repede în Rai şi mama ta n-are cine ştie ce de curăţat după tine. Ce contează dacă-ţi sparge creierii, o să-i primeşti înapoi teferi. Sufletul contează cel mai mult.

Puietul lui tanti Sonia părea şi mai micuţ. Frunzele erau lucioase ca o arsură. Nu poate să se bucure de ploaie dacă stă în casă tot timpul. I-am dat nişte apă când nu m-a văzut nimeni. Apa a dispărut printre pietre în ghiveci, nu s-a ridicat deloc.

Trebuia să duc un mesaj din partea domnului Smith. Nu voiam să-l duc. Câteodată profii îţi dau un mesaj de dus doar ca să te pună la încercare.

Anthony Spiner:

— Odată, domnul Smith mi-a dat un mesaj. L-am desfăcut şi ghici ce scria.

Eu:

— Ce?

Anthony Spiner:

— Nu mai citi acest mesaj. Atât. Era o şmecherie.

Lincoln Garwood:

— Ce panaramă, frate. Am boală pe domnul Smith, e o javră de om.

Nu m-am uitat la mesaj, l-am dus direct la secretariatul din faţă. N-aveam chef să fiu fraierit, asta a fost. Am văzut-o când mă întorceam. N-am mai întâlnit-o, cred că-i în clasa a noua. Poartă mereu un batic alb. Stătea îngenuncheată pe podea. Avea până şi un cearşaf. Chiar acolo, pe hol. Avea ochii închişi şi tot. A trebuit să mă opresc.

M-am uitat la ea. Era foarte relaxant. Trebuia să stau nemişcat de tot. Trebuia să nu fac niciun zgomot, cât de mic, ca să nu stric totul. Am încercat să-mi ţin respiraţia. Nu voiam să se oprească.

Vedeam cum i se mişcă buzele, dar nu auzeam ce vorbeşte. Din când în când se apleca în faţă, până când aproape atingea podeaua cu capul. Se mişca încet de tot. Mă apuca somnul când o vedeam. Voiam s-o întreb pentru ce se roagă, dar mi-am înăbuşit cuvintele.

Ştiai că nu pentru bombe. Ştiai că tre' să fi fost pentru ceva bun.

Am privit de după colţ. Nu mai era nimeni. Era cea mai mişto tăcere dintre toate. Chiar am uitat să mă întorc în clasă. M-aş fi dus să mă rog cu ea, dar nu voiam să stric totul.

Când fata cu baticul şi-a terminat rugăciunea, a deschis ochii şi s-a ridicat. M-am întors repede de tot şi am luat-o înapoi pe hol. Am încercat să nu scot niciun sunet. Nu voiam să mă vadă. Nu voiam să ştie că fusesem de faţă, ca să nu stric totul. Am aşteptat să plece şi dup-aia m-am înviorat iar. Mi-am ţinut răsuflarea când am trecut pe lângă locul în care s-a rugat. Am luat-o pe-afară, ca să nu calc pe-acolo.

Când am dat colţul, Killa venea din cealaltă direcţie. M-a văzut înainte să fac ceva. M-a târât la budă. A fost prea rapid ca să-l opresc. M-a prins între chiuvete. Avea un cutter de la ora de arte şi mi l-a vârât sub nas.

Killa:

— Vreau să-mi daţi amprentele înapoi. Sunt ale mele. Ce-aţi făcut cu ele?

Eu:

— Le-am aruncat, nici nu s-au lipit ca lumea. A fost doar o glumă.

Killa m-a împins în perete. M-am lovit foarte tare cu capul de automatul de hârtie. Lumina care intra pe fereastră lucea pe muchia cutterului ca un soare diliu, mă orbea. Am închis ochii şi m-am pregătit pentru arsură. S-a făcut linişte. Lumea a încremenit.

Când s-a auzit iar vocea lui Killa, era spartă ca o minciună. Așa e când încerci să bagi groază înainte să-ți vină forțele.

Killa:

— Nu vă mai băgați în rahaturile mele, bine? Nu vă privește. Oricum nu puteți să dovediți nimic. Lăsați-o baltă, că altfel dați de belea rău de tot, da?

M-a împins foarte tare în automatul de hârtie și dup-aia s-a cărat. Mi-am pipăit capul să văd dacă îmi curge sânge, dar n-am găsit nimic. Am așteptat să-mi trag sufletul. Eram doar un pic amețit. Aveam o pată pe cămașă, de la mâinile murdare ale lui Killa. Ar trebui interzis să te atingă cu mizeria lor. Ar trebui interzis să intri cu bocancii în liniștea cuiva, nu e corect. Umezeala din chiloți era doar transpirație de la căldura de-afară.

În Anglia venirea verii se serbează deschizând larg ferestrele și punând muzică tare de tot. E o tradiție. Așa știi c-a venit vara. Trebuie să faci asta când se ivește soarele. Toată lumea o face în același timp.

Și tot atunci pun și steagul. Dacă ai steag, trebuie să-l pui și tu afară în același timp. Așa toți știu că ești de-acolo și că a venit vara.

Muzica nu e peste tot la fel, sunt mai multe genuri. Când mă apropiam de blocuri, auzeam o mulțime de muzici amestecate. Era minunat. Îmi venea să dansez. Zâmbeam cu gura până la urechi, nu mă puteam abține.

Chiar am intrat și eu în joc. Am luat CD-playerul din camera mamei și mi-am pus CD-ul cu Ofori Amponsah. Am pus „Broken Heart", e melodia mea preferată. Voiam s-o audă toată lumea. Am deschis fereastra și am ținut CD-playerul în aer.

Eu:

— Salut! Eu sunt Harri! Asta e muzica mea! Sper să vă placă!

Dup-aia mi s-a făcut frică să nu scap CD-playerul, așa că l-am dus înapoi înăuntru. Sper că a auzit toată lumea cântecul, CD-playerul nostru nu are cine știe ce sonor. După aia Lydia a avut nevoie de el. E ziua ei și are de ascultat două CD-uri noi.

Lydia:

— Hai odată!

Eu:

— Îl aduc! Nu mai face atâta gât!

Mama:

— N-o necăji. O să-ți dau felia de tort la porumbei.

Tortul Lydiei e doar din ciocolată. Eu o să am un tort cu Omul-Păianjen de ziua mea. Într-o cutie mare au venit cadourile de acasă pentru Lydia. I-am luat-o înainte la ușă. Amândoi așteptam cu urechea ciulită, dar Lydia a trebuit să se ducă să dea mâna cu primarul și fix atunci a bătut la ușă. Poștașul mi-a dat mie cutia. La început am vrut s-o păstrez. I-am dat-o doar pentru că e ziua ei.

Lydia:

— Jos labele! Te snopesc!

Eu:

— Ai vrea tu!

Am pozat toată chestia cu telefonul Lydiei: cum ținea cutia. Cum a deschis-o. Cutia pe dinăuntru. Nu era doar un cadou, erau o mulțime. Erau două CD-uri de la Abena, unul cu Michael Jackson și celălalt cu Kwaw Kese.

Era și o pereche de cercei de la bunica Ama. Erau doar două cerculețe. Erau din aur adevărat (îți dai seama dacă e aur adevărat când mușți. Dacă nu rămân urme de mușcătură, atunci e aur adevărat).

Lydia:

— Scoate-ți cerceii din gură, îi umpli de scuipat!

Eu:

— Vrei să-i încerc sau nu?

Lydia:

— Nu!

Era o imagine cu mâna lui Agnes. Arăta minunat. E foarte ușor: i-au întins vopsea pe mână și după aia i-au lipit-o de hârtie. Au ajutat-o pe Agnes să-și scrie numele. Așa am învățat

și eu să-mi scriu numele: mi-au pus creionul în mână și mi-au mișcat-o ei. Literele ies minunat de tremurate, de parcă le-a scris un păianjen.

Tata i-a făcut Lydiei o dansatoare de lemn. Cred că trebuia să fie ea. Seamănă bine cu ea, dar nu la față. Nu știe că a renunțat la dans. Tot uită să zâmbească.

Lydia s-a pus pe bocit.

Eu:

— Dă-mi-o mie dacă n-o vrei. Pot s-o dau la schimb la școală. S-ar putea să iau un ceas disco pe ea.

Lydia:

— Nu mă enerva!

Eu:

— De ce ești așa?

Mama:

— Îi e dor de tata ei, asta-i tot. N-o necăji.

Eu:

— Nu fi tristă. E ziua ta. Ai nasul plin de muci.

Lydia:

— Tacă-ți gura!

Mama:

— Harrison, las-o și tu.

Trebuia s-o fac să râdă. Dacă n-o făceam să râdă, se ducea naibii toată ziua. M-am gândit la toate cuvintele de ridicat moralul pe care le știam. O să le încerc pe toate până o să meargă vreunul.

Eu:

— Haide, iubita. Fruntea sus.

Nimic. Nici măcar un surâs cât de mic.

Eu:

— Nu mai sta botoasă. Știi că așa-i bine.

Iar nimic.

Eu:

— *You are my sunshine, my only sunshine.*

You make me happy when things are gay.[14]

Mama:

— Harrison! Mai las-o cu pe invers ăsta.

Lydia:

— Termină.

A zâmbit un pic, am văzut eu. Eram pe drumul cel bun. Trebuia să salvez situația. Mai trebuia să încerc o dată.

— Printre munți și printre văi trece o cutie și, din toate fetele, tu ești mai zurlie. Te iubesc din inima fundului meu.

Lydia:

— Termină!

— Hai că te-am făcut! Te-am bătut!

Lydia a izbucnit în râs. Nu se mai putea abține. Ce-mi place când salvez situația. Nici n-aveam nevoie de puncte. I le-am lăsat ei.

Eu:

— Vrei cadoul de la mine? Tre' să vii cu mine, e afară.

Lydia:

— Mă lași? Nu pun botul la înc-o șmecherie.

Eu:

— Nu-i nicio șmecherie, promit.

Mama:

— Nu te uita la mine, n-am nimic de-a face.

— Hai odată, mâță speriată!

Până la urmă a trebuit să vină, prea s-a făcut ditamai secretul, nu putea să uite de el. M-am dus înainte și ea a venit după mine. Ne-am ținut amândoi răsuflarea când am coborât pe scări.

Lydia:

— Unde mergem?

Eu:

— O să vezi. Ai încredere în mine.

---

[14] Fragment din bine-cunoscuta melodie *You Are My Sunshine*. În traducere liberă: „Tu ești soarele meu, alt soare n-am. Mă faci fericit când totul e pe invers". Joc de cuvinte: *gray* („cenușiu") din original a fost schimbat în *gay* (engl.) *(n.t.).*

Când am ajuns în spatele turnului nostru, m-am oprit. Lydia se tot uita în jur, căutând cadoul. S-a uitat în copaci, sub mașini și la ferestre. Chiar s-a uitat sub tomberon. Era foarte nedumerită. Nici măcar nu știa ce caută de fapt. Părea dur de tot.

Lydia:

— Dă-mi odată cadoul și hai să mergem! Unde e?

Eu:

— Chiar în fața ta.

Au construit o rampă nouă în spatele turnului nostru, ca să poată să urce și să coboare oamenii în scaune cu rotile. Am văzut de-abia azi-dimineață, când a venit lucrătorul de la primărie cu malaxorul de ciment. Dean m-a pus să mă urc în ea, dar n-aveam chef să risc, știam c-o să rămân prins acolo până mor. Pe loc am știut ce aveam de făcut. Mă jur, am simțit c-o iau razna toată ziua chinuindu-mă să nu-mi scape secretul!

Cimentul era încă ud. Lucrătorul era plecat să halească. Dacă era, trebuia să acționezi acum. Nici că se putea să pice mai bine.

Lydia:

— Ce tre' să fac aici?

Eu:

— Sari. O să fie dur. O să-ți rămână prinse tălpile și când se usucă o să rămână acolo pe vecie. Atunci rampa o să fie a noastră și o să știe toată lumea. Nu doar rampa, tot turnul. Numa' că tre' să sari destul de zdravăn. Tre' să faci treaba pe serioaselea.

Lydia:

— E o prostie. N-o să sar în chestia aia.

Eu:

— Haide! Îți ia o clipă! Îți lași acolo urmele tălpilor și eu îți scriu numele lângă ele, ca să știe toată lumea. O s-o facem amândoi. Eu mai întâi.

Mi-am adunat forțele, m-am dus la locul în care trebuia să stau și dup-aia am făcut un ditamai saltul pe rampă, cu picioarele unul lângă altul. Am încercat să-mi apăs tot corpul în ciment.

Lydia:

— Parcă te-ai căca, așa arată.

Eu:

— Așa e cel mai bine. Uită-te la mine.

Am numărat până la zece. M-am sucit un pic pe loc, ca să se apese bine de tot tălpile în ciment, și dup-aia am sărit la loc într-o parte, ca să nu stric treaba. A mers șnur. A ieșit perfect. Urmele tălpilor rămâseseră în ciment, minunate, drepte și proaspete. Se vedea până și sigla Diadora de pe tălpile Diadorelor. Se vedeau clar modelele și tot. Era genial.

Eu:

— E cam greu să ieși la loc. Cimentul vrea să se țină scai. Tre' să te încordezi mai tare când sari afară. E rândul tău.

Lydia:

— Hai că ești muci.

Eu:

— Fă-o și gata, puturoaso! Nu poți să dai cadoul înapoi dacă ți l-a pregătit cineva. Așa îi zici că-l urăști.

Lydia:

— Bine, bine!

Lydia s-a făcut că s-a șucărit, dar pe cine fraierea ea? S-a încordat la fel de tare ca mine. A luat poziția de căcare și și-a luat ca lumea elan. A nimerit chiar lângă urmele mele. Chiar a numărat până la zece, vedeam cum i se mișcă buzele.

Eu:

— Acuma sucește-te un pic.

Lydia:

— Mă sucesc, mă sucesc!

A încercat să sară la loc pe margine, dar i-au rămas înțepenite picioarele și era să cadă. A țipat ca un copil mic.

Lydia:

— Ajutor, ajutor!

Eu:

— Nu te speria, te scot!

Am tras de ea ca lumea și am săltat-o din ciment. Urmele îi rămăseseră în ciment, lângă ale mele. Arătau frumos, bine desenate. Toate liniile se vedeau clar, ca ale mele. Chiar i-a plăcut la nebunie. A făcut ochii mari până să-și ia seama.

Lydia:

— Repede, scrie numele până nu se usucă prea mult.

M-am așezat lângă rampă și am scris numele noastre în dreptul urmelor de tălpi. A trebuit să-mi vâr degetul ca lumea în ciment ca să se cunoască literele. Se putea citi totuși. Mă jur, arăta meseriaș:

Lydia zâmbea cu gura până la urechi.

Eu:

— La mulți ani! Ți-am zis c-o să-ți placă!

Cimentul de pe degetul meu arăta ca aluatul de chec, dar mirosea a borală. Dacă nu te ștergi înainte să se usuce, ți se preschimbă degetul în piatră. Ne-am spălat pantofii într-o băltoacă. Am curățat toate cocoloașele cu un băț. Acuma știe toată lumea de noi. Urmele noastre le arată tuturor oamenilor că am fost aici. De-abia aștept să se usuce. Stai aici și păzește-le până se întăresc, bine?

Am înțeles. Cine are de gând să-ți strice distracția o să dea de naiba, o să trag un găinat în capul cui se apropie prea mult. Vreți să știți ce cred? Am trăit destul ca să-mi formez câteva opinii. Necazul cu voi e că toți vreți să fiți marea. Dar nu sunteți marea, sunteți doar o picătură de ploaie. Unul dintr-o puzderie

fără număr. Dac-aţi putea să acceptaţi situaţia, v-ar fi mult mai uşor. Haideţi, spuneţi după mine: Sunt o picătură în ocean. Sunt născut, naţie, nord şi nicăieri. Sunt pierdut în puzderie şi toţi cădem laolaltă.

Sau poate sunt doar un şobolan cu aripi şi habar n-am ce vorbesc.

Ce-mi place când pică o surpriză plăcută. Cum a fost cimentul gata pregătit să scriem în el sau ca atunci când crezi că cineva o să fie bâtă la ceva și dup-aia afli că de fapt e genial. Așa și cu Manik: nimeni nu bănuia că e un portar așa de bun pentru că e gras, dar de fapt Manik e un portar genial. E imposibil să dai gol cu el în poartă. Nu lasă să treacă nimic. Odată i-am tras o minge-n cap din greșeală și nici nu s-a mișcat, a jucat mai departe de parcă nu se întâmplase nimic. Doar că avea ochii apoși, altfel nu te-ai fi prins că îl pălise o minge în cap. După aia l-am poreclit Supermâini. Îi place la nebunie, se vede. De câte ori o zicem, zâmbește cu gura până la urechi.

Toți:

— Supermâini iar a apărat! Mamă, ce brici e băiatu' ăsta!

N-am crezut că Dean e așa de bun la cățărat pentru că are păr portocaliu. Pur și simplu n-am bănuit. Dar de fapt e genial la cățărat. E chiar la fel de bun ca Patrick Kuffour (e-n stare să ajungă pe acoperișul centrului comunitar în trei secunde, nici mai mult, nici mai puțin. Noi îi zicem Sânge de Maimuță).

Dean:

— Lasă că o iau eu. Sunt super-tare la cățărat.

Ne jucam cu mingea și am tras o pasă săltată, iar mingea a nimerit pe garaj. Nici nu știam că sunt în stare să șutez așa departe noua mea minge. Chiar m-am simțit mândru. Dean a sărit pe tomberonul cu roți și după aia s-a săltat pe acoperișul garajului. Totul a fost super-rapid. Părea ușor când o făcea el. A aruncat mingea jos și am prins-o. Când m-am uitat în sus la el, cum stătea

în picioare pe acoperiș, m-a cam luat amețeala. Îmi intra soarele-n ochi. Am auzit fâlfâit de aripi, dar nu știam de unde venea.

Dean:

— Hai sus, nu-ți face probleme. Te trag eu.

Eu:

— S-ar putea să fure careva mingea.

Dean:

— Nu fi laș!

Eu:

— Nu sunt! Haide să tragem la poartă. Toate pe bune, cine trage primu' gol câștigă.

Nu voia să coboare. Îi plăcea prea mult acolo sus, se vedea. Se fâțâia de colo-colo ca un rege. Râdea în fața oricărui pericol.

Dean:

— Hei, ce-i asta?

A ridicat ceva de jos. Era înfășurat ca un colet. Era ud de la băltoacele de pe acoperiș și unsuros. Ambalajul părea din zdrențe.

Dean:

— Să-l deschid?

Eu:

— Deschide-l!

Dean:

— Da' chiar vrei să-l deschid? Dacă-i antrax sau dinți de om?

Eu:

— Nu mă mai enerva și deschide-l!

A desfăcut ambalajul. Înăuntru era un portofel. Vedeam că-i un portofel, cu tot soarele care-mi intra în ochi. Era albastru, cu limbă-de-pisică neagră.

Eu:

— E vreun ban?

Dean:

— Stai așa, e tare lipicios. Cobor.

S-a dat jos de pe garaj și mi-a arătat portofelul. Avea pe el pete mai închise la culoare. Mirosea a ploaie. L-a deschis și s-a uitat

prin el. Nu era niciun ban. Rămăsese ceva lipit de unul din buzunărașe, ploaia îl preschimbase în lipici. Dean l-a dezlipit cu mare grijă. Era o poză. Când am văzut-o, am simțit gheață în burtă.

Eu:

— E băiatul mort!

Dean:

— Crezi?

Eu:

— Mă jur pe Dumnezeu! E chiar în tricoul cu Chelsea.

Poza era mică de tot și pătată de la umezeală. Băiatul mort era cu o fată albă. Nu se vedeau decât capetele și umerii. Amândoi zâmbeau cu gura până la urechi. Nici nu știusem că avusese prietenă. Era aproape la fel de drăguță ca Poppy, numai că un ochi i se uita aiurea, deși se poate să fi fost expres, în glumă. Era tare trist. Mi-am imaginat că băiatul mort rămăsese prizonier în poză și era prea târziu ca să-l mai scoatem. Îmi doream să fi fost de față când l-a crestat. L-aș fi alungat pe ucigaș înainte să ajungă să facă asta. Aș fi chemat în gura mare poliția sau aș fi aruncat cu o piatră în el sau l-aș fi înghețat cu răsuflarea mea. Nu știu de ce n-a făcut nimeni nimic.

Dean:

— I-aș fi ars o karată în coaie.

Eu:

— Și eu.

Dean mi-a dat și mie portofelul. L-am simțit lipicios și m-am rugat în capul meu. Am zis doar că-mi pare rău. Numai asta mi-am amintit.

Eu:

— Ce crezi c-o fi chestia lipicioasă? Crezi că-i sânge?

Dean:

— Așa pare sau poate-i ulei. S-ar putea să fie vreo amprentă pe undeva. Hai să-l ducem la laborator.

Nu l-am pus pe Dean să zică parola, e valabil doar pentru civili. Am împins patul meu în fața ușii, ca să fim în siguranță.

Dean a ținut bine portofelul și eu am pus scotch peste porțiunea lipicioasă. L-am lipit cu binișorul, ca să nu facă crețuri, și dup-aia l-am tras încet de tot. L-am ridicat la lumină. Nu era niciun model, doar o pată roșu-închis. Nicio amprentă, nimic care să poată fi comparat.

Dean:

— Nu-i nimic, erau slabe șanse. Oricum avem ADN-ul, dacă e sânge.

Eu:

— Dacă vrei să afli, pune limba pe el.

Dean:

— Nu pun nicio limbă, poate are SIDA. Ascunde-l, bine? Sângele mă oripilează.

Am luat un pic de sânge pe deget. Era doar lipicios. Îmi venea să-l mănânc, ca spiritul lui să trăiască în mine, dar mi-era prea frică de SIDA. Am așteptat să se lase întunericul și după aia m-am spălat. Voiam să-l țin, dar mă mânca prea tare degetul.

Gaura din locul în care a fost copacul a dispărut de tot. Acum s-a acoperit nu numai cu iarbă, ci și cu o groază de plante și bălării. Nici nu-ți mai dădeai seama că a fost o gaură acolo. Asbo a făcut un căcățoi pe iarba cea nouă. Acuma e locul lui preferat pentru căcare. Când m-a văzut, a dat așa de tare din coadă, c-am crezut c-o să-i pice curul. Îi place de mine pentru că îi vorbesc blând. Așa își dau seama că ești prietenul lor.

Terry Abțibild:

— Vrei să-l ții? Ia-l.

Terry Abțibild mi-a dat mie lesa lui Asbo. M-a lăsat s-o țin și tot. Asbo e foarte forțos. N-avea răbdare să mă aștepte, a luat-o din loc imediat. A trebuit să mă țin după el, altfel m-ar fi dărâmat.

Terry Abțibild:

— Zi-i la picior, așa n-o să mai tragă.

Eu:

— La picior.

Terry Abțibild:

— Mai tare. **La picior!**

A funcționat. Asbo n-a mai tras ca nebunul. A luat-o mai moale, mergând pe lângă mine.

Eu:

— Bravo, băiatu'.

Câinelui tre' să-i zici bravo, băiatu', de fiecare dată când face ceva bun. Așa după aia o să facă numai chestii bune. Nu știu cât de buni sunt decât dacă le zici încontinuu. Tre' să le zici de fiecare dată, altfel uită. Terry Abțibild mi-a arătat cum se ține corect lesa. Dac-o ții aproape de corp, câinele n-are unde se duce. Așa tre' să meargă în pas cu tine. Dacă ții lesa prea departe de corp, câinele o să uite că e-n lesă și o să încerce să fugă. Până la urmă am reușit să-l țin pe Asbo sub control. N-a mai încercat să tragă aiurea. Când o luam într-o parte, Asbo venea cu mine. Când mă opream, se oprea și el. Mă jur, era dur. Parcă eram stăpânul lui. Parcă era al meu.

Eu:

— Asbo, caută răul! Miroase-l, haide, băiete! Dibuie tu mirosul răului!

Asbo se uita în toate părțile de parcă era în misiune. A mirosit piciorul unui om când a trecut pe lângă el. M-am uitat la fața lui: nu a mișcat din urechi și n-a făcut ochii mari. Nu dăduse de rău. I-am dat drumul din lesă când am ajuns la terenul școlii. A luat-o la fugă, dar s-a întors imediat. Mai mult alerga în cerc. Îi place să alerge chiar mai mult decât mie. După aia am făcut niște șmecherii.

Terry Abțibild:

— Șezi.

Asbo s-a așezat pe jos. S-a așezat pur și simplu, uitându-se la noi. Aștepta să-i zicem ceva.

Terry Abțibild:

— Întinde-te.

Asbo s-a lungit pe iarbă. Era întins pe spate. Încă mai dădea din coadă. Îi vedeam toate sfârcurile și biluțele. Îi plăcea la nebunie, se vedea. Era doar un joc.

Terry Abțibild:

— Laba.

Asta era cea mai fainǎ chestie. Asbo mi-a întins laba. Am dat mâna cu el. A fost foarte haios. Chiar a făcut toate șmecheriile pentru mine. Îi plăcea mult. Când i-am zis să șadă, s-a așezat. Când i-am cerut laba, mi-a întins-o. A fost dur. Voiam să fie al meu. Mă jur, a fost cea mai haioasă chestie pe care am văzut-o în viața mea.

Iulie

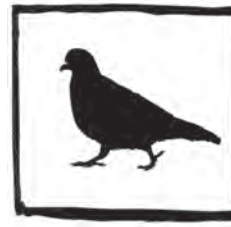

Amprentele sunt doar ca să pipăi cu ele și ca să te ajute să ții lucrurile când sunt ude. Nu înseamnă nimic de fapt. Dacă n-ai avea amprente, ai putea fi oricine ai chef să fii.

Sprâncenele sunt unde sunt ca să oprească transpirația să-ți intre în ochi. Am crezut întotdeauna că sprâncenele n-au nicio noimă, dar nu-i așa, ele opresc transpirația și ploaia. Dacă n-ar fi unde sunt, transpirația și ploaia ți-ar intra în ochi și te-ar orbi. La fel și cu genele. Opresc praful care altfel ți-ar intra în ochi. Și gângăniile.

Toate lucrurile pe care tu le crezi fără noimă sunt unde sunt ca să te ajute sau să te apere de ceva. Părul din cap e acolo ca să nu se încingă prea mult creierul când e cald afară sau ca să nu se răcească prea tare când e rece. Părul tău e mai deștept decât credeai. Toată lumea are aceleași mijloace de apărare. Toți au sprâncene și unghii și gene. Părul crește în aceleași locuri. Așa toți au aceleași șanse să supraviețuiască. Așa e drept. Altfel n-ar fi drept.

Connor Green:

— Atunci de ce au bărbații sfârcuri?

Domnul Tomlin:

— Pentru că fără ele ar arăta aiurea. Următoarea întrebare.

I-a zis-o domnul Tomlin lui Connor Green. Nu i-a plăcut deloc. Tot încearcă el să i-o servească domnului Tomlin cu mișto-urile, dar domnul Tomlin e prea bun.

Connor Green:

— Când ești în cadă, cum de nu-ți intră toată apa aia prin gaura fundului și nu te-neci pe dinăuntru?

Domnul Tomlin:

— Pentru că sfincterul intern anal se contractă involuntar pentru a închide canalul anal. Alte întrebări?

Connor Green:

— Ați zis anal. Nu puteți să ne ziceți așa ceva, e abuz sexual.

Domnul Tomlin:

— Mai tacă-ți fleanca, Connor. Altcineva?

Dean:

— După ce mori, îți mai crește părul? Unchiu-meu zice că da. Și unghiile. E adevărat, domnule?

Domnul Tomlin:

— Nu, e o eroare.

Connor Green:

— Aveți pix, domnule?

Domnul Tomlin:

— Ieși. Connor? Afară cu tine acum, te rog.

Connor Green:

— Dar, domnule, n-am întrebat decât dacă aveți pix.

Domnul Tomlin:

— AFARĂ!

Connor a trebuit să iasă din clasă. S-a făcut roșu la față ca racul. Chiar m-am bucurat că a țipat domnul Tomlin la el. Uneori e prea enervant. Uneori vreau să-i tacă gura, ca să ne ajute profu. La ora de știință înveți cele mai interesante chestii.

Domnul Tomlin zice că stația spațială chiar există. La început arăta ca o stea luminoasă, dar dacă te uiți ceva mai mult, o vezi cum se mișcă. Am văzut-o doar o dată, pentru că cerul nu e niciodată destul de întunecat, sunt prea multe lumini între cer și pământ, de la felinare și case. În stațiile spațiale oamenii trebuie să se cace într-un tub special care trage căcatul afară în spațiu. De-asta navetele au ștergătoare de parbriz. Toată lumea e de acord cu asta.

Podeaua din fața apartamentului meu e numai bună ca să-mi conduc mașinuța de plajă. E super-lustruită. Mașina bagă super-viteză. Și tu simți că te miști rapid, chiar dacă rămâi pe loc. Tre' să ții minte să clipești ca să nu te ia amețeala.

Mă tot uitam la ușa lui Jordan. Așteptam să se deschidă. Am ciocănit încet și m-am făcut că a fost un accident. S-a deschis ușa. Jordan n-a zis nimic mai întâi, doar s-a uitat. S-a tot uitat o groază. Mă tot izbeam cu mașina de pereți, pentru că mă simțeam intimidat de privirea lui. Voiam să mi-o ceară odată.

Jordan:

— Dă-mi-o și mie o tură.

Era în planul meu, dar trebuia să-l mai lași să aștepte un pic.

Eu:

— Imediat.

Am condus înainte. Așa s-a gândit că i-aș fi dat și lui mașinuța de cum aș fi primit-o. Voiam să-i pară rău. Așa aș ieși câștigător ultima dată. Îl simțeam că se uită la mine. Am condus înainte. M-am făcut că nici nu e acolo. Jordan avea de-acum furnici în chiloți. Era dur. Voiam să nu mă mai opresc.

Jordan:

— Hai odată, frate, dă-mi-o și mie. Te joci de-o veșnicie.

Eu:

— O s-o strici.

Jordan:

— Ba nu, știu să conduc super-bine. Nu mă lovesc de nimic.

Eu:

— Nici nu mai suntem prieteni.

Jordan:

— Cine-a zis? Haide, omule.

Eu:

— Încă două minute.

Jordan:

— Un minut. O să-ți arăt cum să te dai peste cap, e bolnav de tot.

Atât așteptam. Trebuia să-și dorească rău de tot. Trebuia să-l fac să se milogească. Așa, când o să i-o iau de sub nas, o să-l doară și mai mult. Voiam să-l pedepsesc. Era datoria mea.

Totul s-a întunecat și s-a lăsat liniștea. Simțeam cum îmi bate inima super-rapid așteptând momentul cel mai bun. Știam c-o să fie dur de tot. Eram lângă ușa mea. Era perfect. A trebuit să-mi mușc buzele ca să nu izbucnesc în râs.

Eu:

— Nu pot, tre' să mă duc acasă acuma. E gata masa.

Am luat maşina de jos şi am intrat în apartament. Am închis uşa după mine. Era genial. Am făcut totul cât ai bate din palme. Nici n-a avut timp să miroasă. Nici nu bănuise c-o să se întâmple aşa ceva. A fost perfect. Acum eu l-am bătut pe vecie.

Poppy nu trebuie să se dea cu smacuri, pentru că e deja frumoasă. Miquita, Chanelle şi celelalte tre' să se dea, pentru că sunt urâte pe dedesubt. Miquita poartă tot timpul fard verde la ochi. Arată ca o broască.

Arată ca o paraşută verde şi cretină, dar nu i-am zis-o. Nu mă obosesc eu cu aşa ceva.

Miquita se dădea cu rujul cu aromă de cireşe. Am simţit că-mi bate inima tare de tot. Nu mai era loc de-ntors.

Miquita:

— Ei, eşti gata? Te-ai spălat pe dinţi? Nu, hai că glumesc, ştiu că eşti curat. Eşti un dulce tu, este?

Miquita o să mă înveţe să sărut. Miquita a luat la supt vreo sută de băieţi, ştie cum se face cel mai bine. Dacă ştiu să sărut ca lumea, Poppy n-o să-mi dea viteză pentru alt băiat.

Nu vreau să-mi dea viteză. Vreau să fie a mea pe vecie. E prea bine. Cel mai bine e când o apăr de rele, de exemplu, când alung viespile. Poppy e recunoscătoare de fiecare dată. Când zâmbeşte numai pentru mine, îmi simt stomacul încălzit, minunat.

Deja era diliu, dar trebuia să stai nemişcat de tot. Uită că o urăşti pe Miquita, ţine minte doar dosul ei barosan şi sânii ei săltăreţi şi buzele ei experte. Foloseşte-te de ea ca să te pregăteşti pentru când o să fie pe bune. Lydia chiar râdea. Îi plăcea la nebunie.

Lydia:

— Am nevoie de un iubit,

Nu de un Casanova.

Eu:

— Mă laşi?

Lydia:

— O să ne iubim în fiecare zi,

O să fii iubitul meu.

Eu:

— Tacă-ți gura! Te bat!

Miquita:

— Nu te mai foi, caramele. Relaxează-te.

Eram vârât în canapea. Miquita stătea ca o plăcintă pe mine. Nu puteam să scap nici dac-aș fi vrut, cântărește o tonă. Se lingea pe buze ca un pește imens, diliu. Am închis ochii, ca să treacă mai repede.

Miquita:

— Deschide gura un pic mai larg, așa. Relaxează-te, omule. O să-ți placă, îți promit.

Totul se mișca în reluare. O simțeam pe Miquita dându-se mai spre mine. Îi auzeam respirația fierbinte pe fața mea și dup-aia sânul ei mi-a atins brațul. Dup-aia m-a sărutat pe buze din plin. Era o apăsare destul de ușoară. Chiar nu era rău deloc până când am simțit cum i se strecoară limba înăuntru.

Eu:

— Nnngggtngg, iudiingsaanitnnngabuutnng!

Miquita s-a oprit. Mi-am tras sufletul.

Miquita:

— Ce-a fost asta?

Eu:

— N-ai zis nimic de limbă!

Miquita:

— Dar la toți le place cu limbă. Tre' să-nveți cum e cel mai bine, altfel ce rost are? Lasă-te și tu luat de val.

Lydia:

— Sunt de-abia în clasa a șasea, n-au nevoie să știe de chestia cu limba.

Miquita:

— Ia mai taci tu, omule, de unde știi tu? Lasă-mă să-mi fac treaba, este? Vrei s-ajungă frate-tu curist?

Mi-a băgat limba la loc în gură. Era fierbinte şi unsuroasă. Mă jur, era dezgustător. M-am zbătut să mă eliberez, dar ea s-a lăsat şi mai greu pe mine. Miquita scotea un zgomot oribil, un fel de geamăt molfăit, ca un zombi îndrăgostit. Buzele ei îmi sugeau gura. Limba ei mi se tot plimba prin gură ca un melc scârbos. M-am gândit la Poppy. Galbenul ei m-a umplut ca soarele. Apoi am simțit cum îmi ia cineva mâna. M-am lipit de canapea ca să nu poată s-o desprindă de-acolo.

Lydia:

— Miquita.

Miquita:

— Hai, omule, relaxează-te. Dă-mi-o.

M-a ciupit de mână ca să nu mă mai prind de canapea, apoi mi-a luat-o şi mi-a vârât-o în chiloții ei. Simțeam păr sub degete. Era aspru. Mă gâdila. Atunci a luat-o razna totul. Mă jur pe Dumnezeu, îmi venea să vărs. Mi-a despărțit degetele şi mi-a vârât unul acolo jos, în toto. Era udă şi ca de cauciuc. Mi-a mai vârât un deget şi încă unul şi mi-a mişcat mâna dintr-o parte în alta. Mă sugea înainte cu buzele, răsuflarea ei fierbinte îmi intra în nas. Nici nu puteam s-o opresc. Nici măcar nu-mi plac cireşele. Mă lua cu greață la stomac, de parcă aveam rău de mare.

Eu:

— Telmină! Lyda, autămă! Dăoepemie!

Lydia:

— I-a ajuns. Îşi tot ține respirația.

Miquita:

— Eu zic când i-a ajuns, ce-o să-mi faci, Chlamydia? Nu te mai zbate, omule. Credeam că vrei să-nveți.

Eu:

— M-am răzgândit. Dă-te de pe mine!

Mi-am încordat toate puterile şi am împins-o. Miquita avea ochii somnoroşi şi tâmpi şi respira aiurea, ca după o bătaie. Era descheiată la blugi şi încă îmi mai ținea mâna în chiloții ei. Am smuls-o de-acolo într-o clipă, cât mai puteam. Mă furnica pielea

de la tot părul ăla și degetele îmi luceau de la toto. Îmi venea să mor.

Miquita:

— Nu-i rău pentru un începător. Da' nu mă mai linge pe dinți, fetelor nu le place așa ceva. Vrei să mai încerci o dată?

Eu:

— Du-te de-aici, nu mai fac așa ceva! Du-te naibii!

Am fugit înainte să mă prindă iar sub ea. M-am spălat pe mâini și pe buze. Când am încercat să mă ușurez, a fost aiurea, cre' că mi-a rupt ceva. Lydia trebuia s-o oprească. Ar fi trebuit să nu descui încuietorile. A fost o idee proastă. Nici nu știu cum s-a întâmplat. Dacă află Poppy că m-a luat la supt altă fată, sigur îmi dă viteză.

Eu:

— Proasta naibii. N-ai niciun haz!

Miquita stătea la ușa băii. Zâmbea ca o broască grăsană și cretină.

Miquita:

— Să știi că n-am terminat, a fost doar prima lecție, este? Ți s-a întărit puțulica? Te simți așa, mai ciudat, acolo jos?

Eu:

— Nu.

Lydia:

— Nu mai zice așa ceva, e prea mic. Lasă-l în pace.

Miquita:

— Da' ce ești, mă-sa? Dacă tu ești mironosiță nu-nseamnă că toată lumea-i ca tine. Voi, astea, sunteți chiar jenibile, în p… mea.

Lydia:

— Măcar prietenul meu nu e un criminal.

Totul a încremenit. Lydia și-a închis gura la loc cât ai clipi, dar era prea târziu, cuvintele fuseseră zise, nu mai putea să le retragă. Miquita a făcut o moacă țeapănă.

Miquita:

— Ce-ai zis?

Am crezut că pe Lydia o s-o bufnească plânsul. N-a făcut nicio mișcare. Era prea șocată ca să facă ceva. Toți eram. Nu mă așteptasem nici într-un milion de ani, era prea de tot, nu știam cum să mă port. Era o tăcere aiurea, trebuia s-o rupă cineva. Mama nu-i niciodată cu noi când avem nevoie de ea.

Eu:

— N-ar trebui să-i lași să te ardă.

Miquita:

— Ce?

Lydia și-a pipăit arsura de la placă, care aproape se ștersese. A priceput unde băteam și a simțit că-i dădeam puteri. S-a dezmeticit.

Lydia:

— Ar trebui să-i zici să înceteze. Uită-te la mâinile tale, cum ai putut să-l lași să-ți facă așa ceva? Ești slabă.

Miquita s-a încheiat la blugi. Nici nu i se vedeau mâinile, se mișcau prea mult. Nu mai puteai să-i urăști mâinile alea grase și pârlite, nu părea corect.

Miquita:

— Pe cine faci tu slabă? Ai văzut ce i-am făcut lui Chanelle.

Eu:

— Ea nu e Chanelle, e Lydia. Și dacă te mai atingi de ea, te crestez cu colțul meu. Îl pun pe Julius să te bată măr, el e bandit pe bune.

Lydia:

— Ba nu. Du-te acasă, Miquita. Nu te mai vrem aici.

Miquita:

— Și crezi că mi se rupe mie de asta? Ești doar o știoarfă proastă.

Am așteptat să vină un cutremur, dar n-a venit. Miquita n-a știut ce să facă, s-a cărat doar în liniște. Am închis după ea și am scos biscuiții Oreo din sertarul secret al mamei. Era un pachet neînceput. Am lăsat-o pe Lydia să-l desfacă. Primul biscuit e întotdeauna cel mai gustos.

Îmi vedeam de viața mea, ciugulind nişte semințe de susan pe care le împrăştiase femeia din scaunul auto. Îi place să se uite la noi cum mâncăm, de la fereastra bucătăriei, visează că se scaldă goală în ape calde, visează căluți-de-mare care o ciupesc uşor de degetele delicate de la picioare, înfăşurându-şi cozile micuțe prehensibile în jurul reliefului moale al sfârcurilor ei. Fiecare cu ce-l doare, cum ar fi, viața e prea scurtă ca să nu-ți iei visele drept ceva nevinovat şi sincer.

Parcă au venit din pământ, n-am avut când să mă pregătesc. Erau patru. Mai întâi simt un bufnet în spate, o rupere în aer, o prăbuşire în spațiu. Nici n-apuc să mă întorc, că e pe mine, masculul cel mare, se apleacă peste umărul meu şi-mi vâră în față ciocul lui negru, îi văd ochişorii ca nişte mărgele lucind de o dorință surdă, el şi tovarăşii lui vor să plătesc pentru vreo vină închipuită sau alta, poate că nu le place cum merg, dar acum oricum sunt țintuit la pământ, iar cei trei complici s-au postat în jurul meu în triunghi, ca să mă împiedice să scap. Dau din picioare şi muşc, trăgându-mă în sus, dar două puncte ale triunghiului vin spre mine şi acum simt trei cuțite în coaste, trei perechi de gheare care se înfig în mine ca-n pământ reavăn, simt cum mă sfâşie, pielea mea de porumbel se desprinde din chingile ei. Mă preschimb într-o bombă cu cuie, însă pereții lumii mă apasă tot mai mult şi poate că sunt muritor până la urmă. Dacă eu nu mai sunt, cine are grijă de băiat?

Eu:

— Aaaaaaaaghhhhhh! Duceți-vă în pula mea de coțofene împuțite!

Am venit în goană și am țopăit pe lângă ele, așa că și-au luat zborul. Porumbelul meu zăcea pe iarbă, părea speriat rău și își plângea de milă. Îmi venea să plâng, dar nu vedeam sânge sau ceva rupt.

Eu:

— Ești bine?

Porumbelul:

—

M-am aplecat să-l iau în mâini, dar s-a cărat înainte să-l prind, a zburat doar până pe acoperișul blocului anti-normalilor, încă mai era în stare, o să se facă bine. Mă jur, m-am simțit tare ușurat!

Eu:

— Ai grijă, porumbel, s-ar putea să vină iar peste tine. Fii cu ochii în patru. O să vin să te văd când mă întorc de la școală. Bine?

Porumbelul:

— Bine. Ești un băiat bun, Harri. Mersi că m-ai salvat.

(A zis-o doar la mine-n cap.)

Fetelor le place la nebunie să le dai cadouri. Asta înseamnă că ești serios. Fetele vor întotdeauna să fii serios, altfel își fac prea multe griji și nu se mai simt bine. I-am dat lui Poppy un inel de jeleu. În secret, voiam să-i cer iertare c-am sărutat-o pe Miquita. Și l-a pus pe deget. Nu i-am cerut eu, a făcut-o singură.

Poppy:

— Mulțumesc!

Eu:

— Pentru puțin.

Dup-aia l-a mâncat.

Nici nu vreau s-o sărut pe Poppy. Nu mai vreau să sărut pe nimeni după ce Miquita era să-mi rupă bulla. O s-o sărut pe Poppy doar dacă-mi cere. Dac-o să câștig la Ziua Sporturilor, probabil c-o să vrea să mă sărute. O s-o fac dacă trebuie, dar nu pe buze.

Clipz:

— Băi, curistule! I-o tragi de-acuma? Vrei să-ți arăt cum se face?

Am trecut pe lângă el. Nici nu m-am uitat la el. Nici nu mai vreau să stau sus pe scări, n-au nimic special. Prefer scările de la aripa de științe, de-acolo se vede la fel de bine și pot să mă uit cu Poppy. Nici nu merită scările de sus să te sinchisești pentru ele.

Patru sute de metri înseamnă o tură de pistă. Pare departe. Am atins culoarul meu ca să-mi poarte noroc. L-am văzut pe Brett Shawcross cum face asta. Eu și Brett Shawcross eram favoriții. Nimeni nu știa care din noi doi o să câștige, nu se puteau hotărî. Voiau să câștigăm amândoi, dar nu se poate. Nu poate câștiga decât unul singur.

Brett Shawcross:

— Tu n-ai decât să iei argintul. Eu o să pun mâna pe aur.

Eu:

— Baftă!

Brett Shawcross:

— N-am nevoie de nicio baftă, o să șterg cu tine pe jos.

Nu se câștigă nicio medalie, îți dau doar un certificat. Trebuie să câștig doar ca să dovedesc că sunt cel mai bun alergător și pentru că i-am zis tatei c-o să câștig.

Lincoln Garwood era pe culoarul unu. Ne-a zis c-o să trișeze. Știe că n-are cum să câștige, pentru că tre' să poarte o șapcă prea grea ca să-i strângă bine codițele rasta. O să alerge prea încet și o să arate pe invers cu ea. Și el a recunoscut.

Lincoln Garwood:

— Sunt prea lent, omule. Nu vreau s-arăt pe invers.

Nu voia să iasă pe ultimul loc, așa că a copt un plan: o să cadă expres, ca să pară că și-a sucit glezna. Am promis toți să ne ținem gura.

Așteptam fluierul. Eram foarte nervos. Simțeam cum îmi bate inima ca nebuna. Se uitau o groază de oameni. Nu doar prietenii mei, ci și niște mame și tați.

Mama nu. Iar era la muncă. A zis c-o să se roage să câștig, dar nu știu dac-o să-și amintească.

Nu voiam să-i dezamăgesc. Voiam să fie cea mai fainăcursă din istorie.

Toți alergătorii se fâțâiau. Unii erau speriați. Kyle Barnes mesteca gumă de mestecat. Saleem Khan se scobea în nas. Brett Shawcross se credea alergător pe bune, își bâțâia picioarele cum fac alergătorii adevărați înainte de cursă. Părea super-serios, de parcă trebuia neapărat să câștige. Mă jur, era foarte haios.

Domnul Kenny:

— Pe locuri!

Trebuia să iei poziția de start. Adică într-un genunchi, cu brațele întinse drept în față. Așa părea mai important totul. Nu voiai să greșești nimic. Toată lumea a amuțit.

Domnul Kenny:

— Fiți gata!

E la fel ca la pe locuri, doar că știi că nu mai e mult până începe. Tre' să rămâi foarte nemișcat. Cineva a tras o bășină. Toată lumea a râs.

Domnul Kenny:

— Start!

Domnul Kenny a fluierat și ne-am pus toți pe alergat. Lincoln Garwood a căzut din prima. Am văzut cum s-a împiedicat. Chiar părea pe bune. S-a rostogolit pe jos, apucându-și piciorul. Am auzit cum țipa în spatele meu. Eu am alergat înainte.

Eu și Brett Shawcross eram în frunte. Toți erau după noi. Eu eram pe culoarul 4 și Brett Shawcross era pe culoarul 6. Nu știam care era mai cu noroc. Alergam foarte strâns. Amândoi fugeam cât puteam de repede, se vedea. Era dur. Brett Shawcross are adidași Nike. Eu am doar Diadore și tot eram primul. M-am uitat drept în față. Voiam să câștig mai mult decât orice altceva.

Kyle Barnes s-a lăsat bătut. A rămas fără suflu și a picat. Restul erau departe de tot.

Totul a amuțit. Parcă mă mișcam în reluare, chiar dacă știam că alergam foarte repede. Simțeam că-mi ard picioarele, parcă nu mai era o cursă, alergam ca să scap cu viață. Dacă mă prindeau, mă făceau bucăți-bucățele. Trebuia să scap. Trebuia să câștig, altfel s-a terminat cu toate.

Când am cotit pe ultima porțiune, am crezut c-o să mă prăbușesc, a trebuit să încetinesc ca să rămân pe culoar. Când am luat-o iar de-a dreptul, puteam să alerg iar mai tare, dar îmi pierdeam suflul. Am început să amețesc. Mi-am amintit de spiritul din adidașii mei. Am zis o rugăciune fulger în cap:

Eu:

— Spirite, dă-mi puterea ta! Dă-mi iuțeala ta! Nu mă lăsa să mor!

Vedeam linia de finiș. Mai aveam un pic. Mă aștepta Poppy, întâmpinându-mă cu aplauze. A fost un val de energie nemaipomenit. Am simțit cum spiritul îmi umple plămânii. Mi-am săltat picioarele și mai mult, am dat din brațe și mai iute. Eram Usain Bolt, eram Superman. Eram încă viu și n-aveau cum să mă prindă în veci. Cu ultima suflare, m-am întins spre linie. Brett Shawcross a intrat în mine și ne-am prăbușit amândoi. Am închis ochii și am așteptat fluierul.

Domnul Kenny:

— Opoku pe locul unu! Shawcross pe doi!

Am câștigat! Mă jur, nu-mi venea să cred! Îmi venea să strig **„Da!”**, dar nu mă țineau plămânii. Am rămas întins pe spate. Cerul se vedea în ceață și norii jucau în fața ochilor. Mă furnica țeasta. Voiam doar să mă uit la cer și să dorm. Voiam doar să mai trag o tură.

Brett Shawcross:

— Bravo. Ai fost bun.

Simțeam că mi se lățea pe față un rânjet cât toate zilele, de parcă îl pictase Dumnezeu cu o pensulă gâdilăcioasă. Mă simțeam rău, dar era cel mai fain rău dintre toate. Sunt cel mai rapid din clasa a șasea. E oficial. De-abia aștept să-i zic tatei. Când m-am

ridicat, toți au vrut să-mi strângă mâna, până și Brett Shawcross și domnul Kenny. Poppy m-a strâns în brațe o groază. Mă jur, mă simțeam ca un rege. Toată lumea mă admira și nu mă aștepta nimeni la poartă, știu că nu se pot atinge de mine până nu se rupe vraja. Mă jur, aș vrea să fie așa în fiecare zi!

Tanti Sonia o să trebuiască să se ascundă pe vapor. Dac-o găsesc, o s-o arunce peste margine, la rechini. Așa se întâmplă: mai întâi te taie, ca să prindă rechinii mirosul sângelui tău, și dup-aia te aruncă în mare, să te mănânce. Frenezia alimentară e atunci când toți rechinii se adună și se bat care dintre ei să te mănânce. După ce termină, nu mai rămân din tine decât oasele și o dâră de sânge în apă.

Mama:

— Nu trebuie să pleci nicăieri. Poți să stai la noi până îți găsești altceva.

Tanti Sonia:

— Și să tot vină Julius pe-aici și să vă facă probleme? Nu vreau să vă implic și mai mult.

Mama:

— Acuma e oricum prea târziu. Odată ce am primit bani de la el, a fost prea târziu.

Tanti Sonia:

— N-ar fi trebuit să-ți zic de el.

Mama:

— Altfel cum aș fi ajuns aici? Puteam să plantez un copac în care cresc bilete de avion? Acuma aș fi încă acasă, punând deoparte bani în cutia de cacao cu lapte, zece pesewa azi, cincizeci mâine. Eu am ales, nu m-a silit nimeni. Am făcut-o pentru mine și pentru copiii ăștia. Cât timp îmi achit datoria, ei sunt în siguranță. Cresc tot mai mari și ajung mai departe decât i-aș fi putut eu duce în spinare. Acuma că sunt aici, lasă-mă să te ajut. Spune-mi dacă ai nevoie de ceva.

Tanti Sonia:

— De aragazul tău. Simt că mi-a crescut la loc vechiul eu.

Mama:

— Era și timpul. Mi-a fost dor de el.

Tanti Sonia și-a frecat degetele foarte încet și trist. Mă așteptam să cadă negreala și luciul ca tencuiala și să apară iar modelele vechi și noi. Dacă o șopârlă rămâne fără coadă, îi crește alta nouă la loc, am citit în cartea mea despre reptile. Șopârlele sunt tare norocoase.

Mama:

— Nu poți să fugi la nesfârșit.

Tanti Sonia:

— Nu, dar aș putea s-o iau de la capăt și să mai încerc o dată; de data asta o să plătesc ăia cincizeci de dolari în plus ca să nimeresc pe vasul cuiva care știe care-s pescari și care-s din paza de coastă. Crede-mă că nu vrei să știi cum miroase o închisoare libiană, încă mai visez mirosul ăla. Adjei, mă mănâncă piciorul de mor! Dă-mi pixul ăla.

Piciorul lui tanti Sonia e în ghips până la genunchi. Eu cred că a avut de-a face cu Convingătoarea, dar Lydia crede că Julius l-a călcat cu mașina. Cel care are dreptate câștigă o sută de puncte. Tanti Sonia nu vrea să zică. Spune doar că ea a fost de vină, că nu s-a dat din drum. M-a lăsat să desenez pe ghips, am încercat să desenez porumbelul meu, ca să-i poarte noroc, dar semăna mai mult cu o rață.

Tanti Sonia:

— Oricum, nu m-ar fi lăsat să plec în veci, știu prea multe. Ar trebui să zic mersi, măcar pot să fac rost de calmante ca lumea, bag în mine la Percocet de parc-ar fi bomboane M&M's, parc-aș fi iar în State, e grozav. Mi le dai înapoi, doctore? Mulțumesc!

A trebuit să dau înapoi cârjele. Oricum amețeam de la ele. I-am deschis ușa lui tanti Sonia și m-am uitat pe hol, să nu fie dușmani. Zona era sigură.

Tanti Sonia:

— Ați văzut ce v-au făcut la ușă?

Ne-am uitat toți unde se uita tanti Sonia. Era scris cu litere mari, scrijelite în lemn:

MORT

Literele erau adânci și subțiri, scrise cu cuțitul, nu cu pixul. Am simțit gheață în stomac fără să vreau.

Tanti Sonia:

— Cine-a făcut așa ceva?

Eu:

— Probabil vreun drogat. Sunt vreun milion pe-aici.

Mi-am trecut degetele de-a lungul cuvântului, ca să găsesc indicii. Era doar de ochii lumii: știam deja cine-a făcut-o și pentru cine era scris. Jordan scrie tot timpul amenințări cu cuțitul de război, dușmanul știe că nu glumește și se sperie de moarte. Măcar mie nu mi-e frică de ațele albe de pe banană. Le mănânc pe loc. Jordan le aruncă de fiecare dată. Sunt doar ațe de banană, nu-ți fac niciun rău. Jordan nu-i așa de dur. Mi-a intrat o așchie de la O, dar nu m-a durut.

Lydia:

— Să vezi ce-au scris pe scări. L-am f—ut pe Dumnezeu în cur.

(A zis-o doar în șoaptă, ca să nu ne bată mama.)

Tanti Sonia:

— Lydia!

Lydia:

— Eu zic doar ce scrie.

Eu:

— Cine-o să-l hrănească pe copacul tău dacă pleci?

Tanti Sonia:

— Pot să-l iau cu mine, e de plastic.

Mă jur, chiar mi s-a făcut greață. Nici nu-mi dădusem seama că era de plastic. Eu crezusem că e un copac adevărat. Era o șmecherie urâtă.

Eu:

— De ce fac copaci de plastic? Dilie treabă.

Tanti Sonia:

— Sunt mai uşor de îngrijit. Copacii adevăraţi au nevoie de hrană şi de vreme bună. Un copac de plastic îl iei oriunde şi nu moare dacă uiţi să-l hrăneşti. Sunt pentru oamenii care nu-s în stare să aibă grijă de un copac viu.

Mama:

— Nu mai vorbi aşa.

Tanti Sonia:

— Ştii că am dreptate.

De fapt, dacă te gândeşti mai bine, nu e o idee rea. E mai sigur decât un copac adevărat. Copacul de plastic e o minciună doar dacă se dă drept copac adevărat, dacă ştii că-i de plastic, atunci nu-i loc de minciună.

***

Unii supereroi aşa s-au născut. Superman a venit de pe o planetă unde toată lumea avea puteri. Furtuna şi Omul de Gheaţă s-au născut cu gena X.

Altaf:

— O au în sânge la naştere. Au început să-şi arate puterile încă de când erau mici de tot.

Eu:

— Tare!

Altaf:

— Mie îmi place mai mult când se nasc normal. Omul-Păianjen, de exemplu, a fost normal până l-a muşcat păianjenul. Nici nu voia să fie special. Voia doar să-şi vadă de viaţă. Dar când a prins puteri, şi-a dat seama că îi trebuiseră de fapt.

Eu:

— Cum adică?

Altaf:

— Trebuia să fie puternic pentru când începeau crimele nasoale. Nici nu ştia c-o să se-ntâmple, dar Dumnezeu ştia de la

început. Dumnezeu i-a trimis păianjenul ca să-l pregătească. Aș vrea să fie tot timpul așa. Aș fi putut să-l salvez pe tata.

Eu:

— De ce, ce-a pățit?

Altaf:

— A murit la război.

Eu:

— Ai văzut cum s-a întâmplat? Elicopterele aveau mitraliere?

Altaf:

— Nu știu, nu le-am văzut, am fugit înainte să vină etiopienii. Dar am auzit tancurile. Făceau o groază de zgomot, parcă era cutremur. Tata trebuia să vină după noi când se terminau luptele, dar l-a lovit o rachetă. Nu voiau să-l nimerească, era în drum. S-a făcut fum. Dac-aș fi avut puteri, aș fi putut să prind racheta, dar încă nu-mi venise rândul. Pe atunci nici nu știam de supereroi, nu mi-a zis nimeni până n-am venit aici.

Altaf s-a întors la desenul lui. Arăta pe jumătate om și pe jumătate leu. Pun pariu că-l cheamă Omul-Leu. Altaf e de departe cel mai bun desenator dintre toți.

Eu:

— Ar trebui să-i faci ochi de noapte. Leii pot să vadă pe întuneric.

Altaf:

— O să-i fac.

Eu:

— Știi ceva? Omul-Șarpe există, l-am văzut.

Altaf:

— Unde?

Eu:

— Pe YouTube. Am văzut cum s-a născut. Scrie la căutare șarpe înghite băiat și o să vezi. Nu-ți face griji, îl scuipă afară. E cea mai tare chestie din câte ai văzut vreodată. Am știut că-i pe bune.

Altaf:

— Tare!

Îmi place mai mult când se nasc normali. Așa i se poate întâmpla oricui. Mi s-ar putea întâmpla până și mie, trebuie doar să dau de un păianjen radioactiv sau să înghit otrava bună. Aș cere să fiu invizibil, să zbor, să citesc gânduri și să am super-forță. Sunt cele mai bune puteri dacă vrei să câștigi războaie și să-l prinzi pe ucigaș. Însă n-aș avea nici un costum, aș atrage prea mult atenția. Costumele arată pe invers.

Sper să nu ne dea teme de făcut în vacanța mare. Ar suge rău de tot. Toată lumea credea la fel.

Connor Green:

— Ar suge rău.

Kyle Barnes:

— Clar.

Eu:

— Pe bune. Ar suge de nu mai poți.

Când ceva suge înseamnă că e foarte rău. E o expresie din America. Am făcut o vrajă. Eu și cu Dean, Connor Green și Kyle Barnes.

Dean:

— Dacă nu călcăm în nicio crăpătură tot restu' semestrului, atunci în vacanță o să fie frumos în fiecare zi și n-o să avem teme de făcut. Vă băgați?

Toți:

— Mă bag.

Pe primul care calcă într-o crăpătură îl băgăm cu capul în veceu. Dacă faci pași mici, ca pinguinii, poți să te oprești înainte să dai de crăpătură. E mai sigur așa. O să fie genial în vacanța mare. Mai întâi mergem la grădina zoologică. Până atunci vin și tata, Agnes și bunica Ama. Uneori chiar te lasă să hrănești pinguinii. Agnes o să se prăpădească de râs, n-a mai văzut așa ceva. Agnes te îmbrățișează fain de tot, chiar și când își vâră degetele în nasul tău.

După aia o să plec la drum cu bicicleta. O să fim doar Dean și cu mine. O să mergem cu bicicletele noi, cumpărate din banii de

recompensă. O să plecăm dimineața devreme și o să fim înapoi de-abia noaptea. O să mergem prin toată Londra, să vedem Ochiul, palatul și muzeul cu dinozauri.

Dean:

— Putem să ne ascundem în coastele unui tiranozaur, dup-aia sărim jos când închid și așa tot muzeu' e al nostru. Ar fi tare.

Eu:

— Da, ar fi fain de tot, mai ales dacă toate animalele ar prinde viață.

Dean:

— Da, da' mai bine să nu învie tiranozaurul, ne-ar hăpăi pe loc.

Eu:

— Pe bune!

Am împrumutat telefonul Lydiei. Doar că nu i-am zis, pentru că a fost o acțiune polițienească secretă. Eu trebuia să filmez. Am îndreptat camera spre Dean. M-am pregătit să apăs pe buton dacă spiritul băiatului mort se întorcea. Făceam cercetări pe terenul de baschet, pentru că băiatul mort o ardea pe acolo. Eu am venit cu ideea să încercăm să-i surprindem spiritul pe telefon. O frântură din spiritul mortului rămâne întotdeauna în locurile pe care le-a cunoscut, chiar dacă sufletul s-a dus deja în Rai. S-ar putea să fie doar o fărâmă, dar, uneori, dacă te uiți bine, o simți.

Eu:

— E ca atunci când calci într-o băltoacă și când ieși lași o urmă pe uscat. Cât îi ia urmei să se usuce și să dispară, atâta rămâne spiritul pe pământ. Așa și când mori, numai că ia mult mai mult, pentru că tot corpul tău și sentimentele și gândurile tale au fost acolo și cântăresc mult mai mult decât o urmă.

Dean:

— M-am prins, m-am prins. Dă-i bătaie.

Am ținut poza băiatului mort, să fie mai multă energie. M-am rugat în cap să ne găsească. Dac-am putea să-l aducem înapoi pe pământ doar cât să ne zică ce s-a întâmplat, dacă ne-ar spune

numele celui care l-a crestat, așa am avea toate probele care ne trebuie și el s-ar putea odihni în pace în vecii vecilor.

Eu:

— Simți ceva?

Dean:

— Da, mă simt penibil, în p… mea. Nu merge, omule. Hai să mergem.

Eu:

— Mai încearcă. Închipuie-ți că ești băiatul mort. Închipuie-ți că poți să simți ce simțea el și să vezi ce vedea el. Merge mai bine dacă te concentrezi.

Băiatul mort era genial la baschet. Odată a înscris la coș din cealaltă parte a terenului. Mă jur, a fost o șansă la un milion să-i iasă. N-o să mai vezi așa ceva. Toată lumea a zis că a fost la nimereală, dar el a zâmbit de parcă așa își pusese în gând de la început. Nici nu s-a dat mare, a jucat mai departe și atât. X-Fire îl tot făcea șmenar, dar el nici nu-l asculta. Când X-Fire și Killa au început să-l împingă, i-a împins și el. Nu-i era deloc frică.

X-Fire:

— Șmenar împuțit. Oricine poa' să dea așa.

Băiatul mort:

— Hai să te vedem și pe tine atunci.

X-Fire:

— Du-te-n p… mea, omule, tu să nu faci gât la mine.

Killa:

— Te batem de te caci pe tine.

Băiatul mort:

— Uşurel, copii. Jucați-vă frumos, bine?

Priveam de pe margine. Vedeam tot ce se întâmpla prin gard. Mai întâi X-Fire l-a împins pe băiatul mort, dup-aia Killa, dup-aia X-Fire l-a mai împins o dată. De-acum se atacaseră toți bine. Au început să se împingă mai repede. Era cam dilie treaba. Băiatul mort l-a împins pe Killa așa de tare, că a căzut pe spate și i s-a sucit tricoul într-o parte, se vedea mânerul șurubelniței ieșindu-i

din pantaloni, la spate. Chiar se auzeau loviturile. Niciunul nu voia să se oprească, parcă apăsase careva pe butonul greșit și acum trebuiau să se împingă non-stop, până rămâneau fără baterii. Ceilalți jucători stăteau și se uitau. Cei mai mulți erau puștani ca mine. S-au oprit doar când unul dintre ei a încercat să fure bicicleta băiatului mort. A trebuit să fugă după el, ca să-i ia bicicleta.

Killa:

— Știam eu c-așa o să faci, bulangiule!

X-Fire:

— Haide, ia-o la sănătoasa!

Am crezut că s-a terminat, numai că băiatul mort s-a întors pe bicicletă. A luat o gură zdravănă din sticla cu apă și l-a stropit pe Killa pe spate. I-a intrat în tricou și peste tot.

Băiatul mort:

— Tu ești un bulangiu împuțit, bulangiule!

După aia a întins-o. Killa era turbat. Șiroia de apă. Unul din puștani l-a lovit cu mingea.

Puștanul:

— Bulangiule!

Atunci am știut că o să iasă cu omor. Am fugit cât ai bate din palme, ca să nu-mi dea mie omorul. S-a întâmplat acum un secol, când tocmai mă mutasem. Acum terenul de baschet e aproape tot timpul gol. Cineva a rupt toate plasele și a încercat să dea foc la stâlpi. Un coș de baschet fără plasă nu mai e deloc la fel.

Dean stătea întins pe jos, sub coș. Avea ochii închiși și mâinile întinse în lături, ca la îngeri.

Dean:

— Ascultă, eu nu simt nimic!

Eu:

— Asta pen' că pe tine nu te cunoștea, spiritul lui nu știe dacă ești prieten sau nu. E-n regulă, spirite, e cu mine. Vrem doar să ajutăm.

X-Fire:

— Ce faceți voi doi pe-aici, curiștilor? Iar ați mâncat sendvișuri cu salam de sandilău?

X-Fire și Dizzy blocau poarta. Killa era după gard, Miquita stătea agățată de el ca de un copac. Am aruncat repede de tot telefonul Lydiei prin gard, ca să-l ascund în iarbă.

Dizzy:

— Nu știți că sunteți pe teritoriu' nostru? Acuma tre' să plătiți taxa. Cât aveți la voi?

Dean:

— Nimic.

Dizzy:

— Nu mă face să te pocnesc.

Dizzy l-a pus pe Dean să-și golească buzunarele. N-avea decât 63 de penny și două bomboane Black Jack. Dizzy i-a luat tot. N-am avut ce să fac, nu puteam să scăpăm pe nicăieri.

Dizzy:

— Da' adidașii tăi?

Dean:

— Ce-i cu ei?

Dizzy:

— Scoate-i că te bat de te stâlcesc. Io nu mă joc aicea, omule.

Dean și-a scos adidașii. Pe șosete avea un tenisman. Era prea târziu să-l întreb dacă astea erau șosetele lui preferate. Și-a golit adidașii, dar n-avea nimic ascuns.

X-Fire:

— Da' tu, Ghana? Ce-ai dosit?

Eu:

— Nimic.

Aveam gheață în burtă. Am strâns bine de portofelul băiatului mort, pe care-l aveam în buzunar. N-am avut când să vâr la loc poza.

Dizzy:

— Ce-ai acolo?

Dizzy m-a tras de braț. Am încercat să-l vâr mai bine în buzunar. Am împins tare de tot și mi-am lipit degetele. Parcă vedeam fața băiatului mort, zâmbea, era în viață. N-o s-o strice nimeni. A trebuit să-i dau drumul când Dizzy m-a călcat pe picior. Până să-l opresc, mi-a băgat mâna în buzunar și a scos portofelul. Poza a căzut pe jos.

Dizzy:

— Ce-i asta? Ar fi bine să ai ceva bani în el.

Dizzy s-a uitat prin portofel, dar era gol. L-a aruncat ca pe un gunoi, de parcă nu era al nimănui. Killa a văzut poza băiatului mort pe jos. A venit și a ridicat-o. Totul a amuțit. Killa a făcut o față țeapănă. Se zgâia la poză de parcă încerca s-o facă dispărută.

Killa:

— De unde-o ai?

Dean:

— Am găsit-o.

Miquita:

— Nu-i nimic. E doar o poză, nu-nseamnă nimic.

Killa:

— Ce știi tu, în p… mea? Știi un căcat.

Miquita:

— Zic și eu, iubi.

Killa:

— Dă-te de pe mine.

Killa a împins-o pe Miquita cât colo. S-a izbit de gard. Era vina ei că-l iubea prea mult. Dean și-a pus adidașii în picioare. Aerul era greu, plin de gânduri ucigașe. Mă afundam într-o mare neagră, așa mă simțeam. Killa se uita întruna la poza băiatului mort. Am crezut c-o să ia foc în mâinile lui.

X-Fire:

— Regleaz-o odată, în p… mea, omule. Scapă de ea, bine? Du-te odată, în p… mea.

Killa:

— Dacă n-am chef? E groasă rău de-acuma, omule. S-a terminat.

X-Fire:

— Eu zic când se termină. Nu te căca pe tine acuma, că ne-ai băgat pe toți în rahatu' ăsta. Dă-mi în p… mea porcăria aia și întinde-o!

X-Fire i-a luat poza lui Killa și i-a tras un șut în dos ca să se care. Miquita s-a dus după el, dar el a împins-o în lături. Părea gata să plângă. Când a ajuns la drum, a luat-o la fugă, cu coatele în afară, ca fetele. Chiar mi-a fost milă de el, era mai slab decât îl știam. Oricine pare mai slab când fuge de ceva.

X-Fire a ars cu bricheta poza băiatului mort. Spiritul lui scotea scântei iuți de tot, nici nu le vedeai ca lumea. Fumul s-a pierdut în aer. Nu era cale de ieșire.

X-Fire:

— Dizzy, stai la poartă, omule. Ăștia nu pleacă nicăieri de-aicea.

Dizzy ne-a blocat drumul. M-am uitat după vreo gaură destul de mare prin care să scăpăm, dar nu era loc pe nicăieri. Dean și cu mine stăteam unul lângă altul. X-Fire a venit la noi, nici nu mai era șucărit. Luase o hotărâre. A dus mâna la pantaloni, în spate. Știam c-o să scoată un cuțit de război. Toate ferestrele caselor erau goale, n-avea cine să ne salveze. X-Fire și-a ridicat gluga.

Te-am văzut cum vii din soare. Te rog, porumbel, salvează-ne!

Lydia:

— Pleacă de lângă el! Am chemat poliția!

Mă jur, era să-mi sară inima din piept! M-am întors: Lydia era de cealaltă parte a gardului. Filma totul la telefon, tre' să fi văzut unde l-am aruncat. Tre' să fi știut că aveam nevoie de ea.

X-Fire:

— Pune mâna pe ea!

Eu:

— Fugi!

Dizzy s-a luat după soră-mea. Nu-mi rămânea decât să mă rog. Te-am văzut cum te-ai găinățat, a picat fix pe lângă fața lui X-Fire. A trebuit să sară la o parte și atunci Dean și cu mine am luat-o pe lângă el și am fugit prin gaura lăsată de Dizzy.

X-Fire:

— Vă omor, în p… mea!

N-aveam când să-l credem, am luat-o la fugă. Am văzut-o pe Lydia în față și m-am luat după ea. Nu puteam s-o las să se rătăcească. Aveam în gură gust de ploaie. Dă-i înainte, nu te opri. Dacă te oprești, o să se prăbușească totul. Am aruncat repede de tot o privire peste umăr. X-Fire nu se vedea și nici Dizzy. Am fugit înainte ca să fim siguri. Am încetinit doar când am ajuns la magazine.

Lydia:

— La bibliotecă! Repede!

Am alergat în biblioteca mare, trebuia să fim în siguranță acolo. Am luat-o pe scări, spre calculatoare. Lydia ne-a arătat filmul. Prinsese tot: jalea lui Killa și X-Fire arzând poza băiatului mort. Ne-a scăpat la marele fix.

Dean:

— Să nu cumva să-l ștergi.

Lydia:

— N-o să-l șterg. În ce v-ați băgat?

Eu:

— Noi ne făceam doar datoria.

Lydia:

— O să te snopească mama în bătaie.

Lydia i-a trimis filmulețul Albenei pe mail, ca să fim siguri. A luat o groază de timp până l-a trimis. Am așteptat destul de mult ca să ne convingem că suntem în siguranță. Când am ajuns acasă, am încuiat toate încuietorile și am băut un pahar întreg de apă cu ochii deschiși. Nici nu mai aveam impresia că mă ușurez pe un norișor. Știam că-s doar bulbucii de la dezinfectant.

Aș fi putut să fac mai mult, dar sunt încă țeapăn de la smotoceala cu coțofenele. Aș fi putut să te salvez, dar nu ține de mine.

Cum zice Şefu' mereu: sunt doar nişte fâşii de carne înfăşurate larg pe o stea aprinsă. Doar nu jelim când învelitoarea e aruncată cât colo, ne bucurăm că steaua e acum liberă. O tragem la locul ei cu sforile pe care le-a împletit el, o înălţăm ca să strălucească peste vopseaua scorojită a vieţii trecute, să lumineze drumul unei mame văduvite înapoi la zeul ei.

Ploaia cade, marea creşte şi voi îi daţi tot înainte. Îi daţi tot înainte de ciudă sau în semn de măreaţă sfidare, îi daţi înainte dintr-un instinct de fier sau prin puf şi huzur, îi daţi înainte pentru că aşa sunteţi făcuţi. Îi daţi tot înainte şi de-asta vă iubim.

Când nu mai sunteţi, ne e dor de voi.

Connor Green a stat pe o crăpătură. A făcut-o expres, a sărit fix pe ea. Acum vraja s-a rupt și o să se aleagă praful din vacanța de vară, totul doar din vina lui Connor Green. I-am dat toți câte o lovitură murdară în brat. Chiar ne-a lăsat. A zis că nu-i pasă.

Kyle Barnes:

— Dobitocule! De ce-ai făcut-o?

Connor Green:

— Pen' c-așa am avut chef. Și ce dacă? Nu e nicio vrajă la mijloc, e un rahat cu moț.

Kyle Barnes:

— Tu ești un rahat cu moț.

Connor Green:

— Da, bine, da' eu știu ceva ce tu nu știi. Știu cine l-a omorât pe puștiu' ăla.

Nathan Boyd:

— Care puști?

Connor Green:

— Ăla care a fost înjunghiat în față la Chicken Joe, care credeai? Am văzut cum s-a întâmplat.

Am simțit gheață în burtă. Totul a încremenit, până și sângele din venele mele.

Connor Green:

— Pe bune. Treceam cu mașina. Am văzut cum a fost înjunghiat puștiul și l-am văzut pe Jermaine Bent fugind. Am văzut cuțitu' și tot.

Kyle Barnes:

— Atunci de ce nu le-ai zis polițailor?

Connor Green:

— Du-te-n p… mea, n-am chef să mă trezesc înjunghiat. N-au decât să-și vadă de treburile lor murdare.

Nathan Boyd:

— Nu te cred. A cui era mașina?

Connor Green:

— A lu' frate-meu.

Kyle Barnes:

— Ce mașină are?

Connor Green:

— Un Bemve. Seria cinci.

Atunci am știut sigur că minte. Fratele lui Connor nu poate să aibă un BMW, nu-i destul de bogat. Connor poartă doar adidași Reebok de alergat. Nathan Boyd a început să amușineze aerul. Ne-am pregătit toți pentru o porție de râs.

Nathan Boyd:

— Mie-mi miroase a ceva. Ție nu-ți miroase? Ce să fie, rahat de câine? Nu, nu e rahat de câine. Baligă de vacă? Nu, stai așa. S-ar putea să fie baligă de cal.

Connor Green:

— Du-te-n p… mea, omule.

Nathan Boyd:

— Știu ce e, e un **rahat cu moț**!

Nu-mi venea să cred, era prea greu. Tot speram să fie vreun Jermaine Bent care nu era Killa, așa nu trebuia să fie adevărat și puteam să-mi văd de viața mea normală. Voiam așa de tare s-o dreg, că nici nu puteam să pun mâna pe ea, de teamă c-o s-o stric iar. Poate că până la urmă n-am talent de detectiv. Poate e prea riscant.

Ai jucat vreodată rounders[15]? Mă jur, suge rău. Urăsc jocul ăsta din tot sufletul. E prea greu să lovești mingea. Bâta e prea

[15] Joc asemănător cu oina *(n.t.).*

mică și are o formă aiurea. Nu reușesc deloc să lovesc. Mi-aș dori să am Convingătoarea, aia măcar e destul de mare. Vrei să fii la lovire pentru că așa e cel mai fain, aștepți o groază să-ți vină rândul și nici măcar nu reușești să nimerești mingea. E super-enervant. Toată lumea mă încuraja.

Toată lumea:

— Haide, Harri, poți!

Voiam și eu să trimit mingea departe, ca Brett Shawcross. La el pare simplu. N-am reușit s-o lovesc nici măcar o dată. Mă jur, m-am șucărit rău. Până la urmă, am jucat în teren. Așa nu trebuie decât să aștepți să vină mingea lângă tine. Dacă vine lângă tine, încerci s-o prinzi. E plicticos. Mingea n-a venit deloc lângă mine. Am lăsat-o baltă. Am stat pe iarbă până când domnul Kenny m-a pus să dau o tură de teren.

Domnul Kenny:

— Opoku, scoală! O tură!

Nimeni nu știa ce plănuiam. Trebuia să rămână secret, altfel nu ieșea. Am așteptat până am ajuns prea departe ca să mă mai vadă și m-am strecurat prin gaura din gard. Dac-o să mănânc mere pădurețe, o să prind superputerile care-mi trebuie. Așa o să fiu ocrotit. Altaf mi-a dat ideea. M-am săturat să aștept să mă muște un păianjen radioactiv, așa c-o să merg pe varianta cu fructele magice otrăvite. Așa, răii n-au cum să mă învingă și o să fiu în siguranță toată vara.

Mai întâi m-am uitat în copaci după asasabonsam. Le-am căutat picioarele, care le atârnă în jos de pe crengi. Zona era sigură. Copacii nici nu erau destul de mari ca să-i țină, crengile erau prea subțiri. Era tare amorțită pădurea. Eram singur-singurel. În aer mirosea a ploaie. Nu vedeam păsările, doar le auzeam trăncănind sus, deasupra capului.

Eu:

— Bună, porumbel, tu ești? Stai tu de șase, bine?

Porumbelul:

— Nicio problemă!

Pădurea e mult mai mică decât credeam. Vedeam până hăt în partea cealaltă, unde erau drumul și casele în spate. Voiam să fiu eu primul care păşise acolo, dar mai fusese cineva: pe jos erau sticle sparte și o groază de ambalaje de dulciuri, țepene și pline de noroi. Era tare enervant. Voiam să fiu eu primul. M-am afundat și mai mult. Am cules două mere, cele mai frumoase din cel mai fain copac. Erau tare mici. Doar pentru ceilalți sunt otrăvitoare, pentru mine sunt un meteorit. Numai aşa pot să prind puteri.

M-am aşezat pe un trunchi spart. Era o liniște minunată. M-am gândit la toate lucrurile importante pe care le aveam de făcut și câte puteri îmi trebuiau, am respirat adânc și am muşcat din primul măr.

Mă jur pe Dumnezeu, nu mai mâncasem de când eram ceva mai dezgustător! Mi-a venit să scuip, dar trebuia să înghit ca să meargă vraja. Mi-am dus mâna la gură, ca să nu pot să scuip. Am închis ochii și am mestecat. Aveam o senzație dilie de tot în burtă, mi-am încordat toate forțele ca să nu vărs tot. Am înghițit tot în afară de sâmburi. Am deschis ochii. Totul era cenuşiu și-mi venea să borăsc. Am mai respirat o dată adânc și am muşcat din al doilea măr. A trebuit să mă străduiesc tare mult. A trebuit să mă concentrez și să nu mă gândesc la greață și la gust. Mi-a luat o groază de timp, dar am tot mestecat și am înghițit, iar am mestecat și iar am înghițit. Am tras un scuipat de-abia la urmă, ca să scap de gust.

După aia a început să mă chinuie rău burta. Încă nu eram în stare să mă ridic. Îmi venea să mă cac, dar m-am abținut, să nu-mi cac toate puterile din mine. Am aşteptat. Mă tot lua cu rece și dup-aia cu cald. O fi de la puterile care-mi intrau în sânge. Trebuia neapărat să meargă. Trebuia să fiu ocrotit și să-i fac să plătească. Am tras o băşină-ciocănitoare zdravănă. Era umedă la sfârşit, dar nu m-am scăpat. Nu eram Omul-Scăpău, eram Omul-de-Neoprit. Când am ieşit din pădure, mă cam clătinam pe picioare. Domnul Kenny mă aştepta.

Domnul Kenny:

— Unde-ai umblat?

Eu:

— Mi s-a făcut rău, domnule.

Nathan Boyd:

— S-a dus la o țigară în pădure.

Connor Green:

— S-a dus să facă laba.

Eu:

— Ba nu.

Domnul Kenny:

— Ajunge.

Domnul Kenny m-a lăsat să stau jos restul meciului. Rounders oricum e plictisitor. Nu reușesc deloc să lovesc mingea pentru că forma bâtei e aiurea. Ar trebui s-o facă mai turtită. Nu știu cum de nu i-a trecut nimănui prin cap până acuma.

Venise războiul. Era pe bune, știai din prima. Era fum peste tot, gros și negru, și umplea tot cerul. Simțeai focul de la kilometri. Toată lumea s-a dus să vadă cum moare terenul de joacă.

Dean:

— Mai întâi am crezut că s-a prăbușit un avion. Aș vrea să fi fost adevărat, ar fi tare de tot.

Cineva a dat foc la leagăne. De-acolo venea cel mai mult fum. Mirosul de cauciuc îmi intra în nas, nici nu puteam să miros altceva. Știi când un miros e atât de baban, că te bufnește râsul? Ei, cam așa se simțea. Numai că nu puteai să râzi, pentru că se uitau toți adulții. Focul era un dezastru și trebuia să fii serios.

Mama lui Dean:

— Dracii ăia de copii au făcut-o. I-am văzut acolo când mă-ntorceam de la farmacie. Se chinuiau să le dea foc.

O tanti cu brațe groase:

— Când a fost asta?

Mama lui Dean:

— Adineauri. Tocma' mă întorceam de la farmacie. Știam eu că erau puși pe rele.

Tata lui Manik:

— Pușlamalele.

Și panoul de cățărat ardea. Tot metalul se înnegrise și sfoara plasei era arsă, pe moarte. Focul era foarte fierbinte. Când m-am apropiat de el, am simțit că mă mănâncă pielea rău de tot. Era minunat, simțeam că mă ia somnul. A fost cel mai mare foc pe care l-am văzut vreodată.

Niște puștani se jucau de-a cine se duce cel mai aproape de foc. O luau la fugă spre el și cel care se ducea cel mai aproape înainte să fugă înapoi era câștigătorul. Părea dur. Voiam și eu să joc, dar trebuia să fiu respectuos. Când ești în clasa a șasea, trebuie să fii un exemplu de urmat. Toată lumea s-a uitat la foc. Nici nu mai voiau să vorbească, voiau doar să se uite. Nu se puteau abține. Erau țintuiți locului. Terenul de joacă murea, dar nimeni nu-ncerca să-l salveze. Știau că n-au ce să facă, era prea fierbinte și frumos. Știau că focul o să iasă câștigător de fiecare dată. Era genial și trist și de groază în același timp.

Cum mai venea un om, cineva trebuia să-i povestească ce se întâmplase până atunci, despre copiii care dăduseră foc. Dup-aia nou sositul zicea ceva gen:

Nou sositul:

— Mama lor de mucoși

și dup-aia stătea și el și se uita ca toți ceilalți. Era ca atunci când ai un secret, numai că puteai să-l zici la toată lumea. Era ca și cum păstram toți același secret. Simțeai că ești alături de ceilalți, că îi cunoști pe toți, chiar dacă n-ai mai vorbit cu ei și nu știi cum îi cheamă. Erau toți de partea ta. Asta-i cel mai fain la război.

Lydia a pozat focul. Nu vedeam decât fum negru în poză.

Eu:

— Ho, nici nu se vede focul! Mai încearcă o dată!

Lydia:

— Dă-mi pace! O să mi se topească telefonul.

Eu:

— Ba nu. Pozează corabia piraților până nu se scufundă!

Lydia:

— Nu, eu mă duc, mă ustură ochii de mor. Vii?

Eu:

— Nu, eu rămân. O să vin pe jos cu Dean.

Lydia:

— Vezi, ai grijă. Nu-i lăsa să te urmărească.

Eu:

— N-o să-i las!

Voiam doar să pozez corabia piraților, până nu se scufunda pe vecie. Voiam să fiu de față când o să moară terenul de joacă, să știe că am fost cu el și că l-am iubit până la sfârșit.

Terry Abțibild:

— Salutare, micuțule. Ce s-a-ntâmplat?

Eu:

— Un foc, atâta. Asbo! Salut, băiatu'! Ești un băiat bun! Ești un băiat bun, Asbo!

Asbo a sărit și m-a lins pe față. Era haios de tot, până și când mi-a băgat limba-n gură. În vacanța mare o să-l învăț să vâneze spirite.

Terry Abțibild:

— Vrei să cumperi niște DVD-uri? Am unele bune, e pe undeva unu' cu zombi.

Eu:

— Nu, mersi. Dacă cumperi DVD-uri piratate, banii ajung la Osama bin Laden. Am învățat la școală.

Terry Abțibild:

— Cum vrei.

Dup-aia au venit pompierii. Am auzit sirena de la kilometri depărtare. Mașina a traversat terenul școlii. Toată lumea s-a ofticat când au oprit sirena, pentru că voiau s-o audă de-aproape.

Un pompier:

— Toată lumea să stea mai în spate.

Dar toți se dădeau mereu mai aproape. Nu se puteau abține. Puștanii cei mai mici erau cei mai curajoși. Nu-i ascultau deloc pe pompieri, se apropiau tot mai mult. Le plăcea la nebunie să stea cu pompierii, se vedea. Voiau să ajute și ei. Voiau să fie în locul lor.

Unul din puștani a încercat să ridice furtunul, dar nici nu putea să-l miște pentru că era mult prea greu. S-a pus pe plâns. Asta a fost cel mai haios.

Un pompier:

— Bine, amice, mă descurc. Poți să dai o mână de ajutor data următoare, da?

Apa a țâșnit super-rapid, ca un glonț. Pompierii erau foarte pricepuți, au stins tot focul într-un minut. Acum că focul nu mai ardea, terenul de joacă arăta urât de tot. Era negru unde arsese. Părea murdar și mort. Te simțeai și tu mort văzându-l. Chiar îți doreai să izbucnească iar focul, ca să ascundă toată mizeria.

Toată lumea a aplaudat când mașina de pompieri a luat-o din loc. M-am întristat să-i văd plecând. Nu știam când o să mai avem ocazia să-i urmărim în acțiune.

Dean:

— Dacă știam că termină așa de repede, aș mai fi făcut câteva focuri, ca să aibă ce stinge.

Mama lui Dean:

— Da, și te-ai fi ales cu un picior în cur de la mine pe chestia asta.

Dean:

— Glumeam și eu!

Acum că nu mai era foc, vedeam chestii pe care nu le văzusem, chestii triste și dilii care mi se părea că nici n-aveau ce să caute acolo. Am văzut o bucată de sfoară moartă de la plasa de siguranță. Era neagră și lucioasă de la foc. Părea un șarpe. Mă tot așteptam să se miște și să șerpuiască pe sub așchiile de lemn. Am văzut un penny mort și îngropat în pământ lângă gărgăriță. Mi-am închipuit că era un căcat de gărgăriță. Gărgărița s-a speriat așa de rău de foc, că s-a căcat pe ea. Mi s-a făcut milă de ea, chiar dacă știam că e doar de plastic. Avea capul îndoit și topit de la căldură.

Puștanii au început alt joc, în care se îndemnau unii pe alții să culeagă de pe jos așchiile arse. Erau încă fierbinți rău. Nimeni nu putea să le țină în mână mai mult de două secunde. L-am văzut pe Killa prin fum. Era singur. Se uitase și el la foc ca toată lumea. A luat de jos o așchie și a strâns-o între degete, așteptând să-i

ardă degetele. Chiar îi plăcea, nu-i păsa de durere. A ținut aşchia o groază, n-am numărat de la început, dar ajunsesem la 28 când i-a dat drumul. Dup-aia şi-a băgat mâinile în buzunare şi a plecat fără să se uite la nimeni. Părea la fel de trist ca mine, chiar dacă nu se urca în plasa de cățărat decât ca să țipe la lume.

După aia s-a văzut iar lumina. Fumul a început să se risipească în vânt şi mi-am amintit că era ziuă. Nu-mi mai era somn. Lumea a început să plece acasă. Dean şi cu mine mai voiam să stăm, chiar dacă însemna că terenul de joacă era mort. Era prea târziu să mai schimbi ceva, dar părea prea important ca să pleci deja. Trebuia să vedem ce apărea de sub cenuşă, vreo putere sau vreo ştire importantă sau vreo mortăciune care rămăsese ascunsă.

Un puştan încă plângea.

Puştanul:

— Acuma nu mai pot să mă dau pe tobogan.

Mama puştanului:

— Lasă c-o să construiască altul. O să fie şi mai frumos decât ăsta vechi, o să vezi.

Speram ca toboganul cel nou să fie cel mai lung din lume. Speram că-ți lua o veşnicie să ajungi jos. Când ține doar o clipă, e prea enervant, țin minte dinainte să cresc prea mare ca să mă mai dau pe tobogan. Voiam să fiu iar mic, să mă mai dau o dată.

M-am plimbat pe lângă ruinele terenului de joacă, lăsând cenuşa să-mi înnegrească picioarele portocalii. Speram ca flăcările să aducă o concesie, o schimbare de plan de ultim moment. Speram ca zgura să-mi pârlească aripile, dar n-a funcționat, sunt aici, teafăr. Încă mai am o treabă de făcut. Păcătoşii nu-şi găsesc în veci odihna, cum se zice.

Preferăm să ne ocoliți, în loc să mergeți prin mijlocul nostru. Ne place să fim lăsați în pace când mâncăm sau ne desfăşurăm ritualurile de curtare. Nu cerem decât aceleaşi drepturi ca şi voi: vrem să ne vedem de viață, să avem un loc al nostru, un loc în care să ne facem nevoile şi un loc în care să dormim, un loc în care să

ne creştem copiii. Nu ne otrăviți doar pentru că facem mizerie. Şi voi faceți mizerie. E de toate pentru toți dacă ne mărginim la ce ni se cuvine pe drept.

Dacă ne lăsați în pace, n-o să aveți necazuri. Dacă vă purtați frumos cu noi, o să vă facem şi noi o favoare la timpul potrivit. Până atunci, pace vouă.

Dean, Lydia și cu mine mergeam împreună la școală, ca să fim și mai în siguranță. Nu părea că războiul o să vină azi, era ultima zi înainte de vară și se lega o vrajă de nedezlegat. Era o zi minunată și foarte caldă. Toată lumea zâmbea cu gura până la urechi. Trebuia să strigăm și noi cu ei. Nu puteam să ne abținem.

Dean și cu mine:

— E ultima zi! Mai e un pic și suntem liberi!

Lydia:

— Au! Nu țipa chiar în urechea mea!

Eu:

— Aaaaaghhhhh!

(Ăsta a fost un ditamai țipătul în urechea Lydiei.)

La ora de geografie, domnul Carroll a dat drumul la ventilator. Deja sufla aer când am intrat. A fost o surpriză meseriașă. Toată lumea a luat-o razna când l-a văzut. Ne-am așezat cu rândul să ne răcorim, adierea rece era minunată.

Câțiva dintre noi se îndemnau unii pe alții să-și răcorească părțile intime. Nimeni n-a făcut-o de fapt, ne-am săltat doar cămășile și ne-am răcorit burțile. Adierea rece pe burțile noastre era cea mai mișto senzație din lume.

Kyle Barnes:

— Ia uitați-vă, lui Daniel i s-au întărit sfârcurile! Perversul.

Daniel Bevan:

— Ia taci, nu s-au întărit deloc.

Brayden Campbell:

— I s-a sculat. Ia uite, Charmaine. Ia apucă-l de mâner.

Charmaine de Freitas:

— Du-te naibii!

Toți își purtau cravatele înnodate în jurul capului. Se dădeau drept ninja. Cei din clasa a zecea au scris de toate pe cămăși. Prietenii și-au scris numele și mesaje de noroc. Era ultima dată când mai purtau cămașa aia[16]. Nu mai mergeau la școală în viața lor, se terminase pe vecie. Trebuie să-ți acoperi cămașa cu mesaje norocoase, ca să le iei în călătoria ta în lume. E o tradiție. Era minunat. De-abia aștept să fac și eu așa ceva.

[16] *Year 11* (echivalentul, ca vârstă, al clasei a zecea de liceu de la noi) este ultimul an din ciclul secundar obligatoriu în Marea Britanie. Pot urma doi ani separați, înainte de universitate, în ciclul *sixth form*, eventual la un colegiu *(n.t.).*

BAFTA FII TARE bazatule

NORTHWELL MANOR PÂNĂ LA MOARTE TYRONE

IA-O UȘOR FĂ BANI CHIAR DACĂ TE OMOARĂ naomi

GDF ÎMI BAG PULA ÎN ȘCOALĂ LEWSEY HILL SUG

PULA ÎMI BAG PULA ÎN POLIȚAI LEON TRĂIASCĂ DROGURILE

damon DOMNU PERRY SUGE PULA LA CÂINI

DESTULĂ EDUCAȚIE CA SĂ TE DESCURCI Cherise

UGERE RUFUS RUFĂ

repetă după mine: DORIȚI ȘI O PORȚIE DE CARTOFI PRĂJIȚI?

IUBEȘTI O DATĂ-N VIAȚĂ

NU PLĂTI TAXE, VINDE MAI BINE DROGURI

NE VEDEM LA OFICIUL DE ȘOMAJ LOL AR PULETE Donovan

păr de la Toni&Guy, personalitate de la Ronald McDonald

DEMOLATORU CIUDATU MUISTU MORCOVEAȚĂ

Zaida EU IUBEȘTE PE TINE CU ORELE

MÂINE E PRIMA ZI DIN RESTUL VIEȚII TALE – ȘI O

SĂ SUGĂ RĂU DE TOT

Nu-ți face griji, fii fericit! MOORMAI

NIMIC SPECIAL E.M.+S.T. PENTRU TOTDEAUNA Kieron

Sunt singurul homo din satul ăsta VIRGIN

Dacă vrei să fii high urcă-te într-un copac

Toți sunt căcănari în afară de mine TRĂIEȘTE-ȚI VISELE

MARVIN P. E FUTERE DE UTERE!

FII BUN LA PLESNELĂ

NU E O UNIFORMĂ

Să știi că viitorul n-are nevoie de tine! MOTAHIR

târfă drogată în devenire NATASHA VICKY C. INDIA

SUPER-SEXOASA

Dumnezeu era copilotul meu, dar ne-am prăbușit

în munți și a trebuit să-l mănânc

CUI ÎI PASĂ Jack FAN ARSENAL

Ți-am zis c-o să orbești PUT A SLOBOZ URÂTĂ CU

SPUME CUMPĂRAȚI MAI MULTE RAHATURI Lester

RAIUL E O PISTĂ PT ROLE J MENAR MATT

suntem praf de stele SIMONE Corinne

LINGURĂ Unde-s știoarfele?

JASON B. A FUTUT-O PE MAICĂ-MEA NINJA

CONTRA EMO

mușcă-mi curul de robot! Michael D. CUVINTE MARI

Prea meseriaș ca să merg la școală!

SUG SMECLEU PE MAI MULTE STICLE DE BACARDI

BREEZER

totul o să fie bine!

De câte ori nu ți-am zis că te iubesc te-am mințit Nahid

IMI PLAC PULĂ CUR LABBING CURVĂ

Toată lumea se uita de la fereastră. Cei din clasele a zecea au scăpat mai devreme decât noi. Unii și-au aruncat jachetele în copaci. Unii au adus pistoale de stropit și bombe cu apă și s-a pornit o bătălie cu apă. S-au murat între ei. Părea dur. Uneori se pornea câte o chelfăneală și era și mai haios așa. De-abia așteptam să scăpăm. Toți aveam de gând să zburdăm ca niște câini. Când mai erau cinci minute, ne-am pus pe cântat.

Toți:

— *Vrem libertate! Vrem libertate!*

A fost ideea lui Kyle Barnes. Toată lumea a cântat, până și cei mai speriați. Mă jur, a fost dur. Toți băteam cu pumnii în bănci ca într-un film diliu.

Toți:

— *Afară! Afară! Afară! Afară!*

Până la urmă, domnul Carroll s-a lăsat bătut. Trebuia să ne dea drumul, altfel ieșea cu scandal.

Domnul Carroll:

— Hai, duceți-vă. Vacanță frumoasă tuturor! Să nu faceți prostii!

Toți:

— N-o să facem!

Nu mai țineai minte că nu aveai voie să alergi pe scări. Picioarele tale voiau să iasă și tu te luai după ele. Parcă ne întreceam care ajunge primul în viitor. Dacă ieșeai primul la aer, vara era a ta.

Toată lumea și-a legat cravatele la cap și a băut ploaie. Poppy și cu mine am mers împreună la poartă. Ne țineam de mână ca lumea, era foarte sexy. Îmi bătea inima tare de tot. Poppy era și

mai frumoasă. Chiar mi-era frică. Pare diliu, dar e adevărat, era ca și cum îmi aminteam cât de frumoasă e și mi se făcea frică. Mi se strângea stomacul ca în avion.

Eu:

— Vacanță frumoasă!

Poppy:

— Și ție. Te duci în Ghana?

Eu:

— Nu. Dar mă duc la grădina zoologică. Nu vrei să vii și tu?

Poppy:

— Nu pot, mă duc în Spania.

Eu:

— De tot?

Poppy:

— Nu, doar două săptămâni.

Eu:

— O să fii tot la școala asta?

Poppy:

— Sigur că da. Tu?

Eu:

— Așa cred.

Poppy:

— Bun.

Îmi venea să-i zic că o iubesc, dar nu-mi ieșeau vorbele din gură. Părea prea de tot. Până și cuvântul ăla. Părea prea de tot și stupid să zic așa ceva acum. Trebuia să-l țin în burtă pentru mai târziu. Trebuia să-l înghit la loc.

Poppy:

— O să-mi trimiți mesaje?

Eu:

— Bine.

Poppy și-a scris numărul pe mâna mea. Avea un pix cu violet care mă gâdila. Era minunat, cel mai fain mesaj de noroc. Nu i-am zis că n-am telefon. O să iau telefonul Lydiei, o să mă lase, n-are

încotro. S-ar putea să cer un telefon de ziua mea, nu un Playstation. Mai e doar o lună. Nu-mi pasă dacă are cameră video dacă pot să vorbesc cu Poppy. Nu vreau să se întrerupă legătura, e

Atunci m-a sărutat Poppy. N-am avut când să mă pregătesc. M-a sărutat pe loc, fix pe buze. Era minunat. Nici nu mi-a fost frică de data asta. Era cald și nu prea umed. Nu mi-a vârât limba. Mirosea a Tic Tacuri cu aromă de portocale. Am uitat-o pe Miquita de tot, oricum nu însemnase nimic.

Am închis ochii și m-am luat după Poppy. Avea buze foarte moi. Era foarte relaxant. Îmi venea să adorm pe vecie. Mi-am strâns un pic picioarele, ca să nu mă mai mănânce bulla.

Connor Green:

— Ia uitați-vă, acuma i s-a sculat lui Harri! Care-i faza, e Ziua de Sculare a lu' Ăla Micu' sau ce? Ia mai puneți-vă pofta-n cui!

Connor Green arunca cu flegme în noi. A trebuit să ne oprim. Era ca și cum te-ai fi trezit dintr-un vis frumos din care nu voiai să te trezești.

Poppy:

— Connor, întinde-o de-aici.

Eram la poartă. O aștepta mama lui Poppy. Îmi doream să-i explodeze mașina, ca s-o conduc eu pe Poppy acasă.

Poppy:

— Păi, pa.

Eu:

— Pa.

Poppy mi-a făcut cu mâna prin geam. I-am făcut și eu cu mâna. Nici nu părea pe invers, părea cea mai fainâ chestie. De-asta își fac oamenii cu mâna, așa simt că sunt împreună. Și le-o arată tuturor. M-am lins pe buze. Încă mai simțeam gustul răsuflării lui Poppy. Era singura superputere care îmi trebuia.

Dean zice să așteptăm până luni și de-abia atunci să le zicem polițailor. Trebuie să strângem toate probele și să hotărâm ce să zicem. Dean trebuie să se hotărască ce jocuri să ia pentru

Playstation-ul lui și trebuie să le zicem mamelor noastre. Trebuie să vină cu noi la secție în caz că polițaii nu ne cred. Dean zice c-o să dăm o raită pe-acolo, sper să ne arate camera de tortură. O să-l bage pe Killa cu capul într-o găleată cu apă până recunoaște. În Anglia poți să te uiți la televizor la pușcărie și bilele de biliard n-o iau strâmb. E mai bine decât dacă mori. Trebuie doar să rămânem în viață până luni, dup-aia totul o să fie bine.

Acum ploua și mai tare. Am respirat adânc și m-am pregătit s-o iau la fugă. Voiam să cronometrez cât îmi ia să ajung acasă.

Dacă ajung acasă în mai puțin de șapte minute înseamnă că Poppy n-o să mă uite și o să rezolvăm cazul.

Am început să dau din mâini ca să mi le încălzesc. Le-am mișcat din ce în ce mai rapid. Simțeam cum prind forțe. Când am fost gata, am luat-o la fugă.

Alergam rapid de tot. Am alergat în jos pe deal, apoi prin tunel. Am strigat:

Eu:

— Poppy, te iubesc!

A stârnit un ditamai ecoul. Nu l-a mai auzit nimeni.

Am alergat pe lângă biserica adevărată. Am alergat pe lângă cruce.

Am alergat pe lângă Jubilee.

Am alergat pe lângă camera de supraveghere. Am lăsat-o să mă prindă ca să-mi poarte noroc.

Am alergat pe lângă ceilalți porumbei. Mi-am închipuit că mă salută.

Eu:

— Porumbei, vă iubesc!

Nici nu părea o prostie, părea genial. Am alergat pe lângă terenul de joacă și pe lângă panoul de cățărat mort. Alergam super-rapid. Alergam mai rapid decât oricând, picioarele mi se mișcau de nici nu se vedeau. Nimeni nu era în stare să mă prindă vreodată, o să bat recordul mondial.

Am alergat pe lângă tanti în scaunul auto. Nici nu m-a văzut cum mă apropii! Am alergat pe lângă case și pe lângă școala puștanilor. Începeau să-mi obosească picioarele, dar n-am încetinit deloc. Chiar am alergat și mai tare. Încă mă mai furnicau buzele de la sărutul lui Poppy. Puterile creșteau în mine. Am alergat pe lângă un copac în cușca lui.

Eu:

— Copacule, te iubesc!

Am lovit cu piciorul o sticlă de Cola care-mi stătea în drum. Era să cad, dar n-am căzut. Se vedeau blocurile. Mai aveam un pic până acasă. O să fiu în siguranță pe scări. Când o să ajung la scări, vraja o să se împlinească.

Am alergat prin tunel. Aproape că nu mai aveam suflu, nici nu mai puteam să scot vreun cuvânt. Am scos un strigăt:

Eu:

— Aaaaaahhhhhhhhhh!

Mă jur, a stârnit cel mai mișto ecou din câte-am auzit. Nu era nimeni care să-l strice.

Am alergat pe lângă blocuri și am dat colțul spre scări. Nu mai aveam suflu. M-am oprit. Mă mânca fața de la transpirație. Păreau mai puțin de șapte minute, păreau doar cinci. Am reușit! Pe scări era răcoare, minunat. Nu mai trebuia decât să urc scările și ajungeam acasă, netranspirat. O să beau un pahar ca lumea cu apă dintr-o înghițitură. Apa de la robinetul din bucătărie e bună.

Nu l-am văzut. Ochii îl trădau limpede: voia doar să mă distrugă și n-aveam cum să-l opresc. N-am putut să mă dau din drum, s-a izbit de mine și a fugit. Nici n-am văzut când a intrat. Am crezut c-a fost o șmecherie până m-am prăbușit. Nu mai fusesem crestat. Părea prea dilie treaba.

Mirosea a pișat. A trebuit să mă întind. Nu mă gândeam decât că nu vreau să mor. Nu ziceam decât:

Eu:

— Mamă.

Se auzea doar în şoaptă. Nu era destul de tare. Mama era la muncă. Tata era prea departe, n-avea cum să audă.

Rezistă, vin. Rezistă.

M-am ţinut de burtă ca să nu mă pierd. Aveam mâinile ude. Piciorul îmi era într-o baltă de pişat, mi-a intrat pişat în pantaloni. Vedeam cum plouă. Toate picăturile se izbeau unele de altele. Se mişcau în reluare. Nici n-am o picătură preferată, îmi plac toate la fel de mult.

Era prea rece şi mă furnica peste tot, nu simţeam în gură decât gust de metal. Nici nu simţeam ceva tăios, era doar neaşteptat. Nu mă aşteptasem. Am văzut mânerul doar o clipă, poate era verde sau maro. Poate visam, numai că, atunci când am deschis ochii, se vedea o baltă mai mare şi nu era pişat, era de la mine. M-am uitat în sus şi tu stăteai acolo pe balustradă şi mă priveai, ochii tăi roz nu erau morţi, erau plini de dragoste, ca o baterie. Îmi venea să râd, dar mă durea prea tare.

Eu:

— Ai venit. Ştiam c-o să vii.

Porumbelul:

— Nu-ţi face griji, nu mai e mult şi o să ajungi acasă. Când o să vină vremea de plecare, o să-ţi arăt pe unde s-o iei.

Eu:

— Nu pot să rămân?

Porumbelul:

— Nu eu hotărăsc. Ai fost chemat acasă.

Eu:

— Mă doare. Eşti de-ai lui Dumnezeu?

Porumbelul:

— Îmi pare rău dacă doare. Nu mai e mult.

Eu:

— Îmi plac picioarele tale. Sunt faine şi uscate. Îmi plac toate culorile de pe tine.

Porumbelul:

— Mulțumesc. Și mie îmi place de tine, mi-a plăcut mereu. N-ai de ce să te temi.

Eu:

— Să-i zici lui Agnes povestea mea, aia cu omul din avion cu picior fals. O să trebuiască să aștepți până e destul de mare să înțeleagă cuvintele.

Porumbelul:

— O să-i zic, nu-ți face griji.

Eu:

— O să-i placă mult. Mi-e sete.

Porumbelul:

— Știu. Relaxează-te. O să fie bine.

Se vedea sângele. Era mai întunecat decât te-ai fi așteptat. Părea mult prea dilie treaba, nu mai puteam să-mi țin ochii deschiși. Voiam doar să-mi amintesc, dacă puteam să-mi amintesc, era bine. Degetele și fețișoara micuță și grăsuță ale lui Agnes. Nu le mai vedeam. Toți bebelușii arată la fel.

Mulțumiri

În primul rând, mulțumirile mele se îndreaptă spre Maureen, Mark și Karina pentru că m-au ascultat și au crezut în mine. Le sunt recunoscător lui Julius, Ali, Jordan, Kevin, Joyce, Lily, Justin și tuturor celor care mi-au fost alături, precum și lui Mark Linkous pentru muzica fără de care n-aș fi fost atât de inspirat.

Îți mulțumesc, David Llewelyn, pentru că ai pus lucrurile în mișcare. Le sunt îndatorat lui Jo Unwin, pentru sprijinul și răbdarea pe care le-a arătat, și tuturor celor de la Conville and Walsh. Mulțumiri speciale pentru Helen Garnons-Williams, Erica Jarnes și pentru toți cei de la Bloomsbury – dăruirea și priceperea voastră au contat enorm pentru mine. Iar spre copii și spre familiile lor se îndreaptă profunda mea recunoștință și înțelegere.

www.damilolataylortrust.com
www.familiesutd.com

LITERARY
FICTION

„Incredibil de ambițios... un tur de forță.” Q, THE OPRAH MAGAZINE

„O carte cu adevărat miraculoasă... **Pe aici au trecut Cuțitarii** *este noul roman-cult al prozei americane contemporane.”* TIME MAGAZINE, BEST BOOKS OF 2010

„Un roman-mozaic de o frumusețe izbitoare.” BOOKLIST

„Un regal de îndrăzneală tehnică și de sensibilitate umană.”
WASHINGTON POST

„Inteligent. Tăios. Cutremurător.”
NEW YORK TIMES BOOK REVIEW

PANDORA M

ROMAN DISTINS, ÎN 2011, CU PREMIUL *PULITZER* PENTRU FICȚIUNE, *NATIONAL BOOK CRITICS CIRCLE AWARD* ȘI *LA TIMES BOOK PRIZE*.

LITERARY FICTION
PANDORA
Pe aici au trecut Cuțitarii
JENNIFER EGAN
ROMAN DISTINS, ÎN 2011, CU PREMIUL PULITZER PENTRU FICȚIUNE, NATIONAL BOOK CRITICS CIRCLE AWARD ȘI LA TIMES BOOK PRIZE.